la humanitat

Any IV — Núm. 1.057 — Preu 15 cèntims

Fundador: LLUIS COMPANYS

Barcelona, dimarts, 16 de juliol del 1935

EL TEMPS. — A Catalunya, per la meitat S. del país, el cel apareix gairebé serè, i per la meitat N. la nebulositat és variable amb predomini arreu dels vents del sector N.

Durant les darreres 24 hores s'han registrat pluges de caràcter tempestuós, però, d'escassa importància, en zones aillades per tot el país.

PRESENCIA I POTENCIA DE LES ESQUERRES

Immensa mobilització ciutadana a Baracaldo

El senyor Azaña pronuncià un formidable allegat de defensa de la democràcia i una duríssima crítica de la situació actual

La multitud, amb entusiasme clamorós, recolzà el discurs, especialment la demanda d'amnistia i la defensa d'una gran coalició d'esquerres

Bilbao, 15. — Des de dues hores abans de l'assenyalada per a l'acte en què havia de pronunciar el seu discurs l'ex-cap del Govern senyor Manuel Azaña, el camp de Lasesarre estava ple de gom a gom de públic. Es calculen en unes 50.000 les persones que assistiren a l'esmentat acte.

Entre el gran nombre d'autocars i automòbils que inunden la carretera, se'n destaca un, d'Alfaro, amb la següent inscripció: «Nos lo pagamos todo». Els trens especials aboquen a l'estació multituds impressionants.

Es nota la presència de grans grups socialistes. Destaca, al camp i a Bilbao, la salutació puny enlaire.

Des de primeres hores del matí els organitzadors de l'acte havien pres totes les mesures pertinents per tal d'ultimar tots els detalls relatius a la celebració d'aquest. Acudiren a Bilbao per a oir el discurs del senyor Azaña gairebé totes les personalitats del partit de «Izquierda Republicana» i nombrosos diputats socialistes. Recordem, entre altres, els senyors Ramon Maria Tenreiro, Maria Ansó, Susaeta, Ruiz del Río, Fernàndez Clérigo, Torres Campanyà; Josep Giral, ex-ministre de Marina; Antoni de Lezama, redactor-cap de «La Libertad»; Gonçal Acosta Pan, ex-governador de Biscaia; Leonard Martín Echevarrieta, ex-sots-secretari de Finances; Miquel Benavides, ex-governador civil; Juli Luelma, advocat de l'Estat; Brauli Solsona, ex-governador civil; Lluís Urtubey, catedràtic i president d'Esquerra Republicana de València; Joan Pesset, catedràtic i president del Consell provincial de València; Victori Veiga, president del Consell provincial d'Esquerra Republicana de La Corunya; Manuel Souza, ex-president de la Diputació provincial de La Corunya; Josep Llaria, secretari d'Esquerra Republicana de Castelló; Candi Bolívar, ex-sots-secretari d'Instrucció Pública; Manuel Muñoz, diputat a Corts per Càdiz; Josep Salmeron, secretari d'Esquerra Republicana; Joaquim Noguera López, catedràtic de la Normal de Madrid; Miquel Bargallo, ex-diputat socialista de les Constituents per Guadalajara; el pintor López Mezquita; Crescencià Aguado, diputat socialista per València; Francesc Rosell i Montaner, regidor d'elecció popular de Barcelona; el director de «La Rambla», de Barcelona, senyor Ventalló, el qual ha arribat a Bilbao en una avioneta especial; Francesc Pérez Carbayo, vocal representant de la Joventut en el Consell Nacional d'Esquerra Republicana; Josep Soler Borte, regidor d'elecció popular de València; Vicenç Alfaro, alcalde d'elecció popular de València; Gurrea, ex-alcalde de Logronyo; Tomàs Cabronero, vice-president d'Esquerra Republicana de Saragossa; S. Ramos, ex-sots-secretari de la Presidència; Santiago Casares Quiroga, ex-ministre; Emili Gonzàlez López, diputat a Corts; Menéndez, ex-diputat per Astúries; Carbonell, alcalde destituït d'Alacant; senyor Cremades, del Consell nacional d'Esquerra Republicana; Carles Ramos, en representació dels republicans d'esquerra d'Oran; Carles Esplà, ex-sots-secretari de Governació; Francesc Carreres, ex-diputat a les Constituents per Balears i secretari de propaganda d'Esquerra Republicana.

Es produeixen grans ovacions a Lluís Bello, el qual ha de passar a la tribuna i als senyors Amós Sabràs, Fian Ruiz Funes i Juli Carabias.

Aplaudiments al rellotger de Jaca i a un republicà espanyol arribat de París en bicicleta per tal d'assistir a aquest acte.

Aclamacions al senyor Juli Seasain, ex-alcalde de San Sebastian.

Una gran pancarta vermella al gol de baix diu: «Por un Gobierno provisional popular antifascista». Una altra al gol de dalt, diu: «Valencia presente y en pie».

El diputat Juli Just, representant així mateix del Comitè Nacional Pro Amnistia, és ovacionat i es senten crits demanant l'aministia.

Aplaudiments a Lluís Prieto, el qual és obligat a passar a la tribuna a saludar. (Visques a Indaleci Prieto.)

Sobre el camp evoluciona l'avioneta de «La Rambla», que és objecte de grans aplaudiments. La multitud la saluda amb voleiar de mocadors i banderes i visques.

De seguida és anunciat que el senyor Manuel Azaña està per arribar i que s'han rebut centenars de telegrames d'adhesió de tot arreu d'Espanya, que no es llegeixen perquè la seva lectura fóra interminable, però es demana una prova d'afecte a tots els que no poguent ésser presents a Lasesarre, hi són present en esperit. (Grans aclamacions.)

A les 4 i 40 minuts arriba el senyor Manuel Azaña. L'altaveu engega l'himne nacional i es produeix una ovació clamorosa amb visques, que dura més de cinc minuts.

Parla l'alcalde popular de Bilbao, senyor Ercoreca

Fet el silenci, el senyor Ercoreca, alcalde popular de Bilbao, destituït, naturalment, pel Govern radical, pren la paraula.

Remarca que Azaña és un home de serenitat davant les persecucions. «El coneixeu —diu—, el coneixem i el coneixen.» I el coneixeran, exclama una veu esperançada.

A Bilbao —diu— se'ns tancaren moltes portes, quan volguérem organitzar aquest acte. Però a Baracaldo ens les han obertes. (Visques a Baracaldo.)

Dedica un record als morts i als vius que són a la presó i als presidis espanyols, i espera que els que no són bascos, quan tornin a la seva terra s'emportaran un bon record de la acollida que els ha fet la democràcia basca.

Acaba amb uns visques a la República i a Azaña que són contestats clamorosament.

De seguida pren la paraula el senyor Manuel Azaña, que ha estat saludat amb una ovació tan xardorosa com l'anterior.

El discurs d'Azaña

(Text taquigràfic)

La causa del bé públic

Ciudadanos: Me felicito por la República de ver aquí congregada una muchedumbre imponente y aprecio en vuestros clamores y en vuestros aplausos una demostración del fervor con que acudís a nuestro llamamiento en defensa de la causa que nos es común. Aquí venís a prestar un servicio a la causa del bien público, significada y representada en el régimen republicano. Y con este acto de hoy continuamos el movimiento demostrativo que venimos realizando para enseñar al que no sabe u obligarle a aprender al que no quiere saber, cuál es el estado verdadero de la opinión pública en España y la razón política, la razón de gobierno, la razón de prudente inteligencia de los intereses del país, que nos mueve a plantear la cuestión, solicitando de los Poderes públicos que el pueblo español sea llamado a decidir prontamente en las urnas sobre su inmediato destino.

No podemos pedir menos, no se puede formular una petición más humilde en una nación que, legalmente y en los textos todavía en vigor, está cimentada en una democracia. Que la mayoría del país quiere ser consultada en unas elecciones nadie lo puede dudar; que sea la única salida prudente a la embrollada situación de España, se impone a la consideración de los más obcecados.

El segon pas

En el mes de mayo, el partido de Izquierda Republicana convocó y organizó en Valencia una Asamblea pública, que en la campaña que venimos realizando por todo el país los republicanos, señaló una culminación. Allí dimos un paso gigantesco en el camino de nuestras justas reivindicaciones. Hoy damos aquí el segundo. Y aquel acto de Valencia sonó en los oídos de nuestros adversarios como una explosión que los dejó aturdidos y abrió en el ánimo publico un curso tan profundo, tan violento, y ejerce todavía en la atención pública un tiro tan fuerte, que nuestros adversarios, deslumbrados por nuestra misma fuerza, se han precipitado en el surco siguiendo nuestros pasos. (Molt bé. Aplaudiments), atraídos por nuestra propia demistración triunfal y en vano será que intenten lo que quieren para disminuir su valor. Lo han intentado y yo sospecho que no tienen motivos para estar contentos; no sólo porque vosotros, como en Valencia, venís aquí porque queréis, no porque os lo manden. (Aplaudiments); venís

(Continua text taquigràfic del discurs d'Azaña a la pàgina 8)

Guió del moment

MULTITUDS PER L'AMNISTIA

Les masses republicanes i socialistes —republicanes i socialistes— acaben de celebrar un nou comici formidable al camp de Lasesarre. De la transcendfincia civil de l'acte en donen fe les enormes multituds que hi han acudit des d'arreu de la República. De la transcendència política, la personalitat indiscutible de l'ex-president del Consell de ministres, senyor Azaña, —que polaritza, en aquestes hores, tots els anhels d'un sector social majoritari—, i les paraules que l'insigne orador pronuncià. De com els punts del seu discurs calen fons en la realitat del país, i de la seva vida social i política, el lector ho comprovarà en la simple lectura del text taquigràfic de la gran oració, que LA HUMANITAT intenta publicar íntegre en aquesta mateixa edició. De moment, per l'eloqüència i la profunditat del discurs —que altrament no necessita glossa—, i en la convicció que escriuríem en va, ens abstenim d'un comentari a fons dels conceptes emesos. Aquí queden lapidaris molts d'ells, per a aquells que vulguin escoltar, que vulguin entendre i que vulguin —si són capaços de fer-ho— meditar.

No es tracta d'un acte més al llarg d'una campanya de propaganda política. «Un acte més» ni concentra desenes de milers d'oients en un lloc determinat del país ni ressona amb aquesta amplitud —Mestalla núm. 1— en l'àmbit nacional. Són desplaçaments de masses —amb sacrifici, amb molèstia, amb esforç econòmic!— que cada un equival a una afirmació plebiscitària. Són estats d'esperit de vastíssimes collectivitats anònimes que s'expressen com poden amb la seva presència i amb la seva fe, entorn d'aquells homes tan difamats, tan injuriats, tan acusats de totes les culpes per un sector de Premsa i de partits, que representen la política, l'impuls i la trajectòria del primer «biennì».

¿Que aquestes concentracions tenen una rèplica en les organitzades posteriorment? No anem ara a discutir altra vegada sobre el valor positiu i específic dels Mestalla 1-2-3 i aquest Baracaldo-1. Ja hem exposat reiteradament el nostre criteri. Però fem concessions. Acceptem que tenen una rèplica adequada en altres actes similars. I encara que fos així, què? I encara que fos així, és que pot negligir-se honradament des del Poder la veu, l'eco i l'expressió d'aquestes enormes concentracions d'esquerra que s'arremolinen entorn de Manuel Azaña? ¿Es que no són «opinió pública» aquestes masses formidables de Mestalla i de Baracaldo? Dir: «nosaltres tenim l'opinió al nostre costat» no té cap valor quan hi ha altres «opinions» —centenars de milers de republicans i de socialistes— que afirmen tot el contrari amb la seva presència. I són multituds que no solament no tenen cap facilitat, que no solament no perceben dietes de viatge, que no solament no troben rebaixa a les taquilles del f. c. pel sol fet de dir que van a escoltar el senyor Azaña, que no solament han de lluitar amb les dificultats d'una economia modestíssima, d'obrer, sinó que fan més. Encara fan més: paguen entrada. Anar a València a sentir el senyor Lerroux, que governa, i amb els viatges pagats o amb grans facilitats de desplaçament i d'organització, és una cosa. Però anar a València, o a Bilbao, o allà on sigui, a escoltar Manuel Azaña, que no governa, que no disposa de cap facilitat, i haver de perdre jornals, haver-se de pagar viatges i despeses, i, al damunt, *pagar entrada* per a poder formar part de l'auditori, ah! això és una altra cosa.

I aquests són els fets. I qui no se'n vulgui adonar, podrà vivotejar més o menys temps, podrà anar tirant al Poder, al Govern o allà on sigui, però allà ell. A la llarga ja veurem quina és la raó millor!

Fora d'aquestes evidentíssimes consideracions de conjunt, un detall volem subratllar en el gran discurs d'Azaña. Es aquell en el qual es referí a l'amnistia per als perseguits, processats i condemnats pels fets d'octubre. Heus ací, reproduït íntegrament un paràgraf del parlament que fou subratllat amb una ovació clamorosa, inacabable:

«Por lo visto se han olvidado de que el Gobierno provisional se amnistió a sí propio, porque éramos culpables de un delito político. Y aunque el país, en las elecciones, virtualmente, había consagrado nuestra acción, y no sólo nos había absuelto, sino que había glorificado a los autores de aquellos delitos políticos, está por saber todavía lo que dirá el sufragio universal delante de los últimos delitos políticos cometidos. Y me parece un menoscabo intolerable del valor moral de la República que ahora se pongan o se quieran poner trabas a una posible petición del sufragio universal, no nuestra, sino del sufragio universal soberano, por aquellos mismos hombres que fueron encumbrados a la grandeza política y al Poder gracias a los que ahora sufren y padecen en las cárceles que con sus votos los amnistiaron de un delito político.»

Poca cosa més podríem afegir al brillant i certer paràgraf del senyor Azaña. Limitem-nos a destacar-lo en aquest lloc frontal de LA HUMANITAT, que tants motius té el nostre diari per aplaudir emocionadament el concepte i per a recolzar entranyablement la petició. Però ni és, sol, el senyor Azaña, ni seríem sols nosaltres. Es una multitud immensa la que expressa la seva apassionada adhesió, la que crida els seus visques, la que fa present el seu afecte, la seva devoció, el seu record, la seva afirmació. Una multitud immensa. Suficient en expressió i en representació per a l'adopció, per part dels requerits, d'un dels dos determinis següents: accedir immediatament a la demanda o comprovar amb exactitud, en unes eleccions, si la demanda mereix ésser escoltada.

L'ACTE DE BARACALDO

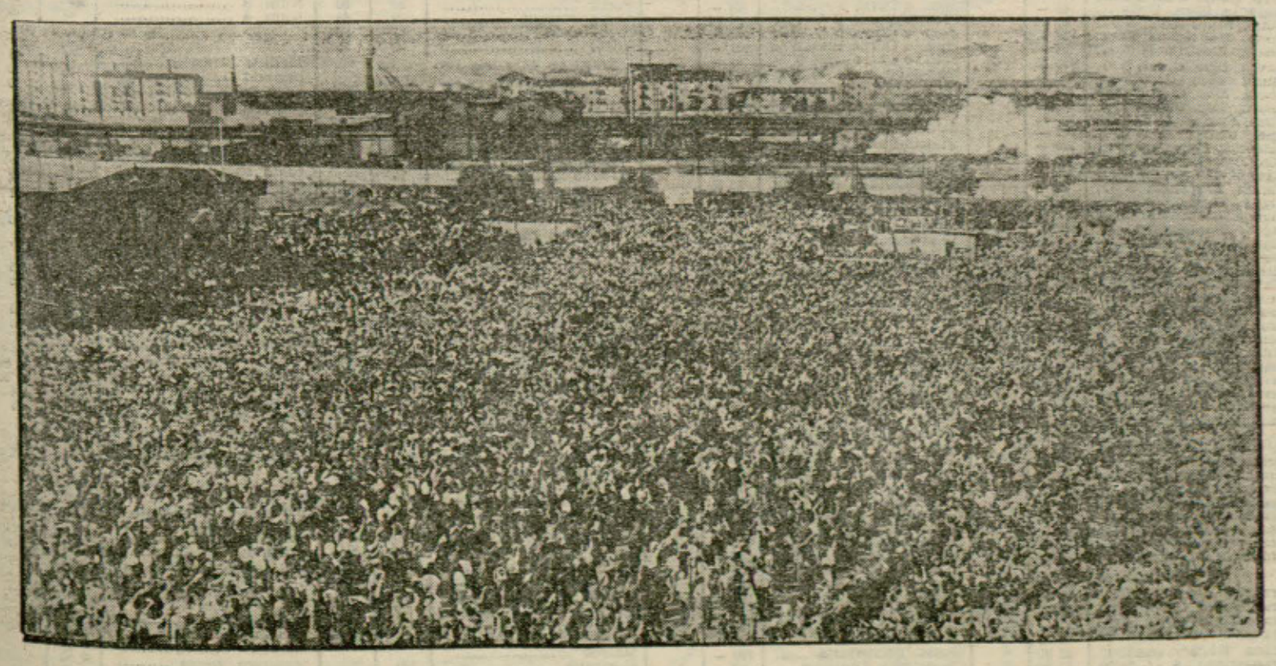

Un aspecte parcial del camp de Lasesarre una hora abans de començar el seu discurs el senyor Azaña. (Foto Alonso.)

Les grans circumscripcions

No s'explica rectament l'antipatia que a Madrid semblen sentir per les grans circumscripcions electorals, i encara s'explica menys que sentin aquesta antipatia els autors o els inspiradors de fórmules proporcionalistes. El fet és que totes les fórmules embastades fins ara per elements de la coalició que governa, són contràries a les grans circumscripcions.

Hom no vol, especialment, que aquestes passin de deu diputats. ¿Quin mal hi ha en la superació d'aquesta xifra? ¿Per ventura en la segona desena hi ha algun perill? Qualsevol diria que es tracta d'una superstició.

La segona República espanyola va tenir l'encert de destruir els districtes uninominals del temps de la monarquia, substituintlos per circumscripcions amb elecció plurinominal o de llista. En aquest terreny, la monarquia no havia passat de l'establiment d'unes quantes circumscripcions de tal classe, generalment més petites. La divisió electoral d'un cert nombre de provincies mitjançant l'erecció de llur respectiva capital en circumscripció a part, en les eleccions de les Constituents, va reduir el nombre de les grans circumscripcions, però encara en quedaren força. Les de més de deu diputats (entre les quals hi ha Barcelona-ciutat i Barcelona-circumscripció) estan situades quasi totes a la perifèria peninsular. ¿Per quina raó han d'ésser dividides?

* * *

Es comprèn que els partidaris de la política de via estreta sentin hostilitat per la grandària de les circumscripcions electorals, on els factors localistes i personalistes perden llur puixança en benefici dels factors generals i ideològics. Es comprèn també que, des d'un punt de mira de baix pragmatisme, hom vulgui crear petites circumscripcions de sistema majoritari. Allò que no té explicació racional és de condemnar a la divisió les grans circumscripcions de més de deu diputats, precisament quan es tracta d'aplicar el sistema proporcionalista.

Es prou sabut que aquest sistema funciona tècnicament millor a mesura que són més els representants a elegir. Aleshores el camp de la lluita democràtica s'eixampla, la concurrència dels partits és més completa i la proporcionalitat de la representació esdevé més efectiva. Per això la tendència més moderna és la de les grans circumscripcions.

L'ideal seria el collegi únic; però aquest presenta sovint en la pràctica grossos inconvenients. Els règims feixistes o «totalitaris» mostren pel collegi únic una preferència que des de llur punt de mira tendenciós, està justificada.

* * *

Dins el règim majoritari, la divisió de les grans circumscripcions pot tenir un objectiu partidista. Per exemple, guanyar en un dels bocins quan la victòria és impossible o dubtosa en el conjunt. Però ni aquest objectiu poc moral pot invocar-se dins el sistema proporcionalista.

Si, per exemple, Barcelona i Madrid, capitals, són dividides electoralment en dos trossos, el sistema majoritari donaria probablement la victòria a les dretes en un tros i a les esquerres en un altre. Amb el sistema majoritari només hi podria haver una diferència molt petita entre els resultats amb una circumscripció única i els resultats amb dues circumscripcions.

Cada vegada trobem més desorientats, en la qüestió electoral i en altres qüestions, els partits ministerials. S'adonen de llur mal, i voldrien remeiar-lo amb habilitats i fórmules, amb receptes i potingues. Però cada dia es veu més clar que és un mal que no té remei. Quan el poble vagi a les urnes, imposarà la seva voluntat a través de qualsevol sistema.

A. ROVIRA I VIRGILI

ANTENA

Els dirigents del Partit Socialista Obrer Espanyol fa dies que s'han embrancat en una polèmica que, en certs moments, és un veritable entredevorament. Es una vera llàstima perquè els temps no abonen pas aquestes actuacions, que a res de bo no poden aconduir.

Hi posen un excés d'armes en la lluita. Leviatàn *i ara* Claridad *(Araquistain, Baraibar) contra* Democracia *(Saborit, Besteiro). Prieto publica llibres i articles contra la tesi «bolxevitzant» que diu que pretenen imposar els primers. I contra la posició «centre» (hi situen Prieto) hi aboca Baraibar altres llibres i altres articles.*

Per damunt, però, de tot aquest excessiu desbordament de la passió per una tàctica, aquells que no ens podem immiscuir en les interioritats del gran partit obrer, creiem entrellucar el retrobament de la unitat del partit. Així ho creiem veure a través dels acords de la darrera reunió de la minoria parlamentària. A la citada reunió s'han fet recaure nomenaments importants, com són vocalies i suplències de la Comissió Permanent de les Corts, entre figures situades en diferents posicions tals com Largo Caballero, Besteiro, Lozano i Prieto. I per a una ponència que estudii el projecte de reforma constitucional, Jiménez de Asúa, Trifon Gómez i Araquistain.

Tot fa creure que al moment oportú cessarà tota mena d'hostilitats i tots els homes polítics coincidiran amb grans masses del partit, entre les quals destaquen les Joventuts d'Astúries, en la urgentissima necessitat d'alliberar els 30.000 presos. Bruno Alonso feia d'aquesta necessitat una bandera, en la qual ha posat la llegenda: «Per a alliberar els 30.000 presos ens hem d'aliar amb el moro Muza.»

* * *

El Madrid polític atribueix segones intencions a l'actitud obstruccionista de Lliga Catalana. La mateixa Premsa no ha volgut concedir altesa de mires als nous obstruccionistes i tot és assegurar que hi va pel rotllo l'apetència d'una cartera de ministre, assolida la qual tot el prurit fiscalitzador i emparador dels Reglaments seria deixat, immediatament, de banda. El corresponsal de Diario de Barcelona *a Madrid diu que totes les noticies indicaven l'entrada de la Lliga en una propera combinació, però la intensificació de l'obstrucció dóna a entendre que els «illustres amics» han trobat en el camí d'aquell ideal un obstacle que els ha enfurismat.*

A nosaltres no ens sembla exagerat aquest nerviosisme de la Lliga si hom té en compte que des de l'any 1931 no s'han pogut sacrificar «per Catalunya i per l'Espanya gran» des d'un Palau madrileny. A altres molt menys rellevants en el segon bienni que els lligaires els ha tocat la sort de sacrificar-se. Desagraïts! ¡Com se'ls paga la feina, la bona feina que fan des de Catalunya!

De totes maneres cal que facin ull viu els senyors de Lliga Catalana perquè en les esferes governamentals regna cert malestar per l'actitud lligaire i no fóra res d'estrany que els fessin declarar quina mena de governamentals són. Oportunisme! No us precipiteu, amics.

* * *

Part de la premsa madrilenya, la «bona premsa», ha anat tots aquests dies de bòlid per la celebració del partit de futbol que s'havia de celebrar diumenge amb fins benèfics. Informaciones, El Siglo Futuro *i* El Debate *han descobert no se sap quants segons propòsits dels organitzadors. Excelleix en aquesta feina l'infatigable Angulo, el qual a hores d'ara deu celebrar l'èxit de la seva crònica. Aquesta, datada el dia 12 a Barcelona, carrega contra el pacific acte futbolistic tota l'agre literatura que li és característica. La forma i el fons de tota la correspondència és una incitació a la prohibició de l'acte. Dissabte, dia 13, venia la interdicció. Angulo ha reeixit.* Informaciones *ha reeixit.* El Siglo Futuro *ha reeixit. Ens trobem en el segon bienni de la República...*

* * *

Els lectors del Full *no han trobat el discurs que Azaña ha pronunciat a Baracaldo fins després de moltes recerques. Està collocat a darrera plana i ocupa un espai igual que el que el senyor Estadella pronuncià en la intimitat. Potser hi haurà lectors que es creuran que el discurs del polític lleidatà no és d'una importància tal que li valgui la mateixa categoria, en lloc, al* Full, *que la de l'Azaña. Els qui això creguin estan ben equivocats. Es tracta d'una plana extraordinària que el*

(Passa a la pàgina 7)

SALUTACIO CORDIAL

Francisco Gómez Hidalgo a Barcelona

Ahir a migdia tinguérem el gust de saludar a la nostra Redacció el gran periodista madrileny, redactor de "La Libertad", i bon amic nostre, Francisco Gómez Hidalgo, que es troba a Barcelona per a la resolució d'uns afers particulars.

El company Gómez Hidalgo, íntim amic de Lluís Companys i tots els qui amb ell acompleixen condemna a Puerto Santa Maria i a Cartagena, ens conta emocionants detalls de la seva última visita als penals i de la seva conversa amb els condemnats. Per bé que ja ho intentàrem al seu dia, no ens fou possible de publicar les declaracions de Hidalgo als informadors madrilenys. Avui, igualment, hem de deixar-ho en bon desig. Per molt dur que ens resulti.

Una cosa, però, no volem deixar d'expressar. Es el nostre afecte cordial i el nostre agraiment sincer a Gómez Hidalgo per tot el que ha fet per a homes entranyablement vinculats a nosaltres. Durant llargs mesos, sense faltar ni un dia, Gómez Hidalgo ha reconfortat amb la seva presència i amb la seva amistat, els homes de la Presó de Madrid. Ara, que ells són lluny i en accessos difícils, el fervor de Gómez Hidalgo, i la seva fe en la República, es desviuen en gestions, en demandes, en queixes, en advertiments, en viatges...

Subratllem-ho només. Per agraïrli i per a oferir-li, una vegada més, les nostres abraçades fraternals.

Aquest número ha estat visat per la censura

Llegiu avui i cada dia LA HUMANITAT, el vostre diari

· ESPECTACLES PUBLICS ·

TEATRES

TEATRE POLIORAMA
Companyia de Comèdies de Maria Fernanda Ladrón de Guevara
Darrera setmana
Avui, tarda, a les 5'15:
EL GENIO ALEGRE
Nit, a les 10'15:
MALVALOCA

TEATRE ROMEA
Telèfon 22826
Preus popularíssims. Butaques a 2 pessetes. Cada dia, a les 5'30 i 10'15:
SOL Y SOMBRA
Molt aviat: SOL DE OTOÑO, tres actes d'Angel Custodio i Xavier de Burgos.

TEATRE COMIC
REVISTES
Avui, tarda, 5'15. Butaques, 1 pta.: LAS TENTACIONES. Nit, 10'15. El gran èxit:
LA SOTA DE OROS
per Laura Pinillos, Alady, Lepe i tota la Companyia - Gran presentació.

Avui, la Companyia Oficial de TEATRE CATALA
NICOLAU - MARTORI
representarà l'obra de Ll. Elies:
MADAME
a Vilafranca del Penedès

TEATRE BARCELONA
Companyia titular del María Isabel, de Madrid
Avui, dimarts, tarda i nit, el sorollós èxit:
UN ADULTERIO DECENTE
tres actes plens de fi humorisme de Jardiel Poncela.
Aviat:
¡CATAPLUM!

TEATRE NOVETATS
El local més fresc de Barcelona
Avui, dimarts. Tarda, a les 4'30. Butaques des de 2 ptes.: LA REINA MORA, LA CANCION DEL OLVIDO i EL BARQUILLERO — Nit, a les 10'15 Butaques des de 3'50 ptes. Exit sorollós!!
EL BESO DEL REMEDIO
genial creació del divo tenor
VICENÇ SIMON
i altres eminents intèrprets

CINEMES

CINE GRAN TEATRE ESPANYOL
Avui, sessió contínua des de les 4 de la tarda. La pel·lícula de l'any!!
ELYSIA
(El Paradís dels nudistes)
Rigorosament prohibida l'entrada als menors d'edat
No deixeu de veure aquesta pel·lícula!! que es projectarà a les 4'15, a les 6'45, a les 9'10 i a les 11'45.

COLISEUM
Avui, tarda, a les 4. Nit, a les 10: LAVADO A DOMICILIO (còmica); REVISTA PARAMOUNT i
TODO CORAZON
per Jean Parker i James Dunn (Producció METRO GOLDWYN)

CINEMA PARIS
Avda. Pta. Angel, 11 i 13
Telèfon 14544
SEMPRE EL PROGRAMA MES ATRACTIU I EL SALO PREFERIT PER LA SEVA AGRADABLE VENTILACIO
Tarda, a les 4. Nit, 9'45: Lilian Harvey i Charles Boyer en
YO Y LA EMPERATRIZ
(Solament tarda)
L'obra espectacular de Cecil B. de Mille:
El signo de la cruz
Triomf de Frederic March, Claudette Colbert, Elisa Landi i Charles Laughton — EXIT DE LA FORMIDABLE OPERETA:
Paso a la juventud
per Martha Eggerth i Jean Kiepura — DIUMENGE, MATINAL, 10'30. PREU UNIC, 1 pta. — Preus dies feiners: Preferència, 1 pta. Especial, 0'70 ptes.

FANTASIO
Avui, tarda, a les 5. Nit, a les 10: EL CAMINO DE LA VIDA i NO QUIERO SABER QUIEN ERES, per Liane Haid i Gustav Froelich.

EMPRESA CAPITOL
CAPITOL. — Avui, tarda, a les 4. Nit, a les 10: EL AGRESOR INVISIBLE, per Biel-Boyd i Winne Gibson; PRISIONEROS DEL EDEN, revista en colors; EL CONDE SE DIVIERTE, còmica per Thelma Todd; MOSCOU, CORAZON DE LA RUSIA SOVIETICA, documental i DIBUIXOS.
EXCELSIOR. — Avui, sessió contínua de 4 a 12'30. Programa de la dansa: VOLANDO HACIA RIO JANEIRO, per Dolors del Rio; BOLERO, en espanyol, per George Raft i Carole Lombard; CADETES Y COLEGIALES, varietat musical; LA CUCARACHA, gran revista en tecnicolor i DIBUIXOS.
COMTAL. — Aquest local continua tancat per reformes.
WALKYRIA. — Avui, sessió contínua de 4 a 12'30: IDENTIDAD DESCONOCIDA, en espanyol per James Dunn i Gloria Stuart; EL DESQUITE, per Richard Dix i Magde Evans; LA CHICA DE LAS MONTAÑAS, per Nancy Brown i DIBUIXOS en colors.

Principal Palace
LA CATEDRAL DE LES VARIETATS
Avui, a les 4'15 fins les 12'30. El grandiós espectacle de varietats selectes de
P. PLANA - GUMA
amb les seves 10 gramoles dinàmiques. 10 - Presentació de l'eximina estrella de ball
GOYESCA
amb el seu mestre concertat D. M. Garrido. - La genial cantant regional
ASCENSIO PASTOR
La màxima atracció mundial:
GERMANS LEWIS
originals parodistes còmics - La notable parella de ball SUAREZ - El conegut humorista JORLES i les 8 dinàmiques Gumà Girls, 8-Orquestra Plana - Gumà. Director: P. Plana Gumà.

PUBLI - CINEMA
Sessió contínua. Selent UNA PESSETA: NOTICIARIS - DOCUMENTALS - VIATGES, etc.

VARIETATS

MARICEL - PARK
GRAN PARC D'ATRACCIONS
Obert cada dia de 5 a 8'30 tarda i des de les 10'30 nit. Funcionen totes les atraccions. Entrada, 50 cèntims. Funicular 1 entrada, 1 pta. - Dissabte, Gran Festival Nocturn a BENEFICI de la Creu Roja.

Rodamon's Band
JAZZ · BRASSERIE
F. F. COFINER
Via Laietana, 6 - Tel. 15588

DIMECRES
Tarda, a les 5'30
GRAN CORREGUDA DEL BRAU DE BRONZE
A LA
MONUMENTAL
Present de la magnífica escultura de Benlliure titulada
«LA ESTOCADA DE LA TARDE»
o 5.000 pessetes, 5.000
8 formosos braus d'ANGOSO, 8
Pedrucho - Enric Torres - Perlacia - Madrileñito
Entrada general, 2 ptes.

FESTES MAJORS
THE CATALONIA JAZZ
actuació diària. Acadèmia Emporium. BOIRA, 17. Diputació, 458. Tel 50582

Frontó Principal Palace
Avui, dimarts, tarda: JULIO - MODESTO contra GUTIERREZ - MOTRICO. Nit: GABRIEL II - CAZALIS II contra TABOADA - IBARLUCEA.

FRONTO NOVETATS
Avui, dimarts, tarda, a les 4: PASTOR - URZAY contra CHIQUITO BILBAO - ABASOLO. Nit, a les 10'15: ZARRAGA - UNAMUNO contra QUINTANA IV - PEREA. — Detalls per cartells.

LOS CARACOLES
Casa Bofarull - Escudillers, 14 - Peix fresc - Pollastres a l'ast, 9 ptes. - Cuberts d'estiu, 5 pessetes.

SAIGON
DANCING D'ESTIU — Tel. 23341
PASSEIG DE L'EXPOSICIO
(Edifici Funicular)
Tarda, a les 6 i nit, d'11 a 4. Formidables Atraccions a la pista
HATA MARY --- VERA ORLOWA
GRAN EXIT — SENSACIONAL SUCCES
i la cèlebre orquestra
NAPOLEON'S BAND

VALL SANT MAURICI - LOURDES
25 juliol, 170 pts. Viatges Canudas, Gravina, 12
5 agost, VOLTA PIRENEUS, 260 pts.
Diumenge, S'AGARO - FAR Sant Sebastià

· COMERÇ I FINANCES ·

LA BORSA

Impressió

Els Deutes de l'Estat, amb una gran manca de transaccions, però les cotitzacions remuntaren.

Obligacions Municipals, Tresoreria de la Generalitat, Diputacions i Provincials, encalmades.

Els rotllos d'Obligacions ferroviàries i industrials, quelcom fluixos i amb escassíssim negoci.

En el fi de mes i al rotllo d'Accions industrials, milloraren força els Explosius, Mines Rif i Aigües de Barcelona, i aquesta tendència féu que, en general, als rotllos de fi de mes hi hagués un xic més de sosteniment, però es notava una gran manca de transaccions.

Les Accions Ford, milloraren un xic més, amb molta prudència, no com altres vegades, que porten empenta.

També milloraren uns sis enters les Accions Chade, però sense gaires operacions, fins a l'extrem que al borsí del migdia no es cotitzaren. Sostingudes les Accions Filipines.

Borsa del matí

Nord, 48'35, 48'25, 48'55; Alacant, 37'60, 37'70; Rif, 62'00, 63'50; Explosius, 125'75, 126'15; Montserrat, 76, 77; Colonial, 40'25, 40; Aigües, 182'50, 183, 182'75; Ford, 275, 277'50; Tramvies P, 47'00; Sucres O, 31'75; Petrolets, 4'95; Filipines, 386; Chade, 433, 435.

Borsí del migdia

Nord, 48'50, 48'25; Alacant, 37'65, 37'60; Explosius, 126'15, 126'25, 126'15; Rif, 63'85, 63'65, 64'00; Aigües, 182'75, 182'50; Montserrat, 81'00, 80'00, 80'50; Colonial, 40'00; Ford, 278; Filipines, 387.

Borsa oficial

Nord, 48'50; Chade, 433, 435, operacions; Chade D, 84'80, paritat; Chade E, 84'20, paritat; Filipines, 387, darrera paritat; Explosius, 125'75 126'00; Rif, 62'00; Ford, 275.

CANVIS DE MONEDES

Lliures	36'20	36'30
Francs	48'35	48'45
Dòlars	7'32	7'34
Lires	60'30	60'50
Marcs	2'945	2'965
Suïssos	239'75	240'00
Belgues	123'25	123'75
Florins	4'98	4'99
Escuts	32'70	33'10
Cor. Praga	30'70	30'90
Cor. sueques	1'86	1'88
Cor. noruegues	1'81	1'83
Cor. daneses	1'61	1'63

MERCATS DE CATALUNYA

*

GRANOLLERS

Els 70 quilos: Mongetes, a 45 pessetes; cigrons, a 44; civada, a 14; ordi, a 18; moresc, a 22; faves, 19'50; veces, a 23; patates, a 18; els 100 quilograms; gallines de 14 a 20 pessetes parell; pollastres de 10 a 18; ous, de 3 a 3'25 pessetes dotzena.

ESPECTACLES PER A AVUI

TEATRES

Barcelona. — Tarda i nit: «Un adulterio decente».
Còmic. — Tarda: «Las tentaciones». Nit: «La sota de oros».
Novetats. — Tarda: «La reina mora», «La canción del olvido», «El barquillero». Nit: «El beso del remedio».
Romea. — Tarda i nit: «Sol y sombra».
Poliorama. — Tarda: «El genio alegre». Nit: «Malvaloca».

CINEMES

Amèrica. — «Mía serás», «Fidelidad» i «La Maternal».
Arenes. — «Cinco muchachos», «Canción de París» i Orquesta Planas.
Actualitats. — Setmana del cel·luloide ranci.
Arnau. — «Luces de Buenos Aires», «Cuesta abajo» i «Melodía de Arrabal».
Astòria. — «Divina» i «Hombres de acero».
Avinguda. — «Si yo fuera el amo» i «Noche del terror».
Barcelona. - «El fantasma del Louvre» «Esperame» i «En cada puerto un terror».
Boheme. — «Por el mar viene la ilusión», «Viva Villa!» i «Salvad a las mujeres».
Bosc. — «Gloria y hambre» i «Esquimo».
Bohèmia. — «Aves sin rumbo», «El Relicario» i «Amor sublime».
Broadway. — «Amor sobre ruedas», «El loco aviador» i «Amor por los aires».
Coliseum. — «Todo corazón».
Cèntric Cinema. — «La espía núm. 13», «Conquistador irresistible» i «Una viuda romántica».
Capitol. — «El agresor invisible», «El conde se divierte» i «Moscou, corazón de la Rusia Soviética».
Diana. — «La isla de las almas perdidas», «El crucero «Emden»» i «Una morena y una rubia».
Excelsior. — «Volando hacia Río Janeiro», «Bolero» i «La cucaracha».
Espanyol. — «Elysia».
Esplai. — «El Dr. Arrowsmith», «Tabú» i «La receta de la felicidad».
Fantàsio. — «El camino de la vida», «No quiero saber quien eres».
Foc Nou. — «Mía serás», «Fidelidad», «La Maternal».
Goya. — «Muchachas de uniforme», «Imitación de la vida» i «El rey del jazz».
Iris. — «La vuelta del perseguido», «El relicario», «El precio de un beso».
Kursaal. — «Señora casada necesita marido», «Volando hacia Río Janeiro» i «Oro».
Laietana. — «Tenor de càmara», «Caravana», «Al llegar la primavera».
Majèstic. — «El misterio del Acuarium», «La intrépida» i «Entre dos corazones».
Marina. — «Los miserables (2a. jornada), «María Luisa» i còmica.
Maryland. — «Vuelan mis canciones» i «María Luisa de Austria».
Metropol. — «Yo y la emperatriz», «La prometida de mi marido».
Mistral. — «Vuelo nocturno» i «La Dolorosa».
Monumental. — «Al Este sin rumbo», «El refugio» i «Al compás del amor».
Mundial. — «Flor marchita» i «Al Este sin rumbo».
Núria. — «La reina Cristina de Suecia», «Gloria que mata», «La vida privada de Enrique VIII» i «El signo de la Cruz».
París. — «El signo de la Cruz», «Yo y la emperatriz» i «Paso a la juventud».
Pathe Palace. — «El cantar de los cantares», «Peggy de mi corazón» i «Por tu amor».
Principal. — «Gloria y hambre» i «Esquimo».
Principal Palace. — Varietats - Grandiós espectacle.
Publi Cinema. — Reportatges d'actualitat.
Rambles. — «Casino del mar», «En mala compañía» i «La cucaracha».
Royal. — «Dama por un día», «La senda sangrienta» i «Sí, Sr. Brown»
Select Cinema. — «Ya se tu número» i «El rey de los hoteles».
Smart. — «King-Kong» i «Buscando fieras vivas».
Splèndid. — «Tartarín de Tarascón», «Por que trabajar i 6 còmiques més.
Talia. — «El amor de Carlos II», «La cabeza de un hombre» i «Contigo a la estratosfera».
Triomf. — «Los miserables (2a. jornada), «María Luisa» i còmica.
Tetuan. — «Alma de bailarina», «Los crímenes del Museo» i «Nadando en seco».
Volga. — «Mata - Hary» i «El altar de la moda».
Xile. — «Tierra de promisión», «Tu eres mía» i «A la luz del candelabro».
Walkyria. — «Identidad desconocida», «El desquite» i «La chica de las montañas».

Necessiteu canviar els vostres mobles?
Passeu per
Hotel de Vendes
Pelai, 8
COMPRA - VENDA - CANVI
SEMPRE CONDICIONS MOLT AVANTATJOSES

Simó Llauneta, ha sortit de l'Hospital

Tal com anunciàrem dies passats, el nostre amic Simó Llauneta fou operat a la sala del doctor Antoni Tries, de l'Hospital Clínic. Avui tenim la satisfacció de poder anunciar als nostres lectors que Simó Llauneta, en franca millora, ha sortit de l'Hospital i ja es troba al seu domicili.

Desitgem que ben aviat pugui el nostre amic reprendre les seves activitats, completament restablert.

*

Col·legi Oficial del Secretariat d'Administració Local de Catalunya

El dissabte proppassat va reunir-se la Junta de Govern d'aquest Col·legi i s'ocupà preferentment dels afers relacionats amb la reglamentació dels funcionaris municipals dintre de la Llei Municipal de Catalunya. La Junta es va convèncer que no es perd cap dels detalls que afecten i interessen a la classe i que hom vetlla amb constància l'endegament de la nostra reglamentació.

Després d'això, la Junta va prendre altres acords de menys importància.

*

Homenatge de la Cooperativa de Periodistes per la Construcció de Cases Barates

Ahir, a la tarda tingué lloc a la Casa Lliure l'homenatge ofert per la Cooperativa de Periodistes per la Construcció de Cases Barates, als senyors Josep Estadella i Jesús Ulled, per la tasca realitzada en pro d'aquesta entitat.

A l'acte assistiren, ultra les autoritats, alguns periodistes.

*

MANIFESTACIONS DEL CAP DE POLICIA

El problema de la mendicitat sembla que serà resolt

El cap superior de Policia senyor Alvarez, manifestà anit en rebre els periodistes que havia estat conferenciant en el seu despatx amb els consellers municipals gestors senyors Jaumar i Farrero els quals anaren a veure'l per tal de parlar del problema de la persecució de la mendicitat.

A l'efecte es posaren d'acord referent a diversos extrems d'una nota que facilitarà l'alcaldia, en la qual donarà un termini perquè els pobres que vulguin puguin absentar-se de Barcelona.

També es tractà del lloc on podran ésser allotjats els detinguts en les batudes que es faran.

Els periodistes indicaren al cap de policia que fóra precís que aquestes batudes es fessin també contra les dones de vida dubtosa que segueixen envaint les Rambles, en particular la del Mig, les quals amb la seva presència donen un espectable poc edificant.

*

GOVERNACIO

*

UNS «GORDOS» QUE VAN PRIMS

El conseller gestor de Governació senyor Jover Nonell, manifestà ahir als informadors que vista la situació compromesa en què es trobaven els components de la «troupe» taurina «Los Gordos», que ha estat abandonada per l'empresari, ha disposat que hom els faciliti els mitjans econòmics necessaris perquè puguin traslladar-se a Madrid, d'on procedien.

*

Els ministres d'Estat i de Treball de pas per Barcelona

De pas per Barcelona, estigueren ahir a la nostra ciutat, els ministres d'Estat i Treball, senyors Rocha i Salmon.

El primer passà el dia a *Sant Cugat*, on estiueja la seva família, i el segon de retorn de Palma de Mallorca.

El senyor Salmon retornà a Madrid, en avió, i el senyor Rocha ho féu en l'exprés de la nit.

*

Noticiari

*

— La Biblioteca del Poble, que té a càrrec seu l'Associació de la Premsa Diària de Barcelona, estarà tancada al públic per vacances, des d'avui, dia 16 del mes que som, al primer de setembre.

TANCA

Deutes de l'Estat

	Ant.	Avui
Interior 4 % A	77 65	78 25
» B	77 65	78 15
» C	77 65	78 25
» D	77 65	78 35
» E	77 25	
» F	77 65	
» G i H	74 —	75 —
Perp. Ext. 4 % A	94 75	94 75
» » B	93 75	94 25
» » C	93 65	94 —
» » D	93 50	93 75
» » E	93 25	93 50
» » F	93 —	93 50
» » G i H	92 50	93 50
Amortit. 4 % A	87 50	
» 1900 B	87 50	
» C	87 50	
Amortit. 5 % A	98 50	
» 1900 B	98 50	98 65
» C	98 25	98 65
» D	98 75	98 75
» E	98 25	
» F	98 —	
Amortit. 5 % A	97 75	
» 1917 B	97 75	
» C	97 75	98 —
» D	96 75	
» E	95 —	
» F	94 75	
Amortit. 5 % A	102 65	102 75
» 1926 B	102 50	
» C	102 25	102 75
» D	103 —	
» E	102 15	
» F	101 70	
Amort. 4 1/2 % A	101 25	101 75
» 1928 B	101 25	101 75
» C	100 75	
Amortit. 5 % A	103 15	103 —
» 1927 sense B	103 —	103 —
» impostos C	103 —	103 —
» D	102 75	
» E	103 —	103 —
» F	102 75	103 —
Amortit. 5 % A	97 50	97 75
» 1927 amb B	97 50	97 75
» impostos C	97 50	97 75
» D	97 20	97 50
» E	96 50	97 50
» F	96 50	97 50
Amortit. 5 % A	82 —	82 75
» 1928 B	80 50	80 75
» C	80 50	80 75
Amortit. 4 % A	93 25	
» 1928 B	98 25	
» C	98 50	98 75
Amortit. 5 % A	102 75	
» 1929 B	102 75	102 50
» C	102 65	
» D	102 50	
» E	101 50	
» F	101 50	
Bons or Tresoreria A	236 50	236 25
Bons or Tresoreria B	236 50	236 —
Deute Ferroviari 5 % A	101 50	102 50
Deute Ferroviari 5 % B	102 25	102 50
Deute Ferroviari 5 % C	101 50	
Deute Ferr. 4 1/2 % A	97 50	
Deute Ferr. 4 1/2 % B	97 —	
Deute Ferr. 4 1/2 % C	98 —	
Generalitat		
Tres. Generalitat 6 %	101 50	101 50

Ajuntaments

	Ant.	Avui
Badalona 6 %	90 25	
Barcelona, semestre	67 —	
» 1906 A	64 50	
» 1906 B	65 75	66 —
» 1906 C	64 —	
» 1907 D	65 —	
» 1910 D	66 75	
» 1912 B ampl.	65 75	66 —
» 1912 E	63 —	
» 1912 F	64 —	62 —
» 1913 B ampl.	67 —	
» 1910 B	67 —	
» 1917 B	65 85	
» 1918 B	66 —	
» 1919 B	65 —	
» 1920 B	66 —	66 25
» 1921 6 %	87 —	87 15
» 1921 6 % dc	87 50	87 50
» 1925 6 %	85 75	
» 1926 6 %	85 —	85 50
» 1929 6 %	85 25	
» 1922 Expos.	88 75	88 75
» 1925 Balmes	87 —	
» 1928 Balmes	87 —	
» 1928 P. Frc.	86 —	
» 1928 5 %	73 50	73 50
» 1934 6 %	95 75	95 65
» Eixampla 1907	68 75	
» Eixampla 1913	71 —	
» Eixampla 1927	64 50	
» Bons Reforma	66 50	
Càdiz 5 1/2 % 1929	84 —	
Màlaga 6 % 1923	60 50	
Màlaga 6 % 1925	60 —	
Sevilla Exposició 6 %	94 —	
València 5 %	76 75	76 50
Antigues Diputacions		
Barcelona, 9 milions	81 75	
» 5 milions	78 75	
» sèrie B	74 50	
» sèrie C	76 —	
» 6 % 1926	90 —	
» 6 % 1930	97 25	
» Provincials	96 50	96 50
Mancomunitat 1914	69 —	
Mancomunitat 1920	69 —	
Caixa Crèdit Com.	74 —	
Juntes d'Obres Públiques		
Port Barcelona 1908	98 —	
» Barcelona, diverses	92 —	
» de Càdiz	93 75	
» de Gijón Musel	97 —	
» de Sevilla s. D.	98 50	
» » s. E.	94 25	
» » s. F.	91 —	
» de Tarragona	90 —	
Valors que es cotitzen com efectes públics		
Banc Hip. d'Esp.a 4 %	91 25	
» » » 5 %	81 —	
» » » 5 %	100 75	100 50
» » » 6 %	110 —	
» » » 5 1/2 %	103 50	104 50
» Crèdit Local 6 %	98 50	98 50
» » » 5 1/2 %	93 15	93 50
» » Interprv. 5 %	96 50	96 50
» » Interprv. 6 %	102 25	102 25
Crèdit Local 6 % 1932	104 —	
Bons Expos. Internac.	100 85	101 —
Local 6 % amt. per lots	110 50	

Valors amb garantia de l'Estat

	Ant.	Avui
Caixa d'Emis. 6 %	96 —	96 25
Hidrogràfica Ebre 6 %	94 50	
Deutes i Obligacions		
Cèdules Argentines	1 55	
Emprést. Argenti 6 % A	100 50	
» » B	100 50	100 50
» » C	100 —	
Empr. Austriac 6 % A	99 —	
Empr. Austriac 6 % B	99 75	
Empr. Austriac 6 % C	99 —	
Gov. Imp. Marroc 5 %	94 15	94 50
Emprst. Maizen 6 % A	107 25	106 50
» » B	107 —	106 50
» » C	104 —	
Cèd. 7 % Costa Rica	59 50	
Ferrocarrils		
Nord Espanya 1.a s. 3 %	58 —	57 75
» » 2.a s. 3 %	55 —	54 50
» » 3.a s. 3 %	61 50	
» » 4.a s. 3 %	58 —	58 —
» » 5.a s. 3 %	53 —	58 —
Esp. Pamplona 3 %	56 50	55 75
Prior. Barcelona 3 %	60 50	60 50
Segòvia a Medina	50 —	
Astúries 1.a hipoteca	55 50	
» 2.a hipoteca	54 —	
» 3.a hipoteca	54 75	54 85
Lleida a Reus 3 %	60 —	59 25
Villalba a Segòvia	58 —	
Especials Almansa	60 25	60 25
Almansa a València ad.	53 25	
Mines Sant Joan 3 %	55 —	
Alsasua i Sant Joan	71 50	
Osca a França	64 —	
Nord especials 6 %	90 25	
Id. Valencianes 5 1/2 %	88 —	87 50
Alar a Santander	78 50	
Alacant 1.a hipoteca	52 —	52 —
» 2.a »	76 50	76 50
» 3.a »	73 50	
» A 5 %	69 —	69 —
» B 4 1/2 %	59 25	
» C 4 %	54 —	
» D 4 %	55 25	
» E 4 1/2 %	61 50	
» F 5 %	70 50	70 50
» G. 6 %	84 —	83 —
» H 5 1/2 %	77 —	76 —
» I 6 %	84 —	84 —
» J 5 %	71 50	
» França 1864	36 50	
» França 1878	34 —	34 —
» Directes	42 25	
» Reus a Roda	32 25	
» Còrdova 3 %	50 —	
» Badajoz 5 %	83 50	
Andalusos 1.a variable	6 75	
» 1.a 3 %	10 75	
» 2.a variable	5 65	
» 2.a 3 %	11 25	
» 1907, 3 %	10 50	
» «Bobadilla»	13 50	
» 1918 5 %	12 50	
» 1920 6 %	15 —	
F. C. de Catalunya 5 %	66 50	66 —
» » 6 %	64 —	
» Central d'Aragó %	78 50	
F. C. Oest Espanya 3 %	40 —	
F. C. Cremallera 6 %	6 50	
F. C. Secundaris	41 —	
Gran Metro 1922 6 %	86 50	87 —
Gran Metro 1925 6 %	86 50	

	Ant.	Avui
Medina a Salamanca	43 —	
Metropolità Trans. 6 %	24 50	
Orense A B C D E F	38 —	
Orense G i H prior.	51 —	
F. C. Sarrià 6 %	94 —	95 —
Tànger a Fez 6 %	104 —	104 50
Aigua i Canals Gas i Electricitat		
Aigües de Huelva 6 %	54 —	
Aigües València 6 %	100 25	
Barcelonesa Elect. 1907	99 —	
Barcelonesa Elect. 1908	98 —	
Barcelonesa Elect. 1912	96 75	
Barcelonesa Elect. 1913	98 —	
Barcelonesa Elect. 1920	101 50	101 —
Canal d'Urgell	56 —	
Catalana Gas D	92 50	
Catalana Gas E	90 25	
Catalana Gas F	89 —	89 —
Catalana Gas G 6 %	102 65	
Catalana Gas Bons	102 50	
Hisp. Amer. d'Elec. 6 %	105 50	
Hisp. Amer. d'Elec. bons	115 —	
Regants Ebre, Bons	65 —	
Coop. Fluid Elec. 6 %	62 50	
Coop. Manresana Ener.	87 50	
Energ. Elec. Catal. 5 %	94 —	
Energ. Elec. Catal. 6 %	100 25	
Energ. Elec. Cat. 5 % or	100 —	
Energ. Elec. C. 6 % 1928	103 75	103 75
Energ. Elec. C. 6 % 1932	102 25	
Ener. Elec. C. Bons 1918	105 75	
Ener. Elec. C. Bons 1924	106 —	
Elèctrica Cinca 6 %	100 —	
Elèctrica Tenerife 6 %	93 25	
Elec. i Gas Lebon 6 %	101 —	
Aigües Barcelona 3 %	73 —	
Aigües Barcelona 4 %	88 —	
Aigües Barcelona 5 %	99 75	
Aigües Barcelona 6 % C	103 75	104 50
Aigües Barcelona 6 % D	103 25	
General Regadius 6 %	85 —	
Llum i Força Llevant	97 —	
Manresana Elec. 6 %	98 —	
Prod. Forces Motr. 6 %	83 50	
Prd. For. M. Bons 7 %	93 50	
Pro. For. M. 6 % 1923	88 —	88 50
Can. i Regants Ebre	88 —	
Bons Regads. Llevant	104 25	
Regadius Llevant 5 %	82 25	
Sevillana d'Elec. 7 sèr.	99 25	
Sevillana d'Elec. 8 sèr.	98 —	
Sevillana d'Elec. 9 sèr.	101 —	
Unió Elèct. Catalunya	101 50	101 50
Tramvies		
Gral. Tramvies 4 %	73 —	
Gral. Tramvies 5 %	75 50	
Eixampla i Gràcia 4 %	69 —	
Tramv. St. Andreu	66 50	
Tramv. Barcelona 1925	87 25	87 —
Tramv. Barcelona 1930	86 50	
Tramvies Sevilla 6 %	95 —	
Tramvies Granada 6 %	79 50	
Navilieres		
Transatlàntica 4 %	7 50	
Transatlànt. 6 % 1920	15 —	
Transatlànt. 6 % 1922	15 —	
Trans. 6 1/2 % esp. 1925	92 75	
Trans. 6 1/2 % cns. 1925	92 50	
Transatlànt. 5 % 1926	93 50	
Transatlànt. 5 % 1928	89 65	89 50
Bons Transmedit. 6 %	99 50	
U. Naval Llevant 6 %	89 50	

Obligacions Industrials

	Ant.	Avui
Aplicacions Elec. 6 %	96 75	
Asland 6 % preferents	90 —	
Asland 6 % 1916	97 50	
Asland 7 %	102 50	
Asland 6 % Villaluenga	97 —	
Asland 6 % Còrdova	95 50	95 —
Auxil. Cons. «Sansón»	85 50	
Comp. Auxil. de F. C.	94 50	
Carbons Belga 4 1/2 %	57 —	
Colònia Güell 6 %	97 50	
Const. Paviments 6 %	87 50	
Const. Ferrov. 5 1/2 %	85 50	
Cros, S. A. 6 %	102 25	104 50
Electro Met. Ebre 6 %	102 —	
El Tibidabo 5 %	87 50	
Com. d'Obres Ced. 6 %	86 —	
Energ. Ind. Aragón 6 %	95 —	92 50
Esp. Carburs Met. 6 %	102 —	
Construccions Elec. 6 %	92 75	
Colorants i Explos. 6 %	100 50	
Fin. i Fid. Arnús-Garí	90 50	
Fom. d'Obres 4 1/2 %	98 —	
Fom. d'Obres 5 %	84 —	
Fom. d'Obres 6 % 1923	94 75	
Fom. d'Obres 6 % 1925	99 50	
Fom. d'Obres Bons 6 %	101 —	
Fom. d'Obres Ced. 6 %	97 —	97 —
Magatzems «El Siglo»	99 —	
Hotel Ritz 7 %	84 —	
Hullera Espanyola 1924	94 —	
Hullera Espanyola 1926	89 15	
Hullera Espanyola 1932	90 —	
Madrid-Paris 6 %	83 —	
Manufactures de Suro	90 50	
Maqu. Terres. Mar. 6 %	84 —	
Metropolitana de Cons.	86 50	
Min. Potassa Súria 7 %	103 25	
Productes Pirelli 1928	98 50	
Sert, S. A. 6 %	40 —	
Telefònica 5 1/2 %	102 15	102 25
Teneria Moderna 7 %	86 —	
Unió Cotonera 6 %	41 50	42 —
Unió Salinera d'Es. 6 %	101 —	
Valen. Millores Urbanes	98 —	
Accions Industrials		
F. C. Grans Pendents	5 —	
Funicular Montjuïc	15 —	
Tramv. Barc. pref. 7 %	49 —	
Tramv. Barc. pref. 6 %	68 25	
Tramv. Elec. Granada	60 —	
Aigües València, pref.	131 —	
Catalana Gas s. D	108 —	
Catalana Gas s. E	120 —	
Catalana Gas s. F 6 %	102 —	102 —
Hisp. Amer. Elec. ABC	427 —	
Hisp. Amer. Elec. s. D.	86 40	
Hisp. Amer. Elec. s. E.	81 —	
Aigües del Llobregat	107 —	
Elec. Gas Lebon s. B	70 —	
C.a Transmediterrània	134 —	
Banc d'Espanya	592 —	
Banc Ext. d'Espanya	30 —	
Ciment «Asland» ord.	73 25	
Ciment «Asland» pref.	101 —	
Ciment «Sansón» ord.	30 —	
C. «Sansón», pref. 7 %	45 —	
Cros, S. A.	189 —	190 —
Const. Ferroviària	100 —	
Cobertes i Teulades	92 —	
Espanya Industrial	126 —	126 50
Carburs Metàl·lics	182 —	
Foment d'Obres	165 —	

	Ant.	Avui
Tabacs Filipines	3/4 —	
Hispano Suïssa	85 —	
Hotel Ritz 6 %	89 —	
Indústries Agrícoles	285 —	
Maquinària Terrestre	37 —	
Monopoli Petrolis	140 —	
Salinera Catalana ptes.	90 —	
Telefònica 7 % pref.	111 85	111 85
Telefònica ordinàries	116 —	116 —
Unió Salinera Espanya	70 —	

Mercat de Llotja

PREUS

FARINES

Aragó	63	65
Castella (corrent)	61	62
Id. (extra)	67	68
Força	80	90
Local, corrent	62	63
Idem extra	67	58
Regió	62	65

Preus en ptes. els 100 quilos.

BLATS

Aragó	50
Castella	50
Extremadura (corrent)	50
Idem (cruixer)	50
Mancha	50
Navarra	50
Penedès	
Urgell	50

Preus en ptes. els 100 quilos.

ARROSSOS

Bomba	115	120
Idem Calaspar	125	130
Bell-lloc O.	60	61
Floret	63	64
Granja	68	70
Selecta	64	65
Trencat	47	48
Farina d'arròs	50	52

MONGETES

Castella (corrent)	90	95
Idem (selecta)	107	109
Estrangeres	60	80
Mallorca	60	62
Prat	70	80
València	65	75

CIGRONS

Andalusia	95	100
»	79	80
»	73	75
»	63	64
»	57	58
»	55	56
Marroc		
Mexicans	100	105
Palous	60	62
Sauc	165	183

Preus en ptes. els 100 quilos.

PREUS

DESPULLES

Segones	24	25
Terceres	22	23
Quartes	20	21
Núm. 3	28	29
Núm. 4	27	28

Preus en ptes. els 60 quilos.

Menuts prims	20	21
Segonet	19	20
Segó	18	19

Preus en rals la quartera de 70 litres

ORDI, MORESC I CIVADES

Civada Extremadura	37	
Idem Mancha	37	
Moresc Plata, dispon.	43 50	44
Idem país	40	41
Ordi, Urgell	36	60
Escaiola, Andalusia	59	

LLEGUMINOSES

Faves Andalusia	44	45
Idem Extremadura	44	45
Idem Mallorca		
Favons Andalusia	44	45
Idem Extremadura	44	45
Veces Andalusia	40	
Idem estrangeres		
Ers país	42	42 50
Idem estrangers	42	42 50
Guixes	42	44
Pèsols estrangers	90	95
Idem país		
Llentilles Andalusia	100	
Idem Salamanca	110	120

PALLA I ALFALS

Alfals 1.a	6
Alfals 2.a	5
Palla d'Urgell	2 50
Idem curta	2 50

Preus en ptes. els 40 quilos

GARROFES

Castelló, negra	33
Eivissa	28
Mallorca	28 50
Matafera, negra	31 50
Roja	30
Vinaroç, negra	33

Preus en rals els 42 quilos

En cap llar catalana no ha de mancar LA HUMANITAT

la humanitat

EDITORIAL LLIBERTAT S. A.

Redacció i Administració
RONDA UNIVERSITAT 25
Telèfon 22122

Impremta
TALLERS NUM. 18
Telèfon 14446

PREUS DE SUBSCRIPCIO

Barcelona un mes	3'50 ptes.
Fora, un trimestre	10'50 »
América Llatina i Portugal un trimestre	13'— »
Altres països, un trimestre	27'— »

"... CENTADA
—Es cierto que las elecciones serán en noviembre?
—No. Serán un poco más tarde. En diciembre. El 28 o así..."
(De "Heraldo")

"LAS DOS DEMOCRACIAS
La niña. — Qué envidia me das!"
(De "La Libertad")

"LEY DE ARRENDAMIENTOS RUSTICOS
EL CAMPESINO. — Un poco espinosa, ¿no?"
(De "El Diluvio")

"EN EL CAMPO DE MESTALLA
—¿Y en este campo se juegan muchos partidos?
—Ya lo creo! Hace unos días se ha jugado el suyo el señor Lerroux...
(De "A B C")

"UN OBSERVADOR
— ¡Hombre, es curioso! Nunca había visto este número duplicado."
(De "La Voz")

"EL 14 DE JULIOL A FRANÇA
Vista general del coronel La Rocque»
(De "La Publicitat")

"LA BOCA DEL LOBO MUSSOLINI. —¿Me meto o no me meto?"
(De "El Liberal")

Colls SITKO de tela
no deuen planxar-se mai
De venda a: F. Basora, Call, 6. — Casa Sarret, Boqueria, 2. — J. Deuleteu, Call, 30. — J. Ferrer Batlles, Boqueria, 38. — Magatzems «El Siglo». — M. López Duran, Avinguda del Portal de l'Angel, 12. — Matacàs i Camprodon, Fiveller, 9. — M. Pintó, Rambla de les Flors, 18. — F. Pons, Salmeron, 49. — J. Roca Puig, Santa Anna, 39. — Miquel Teixidó, Arcs, 2. Felip Torrent, Pi, 13. — Vidal i Milà, Rambla de les Flors, 12. — Josep Xancó, Pla de la Boqueria, 1

· LA PREMSA ·

El mapa electoral

El Sol —*que aquests dies apreta, tal vegada per a fer la competència al sol de debò— escriu:*

«Fuera un solo partido el que, con mayoría parlamentaria propia ocupase el Poder y no resultarían insignificantes los obstáculos que surgieran de la falta de acuerdo entre sus miembros, futuros candidatos a diputados. Mas se trata de varios partidos heterogéneos, de sentido diverso, de clientela muy distinta en su fisonomía aun para los que parecen más afines. De este modo en condiciones tales, es imposible que se llegue a nada práctico. Pues por si fuera poco arriesgado el proyecto de crear—con arbitrariedad, pero al fin y al cabo con una cierta uniformidad—distritos medianos, se hace pública ahora una nueva modificación del proyecto que se prepara, según la cual habrá no sólo circunscripciones trazadas a capricho, sino circunscripciones de todas clases: mayores y menores; de muchos y de pocos diputados. Y en ellas se aplicarán sistemas electorales diversos: aquí, el mayoritario; allá, el proporcional, y cada uno sazonado con las variedades que el ingenio electorero de los interesados pueda sugerir. Se quiere de este modo convertir el mapa electoral de España en un verdadero mosaico, que pase a la historia política del mundo como un caso singular único. ¿Parecerá excesivo que tachemos de intemperante el propósito? Creemos que su propio exceso hará reflexionar a los autores del proyecto, y que éste recibirá una nueva reelaboración que compagine los deseos políticos de los actuales usuarios del Poder público con el decoro que a éste corresponde siempre.

Con una reforma de pretensiones más modestas, quizá hubiera habido nueva ley Electoral para las elecciones municipales que se anuncian. Con ésta no es difícil pronosticar que las elecciones que se celebren se celebrarán a base de la que hoy se encuentra en vigor.»

Un Estat laic

El demana Heraldo de Madrid, *el demanen la majoria dels espanyols. Però es veu que és com demanar peres a l'om:*

«Continúa la ofensiva contra el Consejo Nacional de Cultura. Los periódicos de la derecha—a la cabeza, naturalmente, «El Debate»—no conciben que un organismo del prestigio docente del Consejo—al margen de toda bandería política, como ha de ser misión de los organismos culturales del Estado republicano—haya informado desfavorablemente el recurso de un opositor a cátedras que sólo fundamenta su queja para recusar a unos profesores del Tribunal en que otro opositor ha sido secretario de uno de estos profesores y que sustenta las mismas ideas políticas que ellos.

Pero, ¿qué concepto primitivo, aldeano e incivil tiene ciertas gentes para intentar llevar a la Enseñanza y a la Cátedra esas salpicaduras del sectarismo en que ellas se mueven? Arreglado estaría el país si en todas las actividades se tuviera en cuenta la filiación política o religiosa de cada uno para trabajar dignamente. ¿A eso llaman las derechas convivencia y pacificación.

El jesuitismo debe ser más desenvuelto en sus ataques y maniobras. Debe decir con toda claridad que lo que desea es monopolizar la enseñanza, poner a sus leales servidores en las escuelas, en las Universidades y en el Consejo de Cultura.

Por eso combaten las derechas el laicismo. Porque un Estado laico está siempre, en función de la máxima civilidad y respeto general, por encima de cualquier apetito confesional e interesado.»

MAS & ROCA
CAMISERS
CAMISES PLATJA I CAMP
amb fil i seda
La casa millor assortida
PORTAFERRISSA, 24 i 26
FONTANELLA, 16

Esgotament

La Publicitat *dedica el seu editorial al programa legislatiu que ens ofereix el govern:*

Malgrat el nodrid programa legislatiu ofert pel govern, malgrat la varietat i la importància dels temes que planteja, res no pot neutralitzar la sensació d'esgotament que dóna la Cambra.

A Catalunya res no ha estat modificat en el règim transitori imposat el 2 de gener, ni s'albira cap canvi immediat. La qüestió de la partida corresponent a Obres Públiques en virtut del traspàs de serveis, semblava que anava a solucionar-se de pressa i favorablement; a darrera hora resulta que no hem avançat ni una passa i que malgrat la col·laboració de la Lliga n'hi ha per estona per arribar a una conclusió definitiva. I en tot passa el mateix; de fet es pot dir que estem exactament igual que estàvem en començar el gèner i així estarem mentre hi haurà aquest govern tant si la Lliga col·labora com si s'inhibeix.

Per als catalanistes republicans aquesta ha d'ésser la preocupació primordial. El restabliment integral de l'Estatut congelat per la llei inconstitucional del règim transitori, amb totes les facultats autonòmiques que se'n deriven. Molts que temps enrera abominaven de l'Estatut, han de reconèixer que ara que no regeix es troben més desemparats que abans, en tots els sentits.

Això és el que han de vetllar les esquerres catalanistes tot preparant-se per a unes eleccions generals que donin a la República el govern que la majoria del país reclama. Aquesta revisió popular, però, no pot ésser proposada sense restituir tots els drets que avui són entredit i sobretot sense fer-la precedir d'una amnistia que reintegri a l'activitat social i política els homes que els tribunals han condemnat per fets polítics provocats per les dretes fracassades com a partits de govern.»

Des que governen les dretes

El seu govern és tant paternal que l'editorialista de El Diluvio *escriu:*

«Hasta el Congreso ha llegado la triste lamentación de los agricultores españoles desahuciados y lanzados de sus tierras.

Ya era hora de que los diputados se ocuparan de algo serio, proyectaran su mariposeante atención sobre problemas vivos y de interés general.

El de los desahucios agrícolas es de los de la clase de sangrantes.

Pareció que la ley de arrendamientos rústicos iba a estabilizar la situación de los cultivadores y asegurar por bastante tiempo la paz en el campo español.

No ha sido así, por desgracia.

El resentimiento acumulado por los propietarios rurales en los tres años de República ha encontrado en la citada ley algunas rendijas por donde filtrarse.

Antes, a ningún propietario se le ocurría otra cosa que cobrar la renta de las hectáreas que posee.

Pero ahora, desde que se ha establecido que es motivo de desahucio el reivindicar la finca para cultivarla su dueño directamente, todos los terratenientes se han vuelto trabajadores y despiden a los arrendatarios con el pretexto de dirigir por sí mismos la empresa agrícola.»

Un pobre pagès...

Aquesta vegada es tracta de més d'un: es tracta de tots els pagesos. I no és una filla el que els preocupa: els preocupa una llei. Per això La Libertad *escriu:*

«El debate promovido por los nacionalistas vascos con su proposición sobre arriendos rústicos ha arrancado un grito de avaricia y de egoísmo a los grandes terratenientes españoles. El Sr. Jiménez Fernández, autor del reglamento de las disposiciones transitorias a la ley de 23 de Marzo de 1935, que debe tener vigencia durante todo el año agrícola actual, les parece a los propietarios ¡un terrible demagogo! El «A B C» lanza sobre él un anatema feroz: el Sr. Jiménez Fernández es «un difamador» y constituye con su «invención de atropellos y desmanes la amenaza y la justificación de sediciones contra la burguesía». ¡Asombra la facilidad con que pierden la cabeza estos audaces opresores del proletariado campesino!

Es indudablemente justo el que los propietarios recaben sus derechos. Pero de esto a que pretendan los viejos privilegios, desde la inicua explotación del obrero campesino, por ellos condenado a todas las amarguras y todas las impotencias, hasta el hàbil aprovechamiento de todos los artilugios leguleyos para obtener los desahucios fàcilmente, hay un camino sembrado de tropelías que es urgente cortar. Hàgase una ley sin excepciones en cuanto a las regiones españolas, para que las injusticias no puedan prosperar. Y sobre todo, con la inteligencia y con el corazón puestos en esos miles de campesinos que sufren hambre y dolor. Obreros blancos a quienes se trata como a negros de la antigua esclavitud. Hermanos campesinos que tienen derecho a una legislación justa y moderna. Piénsenlo bien los que nos hablan de sedicentes leyes morales.»

La qüestió és passar el temps

La Veu de Catalunya *esmenta:*

«D'ençà que s'ha dit que els caps dels quatre grups que constitueixen la majoria parlamentària i integren el Govern s'havien posat d'acord quant a la fórmula de la llei electoral que ha de presidir la primera consulta a l'opinió pública han passat molts dies i encara no sabem ben bé com serà redactat definitivament el projecte de llei que ha d'ésser sotmès a la deliberació i aprovació de les Corts. Després de cada Consell de ministres s'anuncia que s'ha arribat a concretar l'acord en una fórmula. El que no arriba és a concretar-se aquesta fórmula en un projecte de llei. Passen els dies. Les sessions de Corts s'acosten inevitablement al parèntesi estiuenc. I ni la Comissió de Presidència acaba d'emetre dictamen ni el Govern acaba de portar a les Corts un nou projecte de llei, en la forma que sigui. Ara es parla d'un vot particular que presentaran els senyors Armasa i Giménez Fernàndez, però aquest vot particular encara no té estat parlamentari.

El mateix que passa amb la llei electoral passa també amb les eleccions municipals i provincials de les regions no autònomes. S'anunciaven per al mes d'abril. No fou possible convocar-ne. Ara s'anuncien per al mes de novembre. Però abans caldrà aprovar la nova llei electoral.

*

Exposició J. Pallarols
Cent dormitoris i menjadors
Cinquanta salons.
Cinquanta despatxos
preus sense competència
Vegeu els aparadors.

*

PER ALS AMICS EMRPESONATS

LA NOSTRA SUBSCRIPCIO

Relació de donatius rebuts a les nostres oficines administratives (Ronda Universitat, 25, pral.)

	Ptes.
Suma anterior	**106.668'75**
Merceneta Mas	2'—
A la salut dels Consellers (Antoni Castellví)	1'—
GRUP D'ESQUERRANS GALVANY:	
Rafael Fa	0'50
Manuel Salvat...	2'—
Joan Planes	1'—
Companys Masdeu...	8'50
J. O. R.	5'—
Una esquerrana...	1'—
Salvador Panadès, de VILABERT	2'—
Una catalana	5'—
Roselles humils i espigues daurades (15 vegada)...	4'50
Ginesta flairosa (15 vegada)	1'—
Branquilló de llorer teixit de pensaments (15 v.)...	0'50
Concepció Guàrdia (setmanal)...	1'—
Un andalús	1'—
Família Guinart	10'—
J. T. H.	10'—
Florenci Magaña	1'—
Marcel Magaña...	2'—
Josep Magaña	2'—
Genoveva Magaña...	1'—
Lluïsa Guitart	1'—
Francesc Guitart	1'—
Vicenç Moreno Magaña...	0'50
Vicenç Moreno...	1'—
Departament de Governació de la Generalitat...	82'—
Matrimoni d'Esquerra Paquita i Narcís	5'—
Josep Calvet Junvé	2'—
Pepita Sallés	0'50
M. P., a la memòria de Macià	1'—
Joaquima Roca Colomer	2'—
Rita Prat	2'—
Maria Nielles	2'—
Dolors Campos	3'—
Josep Puchal	1'—
Eduard Jové	1'—
Trinitat Barriel...	1'—
Antoni Boltres	2'—
Una esquerrana de cor...	1'—
Jaume Vinyals (6 vegada)	5'—
Maria Brilles (6 vegada)	2'—
Joan Puntonet	1'—
Bondia	2'—
Un estalvi	2'50
Emili Manyosa	3'—
Teresa Mercader	3'—
J. M. M.	5'—
Caterina Rius i Albert Reynós, a la memòria de Compte	5'—
Planes i Pasqual	4'—
Deure setmanal d'uns amics	4'50
Família Pons	5'—
El basquet-ball també ...	1'—
CENTRE D'ESQUERRA DE CORNELLA:	
Lluís Torres	5'—
Didac Figueres	6'—
Joan Balada	2'—
Amadeu Fabrés...	6'—
Rafael Gómez	1'—
Lope Insa	2'—
Jaume Colomines	1'—
Miquel Mata	2'—
Família Sannicolàs	1'—
P. P. i P. P.	0'50
Anton Segura	1'—
Martí Pau	1'—
Joaquim Saloni...	1'—
Eufemià Pla	0'50
J. S. M.	1'—
Manuel Batlle	1'—
Pau Figueres	1'—
Joan Bros	0'25
Baltasar Marín	4'—
Família Pahissa	3'—
Família Bru	4'—
Lluís Blanco	1'—
Ricard Nicolau	1'—
A. Jané	1'—
J. G.	1'—
E. G.	1'—
J. M.	1'—
R. R.	1'—
A. C.	1'—
A. T.	1'—
M. Luís i unes companyes	4'30
Subscriptor F. T.	2'—
Rosell	2'—
Salvador M.	1'—
Arena	1'—
Sangenis	1'—
M. Carrion	1'—
Vendrell	1'—
J. Fumadó	1'—
A. Artau	1'—
H. Borràs	1'—
L. Borràs	1'—
J. Salut	1'—
R. Madurell	1'—
X. X.	1'—
V. Julian	1'—
J. Artau	1'—
Miquel	1'—
Feo...	1'—
A. Abejaro	1'—
J. Flinch	1'—
J. Mestres	1'—
A. E.	1'—
L. F.	1'—
Rosales	1'—
R. R.	1'—
L. Tejero	1'—
F. Garcia	1'—
J. Paletino	1'—
GIRONA, un grup d'esquerrans del Dipòsit de màquines de M. S. A. (sisena vegada):	
Joan Barneda	2'—
Anton Bounyac	1'—
Joan Barbosa	0'50
Un ex-pres	1'—
Benet Torrelles	3'—
Vicenç Feliu	1'—
Francesc Alexandri	1'—
Enric Ribes	1'—
En. Pepet Gep	1'—
A la memòria dels empresonats	2'—
Joan Niell	1'—
Conrad Niell	1'—
Antolín Llauradó	1'—
Andreu Barbí	1'—
Domènec Xanchis	1'—
Círcol Federal Democràtic Obrer d'OLESA DE MONTSERRAT	50'—
Suma i segueix...	**107.038'80**

Liquidació fins el 14 de juliol del 1935

Existència en caixa el dia 30 de juny	153'90	
Ingressat durant els dies 2/7 al 14/7	5.470'40	5.624'30
SORTIDES DE CAIXA:		
Subsidis a diversos	795'45	
» a exiliats	502'—	
» per mitjà Comitè Pro-Presos	1.900'—	
» per mitjà Comissió Sabadell	60'—	
» » » » Sant Vicenç dels Horts	150'—	
» » » » Sant Martí Sesgaioles	25'35	
» a empresonats Presó-Model	285'—	
» » » Castell Montjuïc	200'—	
» » » Tarragona	176'10	
» » » Reus	282'—	
» » » Lleida	452'45	
» » » Girona	100'70	
» » » Càdiz	402'80	
» » » Pamplona	125'60	5.457'45
Existència en caixa el dia 14 de juliol		166'85

*

NOTES POLITIQUES

«Política». — El número de «Política» corresponent a aquesta setmana dedica comentaris de gran interès a l'acte radical de Mestalla i reprodueix paraules del senyor Manuel Azaña, explicant l'ocorregut a la famosa crisi de desembre el 31, aludida pel senyor Lerroux en el seu discurs.

Publica, també interessants articles sobre la situació política i caricatures dels millors dibuixants satírics.

*

ALIMENTS DIETETICS I DE REGIM
Casa Sorribas
ESTOMAC I INTESTINS
DIABETIS — ALBUMINURIA — INFANCIA — ETC.
CARRER LLURIA, 62
(entre Consell de Cent i Aragó)
SALMERON, 222
MANSO, 72 (davant del Mercat)

*

Focs de Bengala

LA PENA DE MORT

Fa pocs dies, però que les periodiquet de Montblanc va recollir uns comentaris meus escrits fa molts, molts dies. Aquest collega sembla haver fet un descobriment i és que LA HUMANITAT està al servei dels Soviets i cobra d'ells carretades del jamós or rus. A mi, directament, em tirava en cara que posés en quarentena l'espècie monstruosa relativa a l'aplicació de la pena de mort als infants delinqüents. I em retreia no haver parlat en contra l'execució dels que assassinaren Kirow, silenci degut, no cal dir-ho, a les considerables sumes que percebo de Moscou.

Estigueu tranquils, amics contraopinants. Jo condemno en tots els casos la pena de mort i si n'he parlat referint-me als infants i no als homes, és perquè la meva obsessió és i ha estat sempre servir als primers. Quant a l'or rus tingueu la seguretat que els dirigents soviètics se'l ben necessiten i, pel que al diari i a mi respecta, mai no hem estat venals a comentar les coses. L'haurem endevinada o l'haurem esguerrada, però hem escrit sempre per compte propi.

Us repeteixo, doncs, que soc adversari a fons de la pena de mort, arreu i sempre. I tant com aquesta pena bàrbara condemno l'encevament en el caigut. Tots sabem exemples d'homes que, en caure a mans de l'enemic, han sofert les més dures humiliacions i tortures i han hagut—com ara—de passar per un concepte medieval de les penes. Abominable la pena de mort. Però igualment abominable tot allò que no s'inspira en el respecte al caigut.

J. M. FRANCES

refrigeració automàtica KELVINATOR

LA HUMANITAT escampa arreu els ideals republicans i catalanistes

·EL TREBALL·

PLANS ECONOMICS I SOCIALS

Una tasca a realitzar per Esquerra Republicana de Catalunya

El manifest suara publicat pel Comitè Executiu d'Esquerra Republicana de Catalunya, planteja el problema econòmico-social d'una manera clara i contundent, tal com ha de fer un partit que nodreix les seves files d'una gran majoria de treballadors. Però encara que Esquerra Republicana no fos un partit integrat per una gran massa de proletaris i no es nodrís d'un programa socialitzant, essent un partit que aspira a governar i que governarà a no tardar gaire, ha de plantejar-se i resoldre el problema econòmico-social, abans d'ocupar el Govern.

«En la situació actual del món no basten els palliatius. Agradi o no agradi, estigui d'acord o no amb les teories apreses i els principis que semblaven incommovibles, es fa indispensable una intervenció i regulació econòmiques que defensin el feble de la voracitat del més fort i que preservin la collectivitat dels estralls que poden causar-li els egoismes i les apetències individuals» — diu el manifest.

Per altra banda, en un editorial de LA HUMANITAT publicat el 30 de juny proppassat, s'afirmava: «Diverses vegades hem afirmat, alliçonats per esdeveniments recents, que la possessió del Poder polític, per part d'un partit d'esquerra amb un programa social avançat, però mancat d'un control damunt l'alta banca, les grans empreses industrials, les assegurances, les Companyies de Serveis Públics, els transports, etc., és un partit que a la llarga va dret al fracàs.»

Recentment — vegi's LA HUMANITAT de 13 de juliol — el C. E d'Esquerra Republicana llençà una important iniciativa: la creació d'un grup de militants «que es dediqui a l'estudi de les qüestions i projectes de caràcter social i econòmic».

Tot això mostra que Esquerra Republicana de Catalunya, entra en una nova i interessantíssima fase de la seva actuació. Destruïdes les lluites internes d'abans del 6 d'octubre, ara es prepara per a la conquesta del Poder en tots els seus ressorts polítics i econòmics. Així ha d'ésser, altrament, Esquerra Republicana deixaria d'existir com a partit governamental. O millor: la seva tasca com a partit governamental fóra negativa.

D'ençà la proclamació de la República, el món ha donat un tom rapidíssim. Ço que propugnaven uns homes, militants d'Esquerra Republicana, amb relació als pobles econòmics i socials, fa tres anys, ha arribat l'hora de posar-ho a la pràctica. No solament com una mesura de partit i pel sol fet d'ésser fidels a un programa, sinó perquè la situació econòmica i social del món ho exigeixen. No com a una mesura de tàctica, sinó per propi convenciment. Si hom vol salvar el país, cal aplicar remeis contundents tant en l'ordre polític, com social i econòmic.

Esquerra Republicana, com a partit de masses, copsa el moment i vol transformar l'economia nacional. Ha comprès perfectament ço que repetidament s'ha escrit en aquestes mateixes columnes: que amb el Poder polític s'ha de conquistar el Poder econòmic.

Repari's que el que volen fer els partits d'esquerra, a més de respondre a una necessitat imperiosa dels temps que vivim, no és altra cosa que el que fan arreu del món els partits de dreta, però a la inversa. Quan un partit de dreta ocupa el Poder, podeu veure com representa a la meravella el gran capitalisme. No solament el representa, sinó que el propi gran capitalisme, en totes les branques de la seva activitat, està present en els governs de dreta i governen a favor de la classe patronal. Es natural que així sigui. Pretendre que una institució educada sota un punt de mira egoista i que té a les seves mans tots els ressorts del Poder, governi en contra seu, no deixa d'ésser una ingenuïtat. Nosaltres, quan posem de manifest la tasca social i econòmica de l'actual Govern de la República, no ho fem amb l'ànim de protestar. Protestar seria pueril; més, infantil. Ho fem solament perquè entenem que les dretes, en el Poder, ensenyen el camí a seguir als febles, als que no gosen, als que sempre temen governar a favor d'una classe. Qui no recorda els crits histèrics de les dretes, en temps dels Presidents Macià i Companys quan aquests, assistits per homes esquerrans en llurs governs, volien portar a terme una política obrerista? Ara, doncs, ja no es tracta d'afavorir a aquest o a aquell; es tracta de donar la raó al que la té i la riquesa al que produeix. Transformar de soca i arrel la nostra economia, salvar la riquesa del nostre poble, donar pa i treball a tothom. Per a fer això, no es pot confiar amb la gran banca i les grans companyies industrials i comercials. Aquests, s'ha demostrat a bastament, no els interessa altra cosa que la seva pròpia prosperitat, que gairebé sempre resulta contrària als interessos de la collectivitat.

El problema del món no és polític, és fondament social. Ho va preveure Pi i Margall en afirmar que el segle XIX fou el segle de les transformacions polítiques i que el segle XX seria el de les transformacions socials. Unes paraules confirmades per la realitat.

França es dividí en dues, el segle passat, per un afer polític: Dreyfus. Actualment, un assumpte com el de Dreyfus que féu renyir els francesos, no tindria altra ressonància que el d'una simple polèmica de premsa més o menys seguida pels lectors. Vegeu en canvi avui França, partida en dues, llençant-se l'una contra l'altra, apassionadament, per la conquesta del Poder econòmic. El gran capitalisme representat per un aristòcrata, el comte de La Rocque, que no vol fer concessions i vol implantar una dictadura econòmica i el proletariat, unit als partits esquerrans de la República francesa, que pugna per apoderar-se del Poder i reorganitzar el règim democrata per tal que no tinguin entrada els pertorbadors de la pau social i econòmica, que no són altres que els grans capitalistes, que amb el seu egoisme, provoquen constantment la guerra civil en tots els països del món.

El que negui que la fam és una pertorbació, és un insensat o un malvat. I l'actual sistema econòmic, no dóna de menjar a tots els homes perquè no tots els homes poden posar el seu esforç a prova. Encara que el treball resulti una explotació, tal com està organitzat, no tots els treballadors tenen la sort d'ésser explotats. A milers moren de fam, mentre resten emmagatzemats els productes alimentosos. I encara es queixen de la crisi de cosum! Com han de consumir els que no treballen?

* * *

Esquerra Republicana de Catalunya segueix el camí recte que l'ha de conduir al triomf. Que s'organitzi aviat aquest grup d'homes decidits que entenen en qüestions socials i econòmiques i que, tenint en compte el desgavell econòmic imperant, proposin solucions adequades al moment. Sense demagògia ni amb intenció d'espantar la gent benestant. Portant solucions que assegurin la pau i el benestar dels treballadors i de les classes mitjanes, dels petits comerciants, que sofreixen les conseqüències de la desorganització actual, tant com la classe treballadora. S'ha de fer entendre que els interessos de la petita burgesia i del proletariat són gairebé idèntics i que, per tant, units uns i altres, trobaran la solució.

Esquerra Republicana de Catalunya, és l'únic partit català que pot portar a bon terme solucions agosarades, solament complint el seu programa i mai no oblidant que la seva gran massa d'adherents són gent treballadora i classe mitjana.

Ha arribat l'hora de deixar de banda els interessos particulars, quan aquests representin una pertorbació per al desenvolupament de la riquesa. Una tasca eficient i perdurable, és aquella que sàpiga lligar els interessos d'un amb els interessos de tots.

Esquerra Republicana té homes capacitats. Que tots diguin present en el moment greu que vivim, i units estretament, deixant de banda totes les petites passions humanes que puguin dividir els homes d'una mateixa o semblant ideologia i a treballar a benefici de la col·lectivitat amb la major rapidesa. I sobretot menyspreant les paraules grosses i les nícieses de les dretes, que sempre governen a favor seu i contra el proletariat.

LA REACCIO ES FILTRA ALS ORGANISMES OBRERS

Què passa al si de la C. N. T. de Tortosa?

Les organitzacions que com la C. N. T. tenen les portes obertes, sense control, a tot aquell que vulgui entrar-hi i que pot ostentar càrrecs directius pel sol fet d'ésser treballador, s'exposen a grans pertorbacions internes que poden perjudicar en gran manera la classe treballadora i tot el país.

Fa dies que nosaltres, en aquestes mateixes columnes, preguntàvem per què ara, que tan mancada d'orientació està la classe treballadora de casa nostra, no es publicava «Solidaridad Obrera». Ara precisament que governen les dretes, ara precisament que resten clausurats els Sindicats. La censura? Feble argument. Durant la Dictadura Berenguer, sortia «Solidaridad Obrera» amb un tiratge mai no igualat ni en èpoques anteriors ni posteriors. La censura no és obstacle perquè es pugui orientar la classe treballadora, perquè es pugui mantenir el caliu esperant millors temps. Plegar veles i anar-se'n a casa per mort del mal temps, no és de bon lluitador. Els socialistes, en els moments adversos actuals, no ho entenen pas així i actuen fins allà on permet el Govern actual. Si no surt «El Socialista» és perquè no permeten la seva publicació. Altrament, amb censura i tot, apareixeria i serviria d'orientació. «Solidaridad Obrera», en canvi, renuncia a orientar les masses de federats adherents a la C. N. T.

Què passa al si de la C. N. T.?

No som nosaltres els millor situats per a esbrinar-ho. De moment, creiem oportú reproduir un fragment d'un article que, signat per «El obrero idealista», ha publicat «El Diluvio». Heus ací un fet ben estrany, però que explica certes actitudes:

«Las graves circunstancias que vivimos exigen que se hable claro y sin subterfugios para que, puestas boca arriba las cartas, sepamos a qué atenernos y quienes son los que verdaderamente ansían una transformación social completa y los que, por el contrario, emboscados en las filas cenetistas sirviendo los designios de la reacción, dificultan todo lo que significa avance y esterilizan todo intento de unión de las fuerzas proletarias, fortaleciendo la base en que se apoyan las derechas causantes del hambre y de la miseria del país. Eludir la responsabilidad de proclamar las verdades, claramente y bien alto, significaría una cobardía y hasta una complicidad. ¡No! Bien capacitados del momento que señala fases trágicas por la política de asfixia y de opresión que restringe y anula todas las libertades seguidas desde el Poder, no seremos nosotros los que permanezcamos callados silenciando lo que se hace y el fin que se persigue. Y diremos, aunque sea a grandes rasgos, lo que aquí sucede para que se entere España entera y pueda el Comité Nacional de la C. N. T. tomar cartas en el asunto.

Los Sindicatos de la C. N. T. de Tortosa (se viene diciendo desde hace tiempo) son víctimas de los manejos de la reacción, que ha infiltrado en sus filas a agentes secretos con el mandato de impedir todo intento de unión de los trabajadores, de fomentar la discordia y de eliminar, por todos los medios, a los elementos confederados más destacados que busquen un acercamiento a los hombres de espíritu liberal.

La C. N. T. de Tortosa no ha sabido sacudir a tiempo la ponzoña inoculada por la clerigalla y agoniza bajo el peso de una alianza ignominiosa concertada con las derechas monarquizantes de Anual y Monte-Arruit.

La C. N. T. de Tortosa ha celebrado en pocos días tres asambleas generales que han sido un forcejeo constante entre los que, como nosotros, aspiramos al establecimiento de un Comunismo Anárquico por evolución (y para nosotros es evolucionar el pasar de una monarquía a una República y es salirse de la evolución y retroceder el pasar de una República de izquierdas a una República en manos de un Lerroux o un Gil Robles) y los que desean un estado de cosas como el actual. Del pugilato hemos salido vencidos y, en consecuencia, desplazados los que estábamos en las filas confederales animados por verdaderos ideales de justicia y de progreso.

Sin embargo, continúan encuadrados y dueños de la C. N. T. de Tortosa hombres como un tal Juan Andreu (vocal contador actual), que en los primeros días de los sucesos de octubre solicitaba, por instancia de Madrid, un puesto de esquirol de los que ofrecía el Gobierno de las vacantes producidas por despidos y encarcelamiento. (El tal Andreu lo ha reconocido y ratificado en dos Asambleas generales de la C. N. T.; y no obstante su gravísima falta, sigue actuando de vocal contador en la Junta con el apoyo de la reacción).

Y otros hombres que a espaldas de la organización y contra los acuerdos de la mayoría han acudido, representando a la C. N. T., al Centro Radical a parlamentar con el diputado reaccionario Palau, hipotecando el nombre de la C. N. T. con la reapertura de nuestros locales, que interesaba grandemente a las derechas, con la intención de matar de una vez al Centro Obrero de Corporaciones afecto a la U. G. T. Y a otros sujetos que acudieron a la organización confederal para desde allí combatir duramente a las izquierdas.

Nosotros no somos políticos ni ciframos ninguna aspiración en política. Es más, creemos que la C. N. T. debe permanecer distanciada de toda política. Pero que los militantes de la C. N. T., en la vida ciudadana y dadas las graves circunstancias del momento actual, debemos buscar una alianza con la U. G. T. y con los hombres de la izquierda.

Los que mangonean la C. N. T. en Tortosa, como cavernícolas reaccionarios, prefieren el estado de cosas actual y no les importan lo más mínimo los presos que llenan las cárceles de España.

La C. N. T. de Tortosa ha concertado una alianza vergonzosa con la reacción.»

BIBLIOTECA PER ALS OBRERS EN ATUR FORÇOS

UN LECTOR DE "LA HUMANITAT", un volum:

"La Religión al alcance de todos", d'Ibarreta.

UN LECTOR DE "LA HUMANITAT" ha aportat setze quaderns de "La Novela Ideal" i tretze volums que detallem:

"El terrorista Savinkov", de R. Goul.
"El regimiento del Reichtag", de K. Lamprecht.
"Los penados de la Isla del Diablo", de Niles.
"Los generales mueren en la cama", de Yale Harrison.
"Uno contra todos", de Graf.
"Soborno", de Tarasov Rodionov.
"Revolución sobre Alemania", de Volkmann.
"En vísperas de nuevos combates", de Gussiev.
"El marxismo", de Lenín.
"Las últimas etapas", de Golubev.
"Los príncipes iguales", de J. Arderius.
"Rojo contra rojo", de J. Breitbach.
"Viaje por Icaria", de Cabet.

SALVADOR BONET, DE BALAGUER, ens ha tramès 40 volums:

"Els jocs olímpics", de J. Elies.
"Herodes y Mariene", de F. Habbel.
"Los espectros", d'Andriev.
"Lo bello y lo sublime", de Kant.
"Opúsculos filosóficos", de Leibnitz.
"Espíritu de la letra", de J. Ortega i Gasset.
"La Dolorosa", de V. Gassol.
"Filosofía antigua y medieval", d'A. Messer.
"Resurrección", de Tolstoi.
"Petrila", de Balzac.
"El tesoro dramático", de Henrick Ibsen.
"Poesies", d'Anatole France.
"Flandes, la Catalunya del Nord", de R. Fabregat.
"Els cognoms catalans", de Joan Clapès.
"Paneuropa", de Coudenhove-Kalergi.
"El pont de la mar blava", de Nicolau d'Olwer.
"Poesia xinesa", d'Apelles Mestres.
"Recerques i comentaris", de F. Soldevila.
«Du côté de Chez Swann», de Proust.
"Joraste et le chat maigre", d'Anatole France.
"Le Journal d'une femme de chambre", d'Octave Mirbeau.
"De la ira", de Sèneca.
"De la brevetat de la vida benaurada de la providència", de S. A. Sèneca.
"Lletres a Emili", de S. A. Sèneca (primer, segon i tercer volums.)
"Consolacions", de L. A. Sèneca.
"Discursos", de Ciceró.
"Brutus", de Ciceró.
"De l'orador", de M. T. Ciceró.
"Diàlegs a Seré - De la clemència a Neró", de L. A. Sèneca.
"Diccionari Manual", de Jaume Angel Saura.
"Zalacaín el aventurero", de Pio Baroja.
"La columna de foc", de Gabriel Alomar.
"Vida y escritos", de Sèneca.
"All i salobre", de Josep M. de Sagarra.
"La inconsciente", de C. S. Yung.
"Le cœur de la Reine Hortense", de Henry Bordeaux.
"De sus lises y de sus cosas", de J. M. Vargas Vila.

Discos Radio
"La Voz de su Amo"
Relojo 1

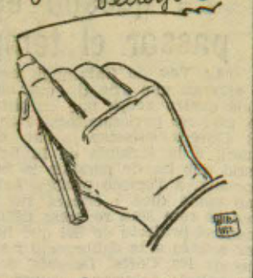

A LA MATINADA D'AHIR ES PRODUI UN INCENDI EN UNA CAMISERIA DEL CARRER DEL CALL

A conseqüència del sinistre resultà mort l'amo de l'establiment

Pocs minuts després de les tres de la matinada d'ahir, el «sereno» del carrer del Call, observà que de l'interior de la Camiseria del número 5 de l'esmentat carrer, sortia una gran quantitat de fum.

Acte seguit, i després de constatar que es tractava d'un incendi, acudiren els bombers del carrer Provença, per tal de combatre l'incendi originat.

Hom creu que el foc fou iniciat al departament situat darrera una estanteria de la botiga, per la qual causa es propagà el sinistre i es cremà, a més de diverses estanteries, gran quantitat de gènere.

Després d'haver estat sufocat l'incendi, els bombers practicaren l'acostumada neteja d'escombraries, i observaren, mentre realitzaven aquesta tasca, que sota mateix d'un taulell hi havia el cadàver de l'amo de l'establiment, senyor Lluís Bellfort, de 55 anys.

Segons ens hem pogut assabentar, el finat tenia per costum acudir gairebé totes les nits a la seva botiga per tal de preparar les vendes per l'endemà.

Del fet se'n donà compte seguidament al jutjat de guàrdia, el qual instrueix les oportunes diligències.

Les pèrdues produïdes hom creu que són de gran consideració, encara que no es poden apreciar exactament fins que s'hagi fet l'inventari.

La Cultura

MAGISTERI

Matrícula a l'Escola d'Estiu. — Està oberta a la Normal de la Generalitat, Urgell, 187, tots els dies feiners, de nou a una del matí i de quatre a sis de la tarda, excepte els dissabtes, que ho serà solament de nou a una del matí.

El preu de la matrícula per a assistir als cursets mongràfics i setmana final —des del 19 d'agost al 12 de setembre— és de cinc pessetes.

Tenen dret a inscriure's tots els mestres nacionals i particulars. La presentació de la tarja d'inscripció serà exigida a l'entrada a les classes, conferències i actes de l'Escola d'Estiu.

Es condició prèvia per a sollicitar beca, segons les normes de la convocatòria publicada al Butlletí Oficial de la Generalitat del dia 7 d'agost, el terme de la qual finirà el 25 del mes que som, haver-se matriculat a l'Escola d'Estiu d'enguany.

BANYISTES

EMPRANT LA
CREMA RILLO
EVITAREU I GUAIREU
LES CREMADES DEL SOL

NOTICIARI

L'AUDE DEL COMERÇ AL MAJOR SOBRE L'ADAPTACIO DELS SOUS DE BARCELONA A LES POBLACIONS DE EX-PROVINCIA

El Centre de Depenedents de Badalona comunica a tots els seus associats i a la dependència mercantil en general que el senyor conseller de Treball, amb data 10 del mes que som, ha desestimat els recursos que hi havia presentats contra l'edicte del Jurat Mixte del Comerç al Major publicat al Butlletí Ofical de la Gendralitat del 20 de juny del 1934.

En virtut d'aquest acord, entren en vigor a Badalona, a partir del dia 10 de juliol del 1935, els mateixos sous que a Barcelona, segons la classificació feta al referit edicte.

Aquest és el resultat de les inombrables gestions realitzades pel Centre de Dependents de Badalona, el qual s'ofereix a la dependència afectada per a tota classe d'aclariments respecte al particular.

NECROLOGICA

L'Associació de Treballadors de Banca i Borsa té el sentiment de participar a tots els seus afiliats i a les organitzacions obreres en general, la mort del que fou directiu seu i president de la Federació Catalana de Treballadors de Banca i Borsa, company August Gómez. L'acte de l'enterrament civil tindrà lloc aquesta tarda, a dos quarts de cinc, i sortirà de l'Hospital Clínic. Preguem l'assistència a la cerimònia de l'acompanyament del cadàver.

·LES LLETRES·

LLEGINT...

PROMETEU

Novella de Pere Coromines. Barcelona. Llibreria Catalònia 5 pessetes.

«Prometeu» és el títol que Pere Coromines ha donat al tercer volum de les «Dites i facècies de l'estrenu filantrop Tomàs de Bajalta».

La labor literària de Pere Coromines mereix una alta consideració; és una de les més importants de Catalunya. De tant en tant —no massa sovint, però, i això és ben de doldre— els aparadors de les llibreries s'honoren amb un llibre nou de Pere Coromines: «Les hores d'amor sereno», «La vida austera», «Els jardins de Sant Pol», «Putxinelli», «La mort de Joan Apòstol»...

La prosa de l'autor de «La vida austera» —aquesta obra que marca una fita en la vida espiritual de Catalunya— és una prosa rica en matisos, densa, noblement depurada. Si la prosa ha de tenir un ritme —i si que l'ha de tenir—, la de Pere Coromines té un ritme de «scherzo». Hi ha en aquesta prosa tota la serenitat d'un clàssic i tota la passió contingudа d'un romàntic, del romàntic que vanament volem ofegar en el nostre interior. Vegeu com a exemple «La vida austera» o «Les hores d'amor sereno». Vegeu després «Putxinelli» —dues obres de teatre de gran envergadura que no hem pogut veure, llastimosament, representades— i «Pina, la italiana del dancing». I sempre, ultra aquestes qualitats d'ordre espiritual, és una prosa perfecta, modèlica.

Les «Dites i facècies de l'estrenu filantrop Tomàs de Bajalta» no és tan sols una novella: és una època de la nostra història, una aguda i lúcida re-creació de la Barcelona de la segona meitat del XIXè. Relativament es tracta d'una època propera a la nostra àrea de visió. Malgrat tot, com que la vida moderna té un ritme cada dia més trepidant, a molts els semblarà llunyana. La Barcelona del desvetllament obrer, de les bombes, de les guerres colonials, té ja un color groguenc d'estampa vella. I té, per tant, tota la gràcia, tot el caràcter, tot l'encís d'una estampa vella.

Pere Coromines aprofita l'estampa perquè serveixi de fons a la figura humaníssima de Tomàs de Bajalta perquè reaccioni amb les seves lluites polítiques, amb les seves inquietuds, amb les seves aures sexuals, de les quals Enriqueta, la «poltra de raça», n'és l'eix. Cal llegir l'escena de la pallisa, pàgs. 93 i 94, de gran novellista, una de les millors de la novellística catalana.

«Prometeu», com «Pigmalió», com «Silèn» —en la qual s'inicien les dites i facècies de l'estrenu filantrop— és una gran obra i una gran obra que honora la nostra literatura.

C.

LLEGIU LA MILLOR NOVELLA DE L'ANY
«¡¡LOCOS!!»
1935 - 1946
per Valentí R. Gonzàlez (Belisario)
De venda a quioscos i llibreries
PREU: 5 PTES.

ECOS

Quan Lluís Nicolau d'Olwer va ocupar el ministeri d'Economia, va rebre la visita d'un savi iugoslau que l'havia conegut en un Congrés científic, a Belgrad, i, assabentat del seu nomenament, volgué aprofitar l'avinentesa de trobar-se a Madrid per a felicitar-lo.

El savi, però, no dominava altra llengua moderna que el serbi, i aquesta no és familiar al nostre gran hellenista. La dificultat, però, va arranjar-se, dialogant en llatí durant dues hores i mitja.

—¡El ministro está hablando latín!—digué, baixet, un alt funcionari a Domènec de Bellmunt, secretari aleshores de Nicolau—. ¡Es el primer caso que se da en Economía!...

* * *

Entre periodistes hom esmenta el fet que un redactor de «La Rambla», que va escriure diversos articles sobre el P. E. N. Club, sigui, alhora, un excellent barman professional.

— Ara m'explico —diu un— les diatribes que li adreçà el redactor de «cocktels» de «La Noche». Qüestió de competència.

* * *

El pintor Xiró és un de tants i tants creditors de la finida Exposició Internacional de Barcelona que encara no han cobrat.

Recentment, els creditors celebraren una assemblea per tal de prendre acords. Algú llançà la idea de recabar el cobrament per rigorós ordre alfabètic.

—Per favor, senyors—féu el pintor, esveradissim—. Penseu que em dic Xiró!

LLETRES GERMANIQUES

L'ESCRIPTOR SUIS GOTTFRIED KELLER

Dissortadament, no coneixem cap traducció de les obres de Keller en la nostra llengua i menys de la seva obra cabdal «Der grüne Heinrich» (Enric el Verd), obra original i d'una personalitat molt acusada. A Alemanya, la gent de lletres la considera com la més bella de les obres novellesques després de les de Goethe; alguns la situen dintre la qualitat de «David Copperfield» pel seu caràcter autobiogràfic, el seu humor i la seva ironia melangiosa i, sobretot, per la rica col·lecció d'individualitats pintoresques de què disposa.

Comprenem que l'edició d'aquesta obra, com a treball de llibreria, sigui fortament arriscat. Més d'un miler de pàgines de text atapeït del gruix aproximat de «La Muntanya Màgica», de Thomas Mann, i un xic menys que «Vlisses de Joyce». Es de doldre que les actuals circumstàncies no permetin esperar, per ara, un ajut oficial, i qui sap si privat, que podria ajudar certes cases editorials a publicar aquestes grans obres, generalment massa feixuges per a un sol industrial.

A França ha estat estudiada per M. Fernand Baldensperger, el qual no s'amaga d'ensenyar als seus lectors els defectes de Keller, la seva llargària, el seu gust per les digressions, les seves extravagàncies, però, amb tot, no pot estar-se de dir que es tracta d'una de les obres cabdals de l'Europa del segle passat

GOTTFRIED KELLER

«Der grüne Heinrich» és una novella veritable, realista. Keller s'acontenta amb explicar-vos el que a ell li ha esdevingut i per aquest camí comenta les conclusions a les quals arriba per mitjà d'esdeveniments no esperats.

La seva vida és tan curiosa com el seu llibre. Hom coneix bé la seva joventut, car ell la conta en «Enric el Verd. Nascut a Suïssa (a Zuric), el 19 de juliol del 1819, la saba de la terra es troba en la seva obra, encara aspra, mascle, arrabatada. Ell ha sortit d'una raça naturalment democràtica; així és també la seva obra. El seu pare, mestre torner, admira Schiller i escriu versos. Mor molt jove i Keller entrà a l'escola a l'edat de sis anys. Es un infant original, fèrèstec i curiós dels éssers; a voltes taciturn. A la fi d'un petit escàndol és foragitat de l'escola. Té tretze anys. S'abandona a si mateix i s'instal·la en una mansarda de casa seva. Té certa traça a dibuixar; treballa com pot, però la seva sort és tenir una mare que sense comprendre'l l'ajuda i el respecta. Cerca resoldre's el problema tot sol. Desesperat de no sortir de la incertesa, marxa a Munic, on per fi s'adona que pintant no serà mai res. Torna a Heidelberg, on coneix i admira Feuerbach, el filòsof que ajudà Marx a bastir la seva doctrina. Al mateix temps que era enamoradís, era matussèr, tímid, rondinaire. Li passà el temps sense cap esdeveniment digne d'esment. Això féu que més tard es tanqués en una solteria no exclosa de desengany. Després d'estimar una cosina que mor molt jove i de vetllar-la fins el darrer sospir, s'enamora d'una altra damisella a Berlin, però va restar davant d'ella tímid i apocat, sense gosar declarar-li la seva passió. Per a prendre una revenja contra la pròpia feblesa, quant surt de casa d'ella envesteix i es baralla amb els transeünts. No sap veure l'ocasió. En aquest aspecte la seva vida recorda, encara que de lluny, la de Amiel, i hom li pot també aplicar el títol de super-home que dóna Marañón a aquest darrer. Es a Berlin on comença d'esdevenir un home de lletres i a escriure les primeres novelles, «Gens de Selwyla» i acaba la primera part d'«Enric el Verd». Tornat a Zuric als cinquanta anys, comença a ronsejar, a perdre el temps i, sobretot, a mancar-li diners. Els seus conciutadans, apiadats d'ell, li donen un càrrec oficial, força pesat per ell. Tots suposen que serà un deplorable funcionari. Res d'això; Ell necessita la nòmina. Durant quinze anys fa un empleat model i quan surt de la feina s'amaga en un recó de casa. Fuma, llegeix, pensa i, més que tot, beu. Té, però la precaució que hom no el segueixi perquè no li observi les ziga-zagues que va dibuixant.

El juliol del 1889 la Suïssa alemanya celebra amb gran brillantor el seu setantè aniversari. Li ofereixen una medalla d'or en la qual és gravat el seu perfil per Arnold Boecklin. La mira llargament i per últim diu: «Això és la fi de la cançó». Es aquestes paraules que el gran crit tista de Zuric qualifica la seva obra i qui sap si la seva pròpia vida.

F. R. S.

Consistori dels Jocs Florals de Gràcia

Flor natural, premi anomenat d'honor i cortesia, que es concedirà a la millor poesia de tema lliure. Segons el costum establert, el guanyador proclamarà la Reina de la Festa.

Englatina d'or, a la millor poesia sobre fets històrics, usatges o costums de Catalunya.

Viola d'argent, a la millor poesia religiosa o moral.

PREMIS EXTRAORDINARIS:

Premi de la Generalitat de Catalunya, al millor treball, en prosa o vers, de tema lliure.

Premi de l'Ajuntament de Barcelona, a la millor poesia de tema lliure.

Cepa de plata, donatiu del senyor Ramon Pociello, al millor treball en prosa, de tema patriòtic

Premi de cinquanta pessetes, ofert per Renovació Catalanista Republicana, de Gràcia, a la millor poesia patriòtica.

Premi del senyor Josep Carner Capdevila, sis volums de la Revista de tema lliure.

Premi de vint-i-cinc pessetes, de Foment Catalanista Republicà, a la millor poesia que canti les excellències de Catalunya.

Premi del senyor Gustau Gili, obres complertes de Narcís Oller, 12 volums, a la millor poesia de tema lliure.

Premi de la Unió Democràtica de Catalunya, delegació de Gràcia, objecte d'art, a la millor poesia de tema lliure.

Premi de vint-i-cinc pessetes, ofert per senyor Josep Pujol Berga, a la millor poesia de tema lliure.

Objecte d'art, ofert per «Comercials Reunides», a la millor poesia de tema lliure.

Premi de vint-i-cinc pessetes, del doctor Carbó Martí, a la millor poesia que glosi l'amor de mare.

Objecte d'art, ofert pel senyor J. Renom Sala, a la millor poesia de tema lliure.

Premi del senyor J. Gras i Valent, sis volums Edicions Proa, al millor treball en prosa, de tema lliure.

Premi de la Societat Obrera Lletesa, a la millor poesia festiva dedicada a Gràcia.

El Jurat atorgarà d'altres premis en metàlic si hi haguessin poesies que se'n fessin merereixedores.

Les composicions hauran d'ésser rigorosament originals i inèdites, escrites en correcte català i acompanyades d'una plica amb títol i lema, amb el nom de l'autor, i es dirigiran al Secretari del Jurat, Travessia de Sant Antoni, 12 al 16, per tot el dia 3 d'agost.

Per a adquirir el Premi, és indispensable assistir a la Festa, que tindrà lloc el 15 d'agost.

Les poesies i treballs en prosa premiats, passen a ésser d'absoluta propietat per durant un any, de l'Entitat organitzadora.

Ciutat, al 13 de juliol del 1935. — Els mantenedors: Josep Maria López Picó, Domènec Perramon, Ramon Pociello i Forradellas, Octavi Saltor, Pau Romeva, i Enric Tió i Bou, Secretari.

NOTICIARI

«Editorial Joventut» acaba d'aplegar en un volum dignissim, sota el títol de «Comprensión de Dostoiewsky y otros ensayos».

Cal agrair a aquesta benemèrita Editorial aquest recull. L'Editorial dels grans èxits en biografia sap també llançar llibres que, si bé no són per a un públic massa vast, prestien un servei evident a la nostra cultura.

Ricard Baeza, doblat de literat i de crític, posa la seva lucidesa habitual a estudiar figures altíssimes de la literatura europea i del pensament universal.

Trobeu en aquest llibre estudis sagacíssims de l'obra de Bernard Shaw, Wells, Dostoiewsky, Zola, Gabriel Miró, Azorín, Joan Alcover, Fra Luis de León i del professor Einstein. Hi són també estudiats, amb una claredat excepcional, el Dadaisme i el Naturisme.

«Comprensión de Dostoiewsky y otros ensayos», que acaba de publicar «Editorial Joventut», no pot manca a cap biblioteca.

* * *

Tomàs Garcés ha publicat un altre inspirat llibre de poemes. Porta el títol «El Senyal», i conté un bon nombre de poemes, tots ells inèdits i d'una puresa de concepció clarissima. Desitgem una bona acollida a aquesta obreta per part del públic.

* * *

Les publicacions «Els Nostres Poetes» ha publicat un nou volum de poesies que conté, ultra un afortunat pròleg de J. M. Miquel i Vergés, una tria de setze poemes escollits entre tota l'obra catalana del poeta del vuit-cents. El fet de no trobar-se editada cap obra pòstica de Bartrina des del segle passat dóna més oportunitat a aquest nou volum. J. M. Miquel i Vergés, un dels crítics més minuciosos i sagaços de la lírica post-renaixentista, ha evocat l'obra i la personalitat del poeta d'«Algo» d'una manera reeixida i encertada. La col·lecció «Els Nostres Poetes», que des d'un principi es guanyà un prestigi en la nostra bibliografia, s'ha enriquit novament amb la rescensió dels poemes catalans de J. M. Bartrina, el poeta guiat per una tristesa ennoblidora i influït d'un sentiment dolorós, germà de Leopardi.

Els llibres que heu de llegir:

Vicenç Bernades
ESTAMPES DE L'«URUGUAY» ... ... 5 ptes.

Alard Prats
EL GOBIERNO DE LA GENERALIDAD EN EL BANQUILLO (Barcelona, Octubre 1934 - Madrid, Mayo 1935) ... 5 »

Jaume Miravitlles
CRITICA DEL 6 D'OCTUBRE ... ... 5 »

Administració i venda
LLIBRERIA CATALONIA
3, Ronda de Sant Pere, 3

Totes les causes justes troben ressò en LA HUMANITAT

TEATRE I CINEMA

EL DIA DE L'ARTISTA

Un aspecte de la revetlla celebrada al Poble Espanyol, de Montjuïc, diumenge a la nit

(Foto. Centelles)

La moral, les ciències i el teatre

Hem estat a punt que la gran actriu Margarida Xirgu no trobés teatre per a actuar uns breus dies, que sempre ens semblaran massa breus, a Barcelona. Tot eren entrebancs, tot eren dificultats. Es veu que a Barcelona només troben facilitats les companyies que conreen la bajanada i la cursilleria. Amb Margarida Xirgu —la primera actriu per dret propi del teatre espanyol—, que representa "Yerma", "Otra vez el diablo", "Fuenteovejuna", cal mirar més prim.

Sortosament, sembla que la gran actriu podrà actuar a Barcelona i, per tant, podrem veure teatre de debò.

Ha passat quelcom, però, amb motiu de l'actuació de la gran actriu a Barcelona, digne del comentari. Sembla que Margarida Xirgu no ha

ROMEA Tarda i nit
Butaques a 2 pessetes

pogut actuar al Teatre Poliorama, suposem que no per culpa o capricі de l'empresari, sinó per culpa d'una Acadèmia de Ciències, Real o no, la qual no dóna fe de vida científica sinó per a cobrir-se de ridícul amb ocasions com aquesta d'ara.

L'Acadèmia de Ciències, o la Real Acadèmia de Ciències no serveix per a altra cosa que per a això. Dels seus treballs científics ningú no en sap res. Dels qui formen part de l'Acadèmia, tampoc. Tot, tractant-se de la Real Acadèmia de Ciències, té un to de irrealitat, de fantasia, de cosa abstracta, que fa rodar el cap.

Ah, però no és així, llastimosament. L'Acadèmia de Ciències té una terrible realitat, una terrible efectivitat: és la propetària del Teatre Poliorama. I, ja que no per motius científics —que, segons sembla, serien els més adients—, gràcies al Teatre Poliorama la Real Acadèmia de Ciències dóna fe de vida. Que es representen les bajanades de Muñoz Seca i de tots els imitadors de Muñoz Seca? L'Acadèmia de Ciències atorga el "visto bueno" i calla. Que es representen les cursilleries ensucradetes de'n Quintero, o les xerrameques del senyor Benavente? A la Real Acadèmia de Ciències li cau la baba de gust.

Però es representa "Zazà", la comèdia que ha entendrit les nostres

ROMEA Tarda i nit
Butaques a 2 pessetes

àvies? Llavors, del sí de la Real Acadèmia de Ciències neix una veu pregona i apocalíptica que fulmina l'excomunió. Que hom representa "Fruita verda", l'intens drama de Millàs Raurell? I torna a oir-se la veu profunda i cavernària: No! Que ve la més gran actriu d'avui i porta una obra de García Lorca que es titula "Yerma"? Novament la veu, rància d'anys i prejudicis: No!

Tot això no ens negareu que és francament ridícul, francament deplorable. I provincià, d'un provincianisme de "dama de Estropajosa", d'un provincianisme elevats a la cinquena potència. No creiem que en cap ciutat veritablement civilitzada pugui passar una cosa semblant. Ja hem dit que ignorem, com les ignora la majoria de la gent, les activitats científiques de la Real Acadèmia de Ciències. No ignorem, en canvi, llastimosament, les seves activitats teatrals que són la vergonya de Barcelona.

Com deuen ésser els senyors de la Real Acadèmia de Ciències? Quin concepte deuen tenir de l'art, de la bellesa, del teatre, de la moral? No tindran una mentalitat de mòmia? No seran gent que, gràcies a qualsevol fórmula de l'alquímia, hauran trobat el secret de la longevitat de la vida i viuran avui, en el segle de la radiotelefonia, el psico-anàlisi i la televisió, com en plena edat medieval? Vestiran americana o cota de malla? Hauran conegut Felip II, Isabel la Católica, Sesostris?

No ho sabem, perquè la ciència és omnipotent. Nosaltres, però, que no coneixem aquests senyors de la Real Acadèmia de Ciències —ni vosaltres tampoc, segurament: no es fan retratar perquè la fotografia deu semblar-los un invent massa modern— ens els imaginem amb ulleres fumades, unes gran barbes apostòliques, i un cabàs a la mà, que no deixen mai, ple de fulles de parra. Tot això recobert d'una capa de tristesa infinita: l'enyorança. Enyoren les diligències —mai no pugen a un automòbil!— la "ronda de pan y huevo", els autes sacramentals, els autes de fe. Cosa trista, tristíssima, sobreviure's!

Han mort moltes coses a l'entorn dels pobres senyors de la Real Acadèmia de Ciències: la il·luminació per llums d'oli, el Tribunal del Sant Ofici, l'emigració produïda pel descobriment d'Amèrica, els viatges en "silla de postas", la xocolata elaborada per uns frares virtuosos i presa cada tarda a l'"estrado", reposadament, comentant les horrors dels homes de la Revolució Francesa que acaben d'inventar una màquina humanitària anomenada guillotina sota la ganiveta de la qual caurà el cap de Lluís XVI, fart, cornut, i aficionat a la serralleria. Ha mort tot això, i moltes altres coses més, i ells sobreviuen! Compreneu la seva tragèdia? Viuen en un món a part del nostre. Segur que si els deien que la gent es banya cada dia, que hom pot parlar d'ací a Madrid, que una obra musical executada a Viena o a Leningrad pot oir-se a la mateixa hora des de Barcelona, que existeixen uns cotxes que marxen sense tracció animal, que els llums s'encenen fent voltar lleument un commutador, que la gent viatja còmodament per l'aire, aquests pobres senyors s'extremirien d'horror.

Es per això que quan una companyia intenta representar "Zazà", la comèdia francesa representada davant els públics burgesos d'arreu del món, o bé "Fruita verda", o bé quan temen que una actriu pot estrenar "Yerma", del poeta García Lorca, s'ou al Teatre Poliorama —on, segons sembla, només poden representar-se Muñoz Seca, els Quintero, Benavente, i de tant en tant, aquest

ROMEA Tarda i nit
Butaques a 2 pessetes

CAPITOL
AVUI, EXIT
D'UN PROGRAMA EXCEPCIONAL

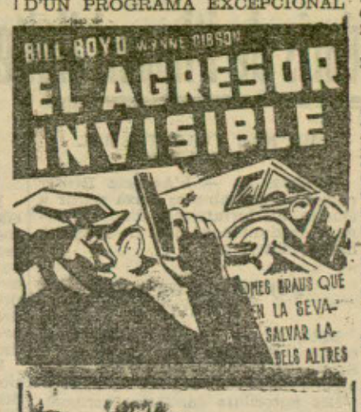

Coliseum

moderníssima novella de captivadora delicadesa i profunda humanitat

drama autènticament immoral que és "Don Juan Tenorio", en el qual, amb versos dolents, hom fa l'apologia del joc, de la luxúria, del vici més canallesc, de l'engany, de l'adulteri, de la manca de respecte a Déu i a la família, etc., etc., neix una veu d'ultratomba que crida: —Noooo!

Es la veu de la Real Acadèmia de Ciències.

LLUIS CAPDEVILA

La Música

*

HOMENATGE A ENRIC MORERA

Al Círcol Artístic s'ha celebrat una reunió d'entitats culturals, amb assistència dels representants de l'Associació d'Estudiants de l'Escola municipal de música, Sindicat musical de Catalunya, Germanor d'Orfeons, del chor de Catalunya Nova i Círcol Artístic.

En principi aquestes entitats acordaren la celebració d'un homenatge al mestre Enric Morera, amb motiu d'haver complert el setantè aniversari, que significa anys i anys d'intensa actuació artística, i reunir-se, passat l'estiu, per a emprendre amb la major activitat els treballs d'organització de l'esmentat acte.

CONCERT PER LA BANDA MUNICIPAL

La Banda Municipal donarà un concert simfònic popular a la Plaça Blai de Garay (Poble Sec), avui, dimarts, a un quart d'onze de la nit, si el temps ho permet; executarà el programa següent:

I

Schubert: «Rosamunda, obertura. Grieg: «Peer Gynt», suite. a) Matinada, b) Mort d'Ase, c) Dansa d'Anitra, d) Final.

II

Turina: «Orgia», dansa fantàstica. Granados: «Goyesca», intermedi. Antoni Català: «La processó de Sant Bartomeu», sardana. Wagner: «Encís del Divendres Sant», de «Parsifal», i «Cavalcada» de les Walkiries.

RECITAL EMILI VENDRELL-ALEXANDRE VILALTA A CASSÀ DE LA SELVA

El proper dijous, dia 18, al vespre, tindrà lloc al Centre «Unió Republicana» de Cassà de la Selva un Concert popular pel tenor Emili Vendrell i el pianista Alexandre Vilalta. Per l'interès que ha desvetllat i pel programa que hom ha tingut cura de seleccionar, és d'esperar que aquest recital esdevingui un gros èxit per a ambdós artistes, així com també per a llurs organitzadors.

La Justícia

AUDIENCIA

Ahir no hi havia assenyalaments en cap de les sales i per tant no es celebraren judicis.

—S'ha possessionat de la presidència de l'Audiència Territorial amb caràcter interí, el magistrat senyor Pomares, pel fet que el president efectiu senyor López Avilès, ha començat les vacances.

—Avui serà el primer dia que començaran les vacances a la sala.

SUMARI CONCLUS

Pel Jutjat núm. 11 s'ha declarat conclús el sumari que havia instruït amb motiu de l'atracament a l'administrador de finques senyor Aramón, pel qual hi ha diversos condemnats i que s'obrí de nou per la detenció de Pasqual Almengue que era el que faltava, i que es deia que era el principal autor.

S'han practicat diverses diligències per a comprovar si el detingut a Saragossa portava bigoti o no, una de les proves que podrien dir si era o no un dels autors.

El sumari ha passat a l'Audiència per a la seva qualificació i vista.

PRESA DE POSSESSIO

Ha estat assenyalada per a avui, a les deu, la presa de possessió del nou magistrat senyor Josep Maria Olalde de Satústregui, que fou nomenat per a cobrir la vacant del senyor Serelx, el qual ha estat trasllladat a Girona.

D'UNS SUPOSATS MALS TRACTES

Al Jutjat de guàrdia es rebé un testimoni de tant de culpa amb motiu de les declaracions fetes en el judici oral per Crisant Valcàrcel i altres condemnats per l'atracament a la casa «Nieta de Andrés Gallardo» i tiroteig del carrer de Trafalgar.

Els processats, com es recordarà, foren condemnats a 29 anys de presó.

El testimoni de tant de culpa ha estat tret degut als suposats mals tractes que, segons els detinguts reberen a Prefectura.

També al mateix jutjat de guàrdia fou rebut el testimoni de tant de culpa amb motiu de les declaracions i de l'atestat policiac instruït contra Angelo Cebrià Poderoso i dos més per haver llençat uns explosius a la carretera de Mataró a darrers del mes de febrer contra la cotxera de tramvies de Sant Martí.

EXHORT COMPLIMENTAT PER L'EX-CONSELLER DE JUSTICIA SENYOR LLUHI

Ha estat retornat, degudament enllestit, enviat al jutjat de Port de Santa Maria per tal que es reconegués per part de l'ex-Conseller de Justícia de la Generalitat senyor Lluhí i Vallescà, la seva signatura en un document amb motiu del sumari que es segueix al Jutjat de Sant Feliu i el qual s'interessà fa uns dies.

L'exhort s'ha vingut tramitant i ha estat reconeguda la seva signatura pel senyor Lluhí.

Sota l'estat de guerra

SENTENCIA APROVADA

Ha estat aprovada la sentència recaiguda en el Consell de guerra celebrat darrerament pels fets ocorreguts el passat mes d'octubre a Moià.

A VIC

Ahir va sortir cap a Vic i Olost de Llussanés el jutge tinent coronel senyor Martínez Peñalver, el qual va instruir diligències relacionades amb una reunió clandestina i uns incendis de garberes de blat.

L'AUDITOR ABSENT

Els informadors no pogueren ahir entrevistar-se amb l'Auditor de la Divisió, per trobar-se aquest absent del seu despatx.

LA GUARDIA DEL DIUMENGE

Durant la guàrdia del diumenge, que correspongué al jutge senyor Bibiano, ocorregué el tiroteig de la Torrassa, a conseqüència del qual resultà mort un home per la guàrdia civil. Ahir al migdia el jutge no havia rebut encara l'atestat de la guàrdia civil.

Un pretendent a la corona d'Espanya que no paga la dispesa

Obeint ordres del Consolat d'Itàlia, ha estat detingut per la policia Estefano Molle, natural de Veroli (Itàlia), nascut l'any 1888.

El detingut vivia en una dispesa del carrer de Pelayo, on tenia un gran equipatge; vivia amb una secretària anglesa anomenada Grace Richersd, de 30 anys.

El detingut, en ésser portat a la Direcció de Policia, manifestà ésser capità de l'exèrcit italià, cavaller oficial de l'Ordre de la Corona d'Itàlia, cavaller de la Rosa Blanca de Finlàndia, membre de l'Ordre Militar de Malta, comte de Cernara, pretendent a la Corona d'Espanya, amb el tractament d'Altesa.

Es pretendent de la Corona d'Espanya amb caràcter consular, per preconitzacions regionals de diverses generacions amb la col·laboració de tot Europa. Es escriptor hispanista i portava un carnet d'un periòdic local.

Portava una gran caballera, i en entrar a la Direcció de Policia exigí que li donessin el tractament d'Altesa.

Per tal de convènver-lo que havia de marxar cap a Itàlia, hom li digué que hi havia fletat un vaixell de gran luxe, en el qual, amb tots els honors, seria trasllladat al seu país. Donà mostres de conformitat i suplicà que l'equipatge li fos enviat a bord.

En el vaixell italià «Franca Fassio» sortí cap a Itàlia, davant l'expectació del pretendent, el qual restà perplex de veure el vaixell i el cambrot que li havien estat destinats.

Moments després d'embarcar, fou presentada la denúncia al jutjat de guàrdia de l'amo de la dispesa del carrer de Pelayo, el qual el denuncià per no haver-li pagat 2.500 pessetes, producte del menjar servit a ell i a la seva secretària.

Aquesta ha estat portada al jutjat de guàrdia, on manifestà que el Molle és pretendent a la Corona d'Espanya, que eren promesos i que últimament l'envià a buscar perquè vingués a Barcelona, on havien de casar-se aviat, per tenir ja solucionada, no solament la pensió d'Itàlia, sinó també la que el Govern d'Espanya li havia assenyalat.

TERRES DE LLENGUA CATALANA

TARRAGONA

S'assegura que el dia 25 del mes que som sortirà un diari local que es titularà «El Moment», el qual serà finançat pel senyor Casabó i seguirà, per tant, la política de Lliga Catalana.

Sembla que el diari té la vida assegurada per mig any. El dirigirà un periodista de Barcelona nomenat N. Busquets, que fa uns quants dies que es troba a la nostra ciutat per tal de fer els treballs preliminars.

Seguint l'exemple d'altres diaris i setmanaris locals de dreta, de moment serà repartit gratuïtament per tal d'agafar subscriptors.

— Fa uns dies que uns quants industrials de Vilafranca són a la nostra ciutat i han tornat a posar de moda la qüestió de la fàbrica de gas i han tractat de la seva instal·lació, per la qual, segons diuen, compten amb capital espanyol.

Nosaltres sabem que fa ja un any i mig que hi ha un altre projecte presentat, el qual, com passarà a aquest darrer, no porta cap camí de realització.

— A la Cènia, Joaquim Aliau i Ferré va llançar una corda quan passava en bicicleta el seu veí Rafael Sobriu i Julve, amb el que estava enemistat, al qual féu caure i li produí diferents ferides al cap.

Llegiu LA HUMANITAT

— El veí Enric Rodríguez es presentà a la Comissaria de Vigilància per tal de denunciar que de la casa on viu a dispesa li havien sostret un rellotge d'or aprofitant un moment que es deixà oberta la porta de l'escala. La policia tracta de trobar l'autor del robatori.

Orquestrina Gatzza-Hara
Lepant, 261, cinquè - BARCELONA

LLEIDA

RECOLLIDA DE «POLEMICA» :: VISTA PELS FETS D'OCTUBRE A JUNEDA :: ACCIDENTS ESPORTIVES

Lleida, 15. (Per telèfon). — Ahir per l'autoritat militar fou dictada una ordre per tal de recollir el setmanari òrgan de les Joventuts d'Esquerra de Lleida, titulat «Polèmica».

L'utoritat militar fonamenta aquesta mesura perquè, segons ella, el dit semanari fou posat a la venda sense ésser segellat degudament per l'autoritat militar.

Unes parelles de guàrdies d'Assalt es personaren a la impremta on s'edità i recollí els exemplars que trobarem igual que a la redacció del periòdic.

—Dissabte acabà la vista per la causa instruïda pels esdeveniments d'octubre a Juneda. El magistrat senyor Olmedo, donà lectura de la sentència dictada pel Tribunal. La dita sentència ha estat condemnatòria per al processat Pere Aguilar, com autor de la mort de Ramon Rossinat. El Tribunal li ha imposat 14 mesos i un dia de reclusió menor, amb dos agravants i la dotzena part de les costes se'l condemna a pagar la quantitat de 20.000 pessetes d'indemnització.

Fou defensat per l'advocat senyor Josep Maria Espanya, ex-Director d'Administració Local, el qual pronuncià un brillant informe. Cal fer remarcar que a l'esmentat processat el fiscal li demanà la pena de 30 anys de presó.

Els onze restants processats el Tribunal els absolgué, i foren posats en llibertat immediatament.

—A la carretera de Madrid i prop de Viladrasa, tingué un accident el motorista Ramon Roig, veí de Tàrrega a conseqüència del qual es fracturà les dues cames. El lesionat fou trasllladat seguidament al lloc de residència.

—Diumenge passat se celebrà a la piscina del camp d'Esports de Joventut Republicana un festival de natació entre el Grup Cultural de la dita Joventut i el C. N. de Manresa.

El resultat de water-polo fou d'11 a 2 a favor de l'equip foraster.

—Elements del Centre Excursionista realitzaren diumenge passat una excursió al pintoresc paisatge on es troba instal·lada l'ermita de Salgà (Artesa de Segre).

—A la Casa de Socors fou guarit de primera intenció Pere Melgosa, de 57 anys d'edat, el qual presentava contusions a diverses parts del cos a conseqüència d'haver caigut d'una escala mentre estava collint fruita d'un arbre.

GIRONA

NOTES DIVERSES

Era diumenge passat que donàvem compte als nostres lectors de la detenció i empresonament d'onze veïns de Banyoles, entre els quals el senyor Cufí, element destacat del Sindicat de Treballadors de la Terra d'aquella ciutat, acusats d'ésser els uns autors i els altres inductors d'alguns incendis de garberes de blat i civada, ocorreguts aquests darrers dies.

Doncs, bé; avui ens plau donar la notícia que els susdits ciutadans dissabte passat mateix, a la tarda, foren posats en llibertat de la presó de Girona, per la senzilla raó de no haver-se trobat cap càrrec contra ells del que se'ls acusava.

No cal dir com ens n'alegrem.

— D'una tenda de campanya que Josep Poch i Mill tenia instal·lada a Llafranc, de Palafrugell, han estat extretes 300 pessetes que dit senyor tenia guardades en una butxaca de l'americana. Com a suposat autor ha estat detingut Josep Auguet, de 15 anys, pescador, de l'Escala, al qual li foren ocupades 93'50 pessetes.

— Aquest matí, amb el cerimonial de costum, ha pres possessió del càrrec de secretari de l'Audiència Provincial d'aquesta ciutat, el senyor Vicenç Martí i Cardoner, el nomenament del qual ja ha estat publicat al Butlletí Oficial de la Generalitat.

— Com a incursos a la llei de ganduls i malfactors han estat detinguts els individus Eustoquir Lorente i Roca, de 27 anys, solter, natural d'Aranjuez, i Juli Pons i Ferran, de 26 anys, solter, natural de Guadalajara. Han estat posats a disposició del comissari de vigilància i investigació.

— Ha estat denunciat el flequer de Puigcerdà, senyor Ramon Bertran i Cabanes, per vendre el pa en un preu inferior al de taxa.

— A Cadaqués ha estat denunciat el veí Miquel Lluch i Berenguer, per pastoreig abusiu i furtiu en la propietat de Josep Blanch.

SANT ADRIA DE BESOS

LA PARAULA DELS GESTORS ES TRANSITORIA

Una noteta del Centre d'Esquerra Republicana de Catalunya de Sant Adrià de Besòs ens informa: «El Centre d'Esquerra Republicana de Catalunya no pot facilitar-vos la nota dels festeigs a celebrar per a aquesta entitat els dies de la Festa Major d'enguany, perquè estem pendents encara de la conformitat de l'Ajuntament Gestor per a poder efectuar-los». I tot seguit ens ha passat pel magí el dedicar unes ratlles a aquest afer, el qual, d'encerclar sempre a les limitades xafarderies de penyes, s'ha transformat ara en qüestió municipal per obra i gràcia d'uns gestors autoqualificats de «conjunción republicana». I una qüestió que ultrapassa els límits de la decència (sigui'ns permès el mot), cosa que no afavoreix gens als qui se n'han fet autors.

Amb una mica d'esforç de memòria, el lector haurà de recordar que dintre el segons deseni de març inseriem en aquestes pàgines la nova que la Festa Major —tradició increbantable d'un poble que així fa coneixer el seu veritable grau de civilisme i cultura— de Sant Adrià, en lloc de celebrar-se pel setembre passaria a efectuar-se el present mes de juliol, pel fet d'haver-ho sollicitat així un grup de ciutadans, la major part dels quals eren de Penya Falol. L'acord es va prendre amb l'única desaprovació dels fejocistes i lligaires —que sols comprenen un poble complet si sap resar parenostres i ofrenar un ciri (trencat o no) al sant de llur devoció.

Per la seva banda, els radicals havien practicat labor doctrinària, però aprovaren el desig de la majoria.

Més tard, d'acord amb el senyor Manuel Barba, alcalde gestor d'ordre militar aleshores, quedà formada una Comissió encarregada de formar un programa únic de festes, en la qual existí unanimitat perquè el portés a terme (l'envelat, sardanes, festes infantils, etc.) la Penya Falol, que ho havia demanat.

I va venir la formació de l'Ajuntament no legal. I amb ells la convocatòria de les entitats locals (recordeu la resposta del Comitè de Relacions Polítiques d'Esquerres) per a posar la primera nota discordant a la festa gran d'enguany; o sigui, que varen venir a dir que l'Ajuntament faria els actes si l'ajudaven els altres, i per últim, que els ajudarien les entitats si no feien política.

Penya Falol triomfà d'aquesta escomesa; pero en va venir una altra tot seguit, en forma de crida gestora dels gestors a dues importants agrupacions no polítiques per a fer les festes al saló «L'Amistat» amb ells.

Nou fracàs gestoril. I amb el fracàs semblà que es decidien no repetir les gestes malintencionades, ja que quan la penya els demanà si ells farien alguna cosa —l'Ajuntament— per a posar-ho al programa general, els fou contestat que no i que ja podien posar-hi «oficial».

Quan ja tenien altres plans! Ens consta així.

I vingueren els de la penya amb la col·locació de programes, i aleshores foren cridats pels gestors, els quals els comunicaren que treguessin el mot «oficial» i suprimissin el número de la tronada. El que confirmava que, malgrat la paraula donada, anaven a enllestir ells un programa de festes. Llampants i eufòriques, però no per això, menys denigrants. Perquè ni la «Marina» a l'aire lliure, la passejada de gegants i capgrossos pels carrers (¿encara més?), el concert d'una banda penjada en l'aire o unes arcades monstres, treurà ni un polsim de la gran vergonya que representa l'organització d'aquests actes...

I, per a acabar per a avui, direm que la batalla contra el Centre d'Esquerra, entorpint-li la marxa tant com poden, és l'efecte intragable d'aquella rebutja clara i contundent.

REUS

INFORMACIO GENERAL

Després d'haver acomplert la condemna de sis mesos i un dia que li fou imposada arran dels fets d'octubre, ahir, dilluns, va sortir de la presó d'aquesta ciutat Ramon Llabaria i Llabaria, de Falset.

— Acceptada per l'Alcaldia la dimissió que del seu càrrec tenia presentada el cap de la guàrdia rural senyor Baptista Balanyà, ha estat nomenat per a substituir-lo el senyor Josep Fullat i Serra, el qual prengué possessió del seu nou càrrec.

— Visitaren la nostra ciutat els alumnes d'ambós sexes i professors del Grup Escolar d'Horta de Sant Joan.

— Avui, dimarts, dia 16, celebrarà reunió general reglamentària l'Associació de Concerts. Aquest acte tindrà lloc al Centre de Lectura.

— A Constantí fou detingut Lluís Elegret i Mané per haver produït, en el transcurs d'una baralla, ferides de pronòstic reservat a Ramon Cerdà i Font.

— Per iniciativa de la Penya Amics de l'Esport, demà, dimecres, tindrà lloc al Velòdrom de la Casa del Poble unes curses ciclistes per a corredors sense llicència, la recaptació de les quals serà a profit de la Creu Vermella i del II Gran Premi Reus.

— El resultat de la cursa de tres hores a l'americana, celebrada dissabte proppassat al Velòdrom de la Casa del Poble, és el següent:

1 Fombellida-Nieto, 737 voltes, 17 punts.
2 Albinyana-Ferrer II, 16 punts.
3 Ferrando-Pallejà, 8 punts.
4 Sans-Llompart, a dues voltes, 14 punts.
5 Plans-Tarragó, a 13 voltes, 10 punts.
6 Ferrer I-Pujol, a 16 voltes, 17 punts.

MANRESA

POLITICA FRESCA I ESTIUENCA

Ahir es celebrà la reunió reglamentària del ple de l'Ajuntament Gestor. La sessió fou molt tempestuosa, puix que els gestors de la Ceda hi anaren amb l'intent de buscar raons i fer constar públicament que no volen res amb els estranys tripijocs político-administratius que s'estan esdevenint a la Casa Gran.

Sembla mentida les coses que s'arriben a fer quan hom no el deixen intervenir en els assumptes. Això ha fet que les sessions de l'Ajuntament prenguessin un caire molt particular, ja que la Ceda, creint-se postergada en els seus drets als llocs de Govern, fa una oposició molt forta als projectes de la colla radical-liguera, i, com a conseqüència, els ciutadans que assistèixen a les reunions es poden assabentar d'una sèrie de coses, que d'altra manera quedarien en el secret dels escollits de la política de règim transitori.

En la esssió d'ahir ens poguérem assabentar que els empleats de consums, coneguts vulgarment per burots, tenen una importància extraordinària en el govern de la ciutat, car segons manifestacions de l'alcalde senyor Servetge la seva gestió pot fer fracassar un Ajuntament i per això ell va acomiadar una sèrie de modestos funcionaris i al seu lloc n'hi va posar d'altres que pertanyen a les seves amistats polítiques.

També abans del nomenament d'un oficial segon ens poguérem assabentar que el Reglament de Funcionaris està en suspens i en conseqüència ara es poden col·locar al Municipi totes les persones que vulguin sense necessitat de concurs ni oposició. Ells opinen que amb un acord de la majoria ja n'hi ha prou per a adjudicar un càrrec de plantilla i passar per sobre els drets adquirits pels funcionaris que fa un nombre determinat d'anys que formen part de l'escalafó d'empleats municipals.

Ara es pot dir, sense por d'exagerar, que el nostre Ajuntament, després d'una llarga temporada de normalitat i regeneració administrativa, s'ha tirat al que podríem anomenar mala vida política.

Els que moren

NARCIS GUERRA I BUSCARONS

Ahir, víctima d'una cruel malaltia, deixà d'existir, a la nostra ciutat, el fervorós republicà i catalanista, Narcís Guerra i Buscarons.

Era gironí, fill de Roses, on nasqué ara fa cinquanta anys.

Narcís Guerra era un dels militants més destacats d'Esquerra Republicana de Catalunya, del qual partit fou un dels fundadors. La seva col·laboració fou ben eficaç en aquest partit, que el considerà sempre com un dels oradors de més relleu. La seva cultura i el seu amor a Catalunya i a la República, feren que Esquerra Republicana de Catalunya el presentés en candidatura en les eleccions del mes de novembre de l'any 1933.

El finat deixa vídua i un fill. L'acte de l'enterrament, que serà civil, tindrà lloc aquest matí i sortirà de la casa mortuòria, carrer de l'Est, núm. 16.

Rebin els seus familiars l'expressió de la nostra més viva condolença.

Mobles Casas
Gran taller - Exposició i venda
GALILEU, 50, 51 i 53
BARCELONA (SANTS) TELEFON 31596

Poso a coneixement de la meva distingida clientela i del públic en general que, degut a l'augment constant de venda i encàrrecs, amb els quals es serveixen d'afavorir-me, m'he vist obligat a ampliar els locals tant en el que respecta a tallers com en els destinats a Exposició i Venda

Llorenç Casas

GRAN VARIETAT D'HABITACIONS ACABADES, EN ESTILS CLASSICS I MODERNS PER AL SEU IMMEDIAT LLIURAMENT
PROJECTES I PRESSUPOSTOS
MOBLES - LAMPARES - CATIFES
CORTINATGES I FUNDES

HISPANO OLIVETTI
La máquina que mes es ven a Espanya desde l'any 1931
VIA LAIETANA, 37 - Barcelona (Central) - Telèfon 14734

Tots els republicans llegeixen cada dia LA HUMANITAT

INFORMACIO DE L'ESTRANGER

SIS MORTS EN LA CAIGUDA D'UN QUATRIMOTOR DE VIATGERS A AMSTERDAM

Amsterdam, 15. — Un avió quatrimotor de la companyia holandesa K. L. M. que acabava d'enlairar-se a l'aeròdrom de Schipol, prop d'Amsterdam, per tal d'efectuar el servei regular amb Suècia, caigué poc després a terra. Resultaren sis morts entre les dinou persones que viatjaven a bord de l'aparell.

DETALLS DE LA CATASTROFE

Amsterdam, 15.—Hom coneix nous detalls de la catàstrofe d'aviació de Schipol.

Quan l'aparell s'havia elevat a poca alçària el pilot notà que dos dels quatre motors funcionaven imperfectament i jutjà prudent aterrar a Schipol. L'aparell començà a perdre alçària i una de les ales del «fokker» topà contra un arbre. Rebentà un dels dipòsits de gasolina i el carburant s'inflamà mentre l'aparell queia a terra amb violència.

Tretze viatgers aconseguiren sortir illesos de l'accident, però dos d'ells, els ciutadans britànics Newman i Hobson, i els quatre membres de la tripulació: el pilot Silberstein, el ràdiotelegrafista Nieboer i els mecànics Brom i Ivan Odyk moriren carbonitzats.

El «Fokker XXII» quatrimotor, que ha tingut un fi tan dramàtic, era una de les unitats més modernes de la flota aèria comercial holandesa i podia transportar vint-i-dos passatgers en quatre salons que posseïen el luxe i el confort d'un «pullman» terrestre.

Les inundacions del riu Groc

Pequin, 15. — S'anuncia que el caudal del rio Groc està disminuint gradualment.

50.000 persones que han quedat sense llar a causa de les inundacions es dirigeixen a Xi-Nan-Fu.

Simplificació i concentració bancària italiana

BANCA QUE DESAPAREIX

Roma, 15. — El tribunal de directors de l'important Banc italià Creditto Marittimo ha decidit anar a una liquidació voluntària i tots els seus comptes han estat presos per la Banca Comerciale Italiana. Creditto Italiano i Banco di Roma, que des d'avui, dilluns tindran cura dels serveis usuals del Creddito Marittimo.

La decisió ha estat presa de conformitat amb els plans d'una major concentració i simplificació del sistema bancari italià.

Les eleccions poloneses es faran al setembre

Varsòvia, 15. — Avui s'ha comunicat oficialment que les eleccions per a la Dieta se celebraran el 8 de setembre i les corresponents per al Senat, el 15 del mateix mes.

Explosió en una mina

CINC MORTS SEGONS LA VERSIO OFICIAL, SETZE SEGONS LES PARTICULARS

Dortmund, 1. — Aquest migdia s'ha produït una violent explosió a la mina «Von Hausemann» a la conca hullera de Dortmund-Dash Mengede, a una profunditat de 75 metres.

L'explosió, les causes de la qual es desconeixen, provocà un violent incendi.

Es desconeixen detalls de la catàstrofe. Solament se sap que fins ara han estat retirats cinc cadàvers i 26 ferits.

Segons una altra versió, no oficial, els cadàvers retirats són deu i els ferits pujen a 32.

Prosseguéixen activament els treballs de salvament al fons de la mina en els quals treballen diversos equips de salvament proveïts amb caretes contra els gasos.

L'entrevista de Sinaia

EL PRINCEP PAU RETORNA A IUGOSLAVIA

Sinaia, 15. — El príncep Pau, regent de Iugoslàvia, ha emprès el viatge de retorn al seu país.

Sobre el tractat en les seves converses amb el rei Carol es declara en els cercles oficials que s'estudià la qüestió dels Habsburgs i s'acordà que Iugoslàvia i Romania es mostrin contràries a la seva restauració.

Catàstrofe en una mina del Japó

ES TEM PER LA VIDA DE 59 MINAIRES

Toquio, 15. — A les mines d'hulla de Tukuoka s'ha produït una explosió de grisú que ha sepultat 70 minaires, dels quals únicament han pogut ésser salvats fins ara onze. Hom tem que els restant morin al fons de la mina.

PER UN TRACTAT COMERCIAL ENTRE TURQUIA I U. R. S. S.

Moscou, 15. — Aquest matí ha arribat el ministre turc d'Economia, el qual s'entrevistarà amb el seu col·lega soviètic per tal de tractar importants qüestions econòmiques que interessen a ambdós països.

ALTRA VEGADA IRLANDA

A Belfast, partidaris de la unitat amb Irlanda del Sud i partidaris de l'Imperi lluiten durant tres dies

DEMA TINDRA LLOC L'ENTERRAMENT DE L'ESPOSA DEL CANCELLER SCHUSCHNIGG

EL FILL DEL CANCELLER ESTA PITJOR

Viena, 15. — Oficialment s'anuncia que l'enterrament de la senyora Herma Von Schuschnigg, esposa del canceller d'Austria tindrà lloc demà, dimarts, a les 3 de la tarda. Les restes seran inhumades al cementiri de Hitzing.

El jove Kurt Schuschnigg, fill del canceller i de la seva difunta esposa es troba més greu del que en principi es cregué. Ha estat precís practicar-li una delicada operació quirúrgica.

El petit Kurt no sap encara que la seva mare hagi mort.

SCHUSCHNIGG REFET DE L'ATAC NERVIOS

Viena, 15. — El canceller Schuschnigg es troba completament refet del seu estat nerviós motivat per l'accident automobilistic de dissabte. Descansà bé durant la nit del dissabte al diumenge i ahir al matí assistí a un ofici funeral celebrat a l'església dels Carmelites de Linz en sufragi de l'ànima de la seva esposa. Prèviament s'havia celebrat una altra missa de requiem a la qual assistiren diverses autoritats presidides pel cap de l'Estat senyor Miklas.

A les 10'30 del matí es donà l'absolució al cadàver de la senyora Schuschnigg que fou traslladat a l'estació amb direcció a Viena on arribà el fúnebre convoi a les 4'30 de la tarda acompanyat pel canceller Schuschnigg, que a la pròpia estació de Viena rebé el condol de tot el Govern presidit pel vice-canceller princep Starhemberg, que al matí havia arribat d'Itàlia en avió.

EL «DAILY MAIL» PUBLICA UNA INFORMACIO FANTASTICA DE L'ACCIDENT ATRIBUINT-LO A UN ATEMPTAT

Londres, 15. — El «Daily Mail» publica una sensacional informació relativa a l'accident automobilistic sofert pel senyor Schuschnigg, que costà la vida a l'esposa del canceller austríac. En l'esmentada informació s'examinen les dues causes que pogueren provocar l'accident: O bé el xofer sofrí una insolació repentina i perdé la direcció del vehicle o bé hi hagué ruptura en un dels mecanismes d'aquest. La segona hipòtesi autoritza per a creure en els rumors d'un sabotatge maquiavellic.

Segueix dient el periòdic que la senyora Schuschnigg temia darrerament i segons sembla amb fonament, que es produís una tragèdia i havia instat el seu espòs perquè s'apartés de la política o adoptés entorn a la seva persona extraordinaries precaucions.

Fa uns 15 dies — diu el «Daily Mail» — l'esposa del canceller rebé una carta anònima acompanyant un paquet. Aquest contenia un vestit de rigorós dol i la carta deia: «Es possible que molt aviat comprengueu el sentit i l'utilitat d'aquest vestit».

Continua dient la informació de referència que encara que aquests rumors són acollits a Viena amb cert escepticisme, el cert és que així que es tingueren noticies de l'accident s'adoptaren imponents precaucions.

La informació del «Daily Mail» acaba acollint altres rumors fantàstics que per la seva inversemblança ens abstenem de transmetre.

ALEMANYA TORNA A PORTUGAL UNA BANDERA PRESA DURANT LA GRAN GUERRA

Lisboa, 15. — El ministre d'Alemanya a Lisboa, baró de Hoyningen, ha fet solemne lliurament al president de la República general Carmona de la bandera del quart regiment d'Infanteria portuguesa que fou recollida pels alemanys en els camps de batalla d'Armentieres (França), entre cadàvers portuguesos.

La bandera ha estat tornada a Portugal per decisió del ministre de la Guerra del Reich.

El general Carmona ha pronunciat un discurs en el qual ha expressat el seu agraïment pel que ha qualificat de prova de cavallerositat alemanya envers el poble português, que aquest conservarà fermament gravada a la seva ment.

Després de la cerimònia, el ministre alemany ha obsequiat amb un banquet les autoritats portugueses.

LITUANIA I ITALIA SIGNEN UN TRACTAT DE COMERÇ

Roma, 15. — Mussolini i el ministre plenipotenciari de Lituània han signat un acord que reglamenta el desenrotllament de l'intercanvi comercial italo-lituà.

Informació retrospectiva

A l'any 1888 Rússia estigué a punt de provocar un conflicte internacional per voler-se apoderar d'Abissínia

Berlín, 10. — Un periòdic "La Gaseta de la Creu", publica una interessant informació recordant que en 1888 es produí, per part de Rússia, una temptativa per apoderar-se d'Abissínia, temptativa de la qual ningú no es recorda avui, però que estigué a punt de provocar un conflicte internacional.

Havent quedat al marge del repartiment colonial del continent africà i cedint a la influència de les idees paneslaves, la Rússia tsarista va creure un deure en 1888 de recuperar el temps perdut.

Bismarck, veia amb bons ulls la iniciativa russa, fidel als mateixos principis que l'induïren a animar les mires franceses sobre Tunis, i abrigant l'esperança que una acció colonial enfrentaria a altres països entre si, abans que es fes més gran el moviment antialemany.

Pare de la idea colonial russa fou el procurador general del Sant Sinodo, Pabenodoszef, influent conseller d'Alexandre II i futur preceptor de Nicolau II, el qual aconseguí fer triomfar la seva idea contra les opinions contràries.

Donada l'absoluta inexperiència de Rússia en qüestions colonials, Pabedonoszeff considerà oportú que es donés primerament a l'empresa un caràcter privat. Per a això i d'acord amb la Societat russo-ortodoxa "Palestina", de Jerusalem, organitzà l'afer sota una capa religiosa.

Poc després, la Societat "Palestina" s'adreçà al Govern de Sant Petersburg i li donà compte d'haver rebut una invitació de l'Emperador d'Abissínia perquè el tsar assumís la tutela de les poblacions cristianes d'Etiòpia.

En realitat, no existia aquesta petició sinó que es tractava d'un pretext per a proporcionar a Rússia amb l'excusa de la fraternitat religiosa russo-abissínia, una ocasió magnífica per a emprendre una vasta acció colonial.

Pabenodoszeff confià la direcció de l'empresa a l'aventurer comandant Aschinoff al qual s'arribà a considerar als cercles paneslaus com una mena de Colom rus.

El comandant Aschinoff trobà, en els alts cercles de Sant Petersburg, creixent hostilitat, però en cridar-lo el tsar i ratificar-li els plens poders per a la labor colonial, la reputació de l'aventurer quedà fora de perill i el comandant, recolzat per les autoritats russes, enrolà un cos de voluntaris, noliejà un vaixell ben armart i proveït i emprengué l'expedició que havia de tenir l'aspecte d'una empresa privada.

L'expedició colonial russa salpà del port d'Odessa el desembre del 1888, i després de breu escala a Constantinoble, durant la qual el general francès Boulanger féu present al comandant Archinoff un preciós fusell, el vaixell ancorà a darrers del mes de gener del 1889 al port de Sagallo (Somàlia francesa), amb la intenció de desembarcar l'expedició amb l'objecte que aquesta emprengués la marxa cap a Addis Abbeba.

Aleshores sobrevingué l'incident que féu fracassar l'expedició.

França, que pensava aleshores crear el seu vast Imperi colonial d'Africa, formulà enèrgiques protestes oficials, i en contestar el Govern de Sant Petersburg amb evasives i declarant que l'empresa tenia caràcter privat, el Govern de París posà mans a l'obra.

El creuer francès "Surcauf" aparegué a la badia de Sagallo i el seu comandant comminà el comandant Archinoff perquè hissés la bandera russa del seu vaixell i es fés ràpidament a la mar.

El comandant Archinoff es negà a obeir i aleshores els canons del "Surcauff" obriren el foc contra el vaixell colonial rus que hagué de rendir-se i calgueren presoners els seus tripulants, que foren conduïts a Port Said on el comandant Archinoff s'aconsolà del seu fracàs distraent-se a les verdes taules de la ruleta mentre la tripulació deambulava pels ravals de la ciutat.

En vista del succeït, el Govern rus desqualificà el comandant Archinoff el qual a la seva tornada a Rússia, fou condemnat a diversos anys d'exportació a Sibèria.

El 1935, Itàlia va a intentar l'aventura, però no és de creure que se li repliqui per les altres potències en la mateixa forma que actuà el creuer francès "Surcauff" amb el vaixell del comandant Archinoff.

CASA DE SALUT
VIES URINARIES - BLENORRAGIA - VENERI
IMPOTENCIA - CURACIO ABSOLUTA
Consulta de 12 a 1 i de 6 a 8 - Carrer SANT PAU, 66, pral., 1.ª

Frare francès condemnat a presó a Alemanya per contraban de divises

Berlín, 15. — El religiós dominic francès P. Jullien Allais, que des de l'any passat resideix a la Casa dels Estudiants Catòlics de Berlín per a estudiar l'idioma alemany, ha estat condemnat avui a dos anys de presó i al pagament d'una penyora de 3.000 marcs per suposat contraban de divises.

Grècia s'acosta novament a l'Entesa Balcànica

Atenes, 15. — Davant el President de la República, senyor Zaimis ha prestat jurament com a ministre de Negocis Estrangers el senyor Màximos la tornada del qual a aquest Departament s'interpreta com a un triomf de la política d'adhesió a l'Entesa Balcànica i d'apropament a la Petita Entesa.

Famós aviador italià que sofreix un accident

EL FILL DEL PROPIETARI DE LA FIAT RESULTA MORT

Gènova, 15. — El famós aviador italià Artur Ferrarin, que igual que el malaguanyat Del Prete, volà sense escales des de Roma al Brasil, ha sortit miraculosament amb vida aquest matí d'un accident sofert en aquesta capital.

El comandant Ferrarin provava un aparell amfibi i en aterrar, els flotadors toparen amb una fusta que es trobava a la mar. L'hidroavió volcà violentament, i s'enfonsà.

El comandant Ferrarin sortí de l'accident amb lleus ferides, però el seu company de vol, l'advocat senyor Eduard Agnelli, fill del senador digual cognom i propietari dels establiments Fiat, fou llançat fora de la carlinga i tingué la desgràcia de topar amb el cap amb una de les hèlixs de l'aparell i resultà mort a l'acte. El senyor Agnelli comptava 43 anys d'edat.

Ha estat concedida la nacionalitat txeca a Kautsky

Praga, 15. — S'ha concedit la nacionalitat txecoslovaca al conegut definidor marxista, Carl Kautsky, que compta 81 anys d'edat.

Carl Kautsky, va néixer a Praga, fou collaborador de Carles Marx i de Engel, adoptant la nacionalitat alemanya el 1919.

UN TERRATREMOL AL PERU

Lima, 15. — Noticies rebudes de la ciutat de Cajamarcha diuen que en aquella regió s'ha deixat sentir un fort terratrèmol. Hom no sap, però, si cal lamentar víctimes.

ELS EX-COMBATENTS BRITANICS A ALEMANYA

Berlín, 15. — La delegació d'ex-combatents britànics, que arribà ahir a aquesta capital, ha anat aquest matí a dipositar una magnífica corona de flors al monument als morts en la Gran guerra. Al migdia foren invitats a dinar per l'ambaixador extraordinari de Hitler, Von Ribbentrop.

EL JAPO FA TRACTES DE COMERÇ AMB ELS PAISOS SUD-AMERICANS

Montevideo, 15. — La missió comercial japonesa s'ha entrevistat amb el president Terra, i hom anuncia que les negociacions entaulades han arribat a feliç terme.

La Delegació nipona ha sortit cap a Buenos Aires a fin d'entaular negociacions similars amb el Govern argentí.

UN NOU TERRATREMOL A QUETTA

Londres, 15. — L'Agència Reuter comunica que ahir es deixà sentir a Quetta un terratrèmol d'uns 15 segons de durada, el qual no ocasionà danys materials.

L'EPIDEMIA DE TIFUS D'ITALIA

Milà, 15. — L'epidèmia de tifus existent a Roma s'ha desplaçat a Stresa, on s'han registrat 100 casos, alguns dels quals seguits de mort.

Les autoritats sanitàries atribueixen l'epidèmia a la mala esterilització de la llet, descomposta fàcilment pels forts calors.

MOREN OFEGATS DOTZE PASSATGERS D'UN AUTOOMNIBUS CAU A UN CANAL

Bruselles, 15. — A la carretera de Turnhaut, a la provincia d'Anvers, en tractar un autoòmnibus d'evitar l'atropellament d'un ciclista, desvià la seva direcció i calgué a un canal. Moriren ofegades dotze persones, entre les quals hi ha un pare d'onze fills petits.

Morts, ferits i edificis destruïts

Belfast, 15. — Segons la referència oficial que es dóna dels successos ocorreguts en aquesta població, resulta que durant tres s'ha desenvolupat una veritable guerra civil a la Irlanda del Nord, entre els protestants, lleials al Govern de Londres i els catòlics nacionalistes que propugnen la unificació de Irlanda dintre de l'Estat Lliure.

El balanç de les diverses collisions és de 5 morts, entre ells una dona i 75 ferits, 45 dels quals sofreixen greus ferides de fusell i de pistola.

Aquesta situació anormal s'ha produït després d'uns anys de tranquilitat que s'afiança des que el president irlandès Cosgrave i el cap del Govern anglès David Lloyd George, signaren el tractat del 1921 i craren l'Estat Lliure de Irlanda.

Els incidents que s'han registrat durant aquests tres dies amb motiu de la festa nacional de la capital del comtat de Ulster, són dels més greus, tant personals com materials, ja que durant els disturbis han quedat destruïts o greument avaries, 38 edificis.

L'emperador d'Abissínia no està disposat a cedir ni un pam de territori a Itàlia

Mussolini acceptaria una conciliació que fos a base de fer d'Abissínia una colònia o un protectorat italià

L'EMPERADOR D'ETIOPIA DIU, A UN DIARI AMERICA, QUE REFUSARIA TOTA PROPOSICIO DE CEDIR A ITALIA QUALSEVOL ZONA D'ETIOPIA EN ADMINISTRACIO

Nova York, 15. — A petició del «New York Times», l'emperador d'Abissínia, Halle Selassie, ha tramès un cable a l'esmentat periòdic en el qual afirma la seva determinació de rebutjar qualsevol proposició que se li faci en el sentit d'abandonar a favor d'Itàlia l'administració d'una zona qualsevol d'Etiòpia, com a únic mitjà per tal d'evitar la guerra.

L'emperador d'Abissínia afegeix: «La creació de zones d'aquesta naturalesa equivaldria inevitablement a una anexió».

L'INCIDENT DEL CONSOL ITALIA EXPLICAT PER ETIOPIA

Addis Abbeba, 15. — De font etiop es dóna la següent versió de l'incident registrat entre soldats abissinis i un cònsol italià a la carretera de Didedaua (Harrar):

«El cònsol d'Itàlia a Harrar, acompanyat d'un secretari, viatjava en un automòbil que no portava cap insígnia exterior. El cotxe tractà de passar a una columna de cavalleria i espantà alguns cavalls, per la qual cosa els soldats invitaren al xofer amb signes que es deturés per tal d'evitar el desordre de la columna. Fou precís que el comandant de la columna enviés un home el qual aconseguí del cònsol d'Itàlia que moderés la velocitat del cotxe. L'actitud dels oficials i de la tropa, a pesar que ignoraven la personalitat del cònsol, fou, en tot moment, correcta.

MUSSOLINI DIU QUE S'AVINDRIA A NEGOCIAR, PERO INSISTEIX EN QUE NECESSITA COLONIES

Roma, 15. — Mussolini ha fet declaracions al periodista americà Frank Taylor, enviat especial del periòdic «Standard Times», de Saint Louis.

De les paraules del Duce, considera el periodista que aquell recorrerà a negociacions per a la solució del conflicte italo-abissini, però si ho jutgués necessari no dubtaria a recórre a la força armada, perquè considera indispensable que Itàlia obtingui almenys un protectorat o una sobirania completa sobre Abissínia.

El periodista americà digué si considerava que la invasió dels drets sobirans d'un país independent podia justificar-se, i si no considerava que la invasió del territori abissini constituïa una violació flagrant de les lleis internacionals. A aquests arguments contestà el Duce amb les següents paraules:

«Ja fa segles que es realitza la invasió dels drets sobirans. Citeu-me una sola nació que, durant la seva història, no hagi envaït els drets sobirans d'una altra nació. Prenc, per exemple, els Estats Units. ¿Com han ampliat els seus territoris? ¿No invadiren els drets sobirans durant la guerra de Successió?»

El periodista americà declarà que els Estats Units es mostraven unànimes a mantenir que el principi dels drets sobirans no ha d'ésser violat, i Mussolini tractà de justificar aleshores la invasió d'Abissínia per les seves tropes adduint que durant el darrer segle, uns altres països adquiriren territoris i colònies per mitjà d'invasions més débils i menys desenrotllades que Etiòpia.

CENTENARS D'OFICIALS ANGLESOS, SENSE CONNEXIO AMB CAP ARMA, S'OFEREIXEN A ABISSINIA

Londres, 15.—Els periòdics d'aquest matí diuen que alguns centenars d'oficials que no tenen connexió amb el Govern britànic, han ofert els seus serveis al Govern d'Abissínia per tal de defensar aquest territori contra l'amenaça d'una invasió estrangera. Entre els oficials figuren diversos aviadors i tècnics de diverses armes.

La Delegació d'Abissínia a Londres comunica que ha cursat dits oferiments al Govern d'Addis Abbeba i ha expressat la seva creença que aquells seran acceptats.

Telèfons de LA HUMANITAT
Redacció: 22122
Impremta: 14446

Aclariment

Del senyor Manuel Casuso, director de la Presó de Tarragona, hem rebut una lletra en la qual afirma que l'únic pres que ha sortit d'aquella presó cap a l'Hospital fou Alfons Bravo, de renom «Llanares», que va ésser operat d'hèrnia, i, per tant, no és exacte que hi ingressés cap jove a conseqüència de la brutalitat d'alguns reclusos per delictes comuns.

Afegeix l'esmentada carta que tampoc no és cert que els reclusos joves convisquin amb els adultes, ni que uns i altres puguin recórrer l'edifici, ni que se'ls barregi amb individus propensos al vici que sol arrelar en agrupacions sotmeses a clausura.

Tampoc no és verídic — diu — que els reclusos vagin despullats, ni que n'hi hagi hagut cap que s'hagi presentat davant de ningú vestint indumentària femenina.

Afirma, però, que l'Administració central i el Patronat oficial es veuen impossibilitats d'atendre tots els internats, el nombre dels quals no sol baixar de 90 i de vegades a 100.

Les robes repartides la setmana passada diu que foren donades pel president del Patronat, que és el de l'Audiència, sense que hi intervinguessin altres persones.

Hem de dir que tot quant s'ha publicat al reportatge de la Presó de Tarragona ens fou dit per persones que no estan en aquella presó i moltes coses són versions que circulen a Tarragona, sense que ens prenguéssim el treball de comprovar-les.

El referent a la manca de roba dels presos i a la subscripció oberta per a comprar-los jerseis i pantalons, ens fou dit per una persona que ocupa actualment un alt càrrec governatiu a la «província» de Tarragona.

J. V.

L'anual homenatge a Guimerà

Diumenge, amb motiu de l'onze aniversari del traspàs del malaguanyat dramaturg i poeta Angel Guimerà, fou coberta de flors la seva tomba pels que foren els seus amics i admiradors, on s'hi destacaren — sobretot—, les ofrenes per l'entitat organitzadora «Joventut Pàtria Nova», família Sabater, «Ressorgiment», de Buenos Aires, l'eminent actriu Maria Morera, «Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana», «Nosaltres Sols», «L'Appel Catalan» de Ginebra, «Joventut d'Estat Català», «Casal d'Esquerra del Port», «Germanor», de Santiago de Xile, «Partit Nacionalista Català», «Orfeó de Sants», «Unió Catalanista», Quadre Dramàtic de l'«Orfeó de Sants», «El Temps», «Unió Democràtica de Catalunya», «La Nova Catalunya», de La Havana. «Grup Excursionista Guimerà», «Orfeó de Sants», Un grup d'infants de l'Escola Catalana «Mossèn Cinto», «Club d'Escacs Capablanca», «Joventut «La Falç», Gamundi, de Montevideo, Un grup de «Palestra» i Ll. C. Fàbrega, de Lima.

La família Sabater, hereus del malaguanyat poeta Pere Aldavert, reberen l'adhesió dels que assistiren a l'acte i el diputat Amadeu Calderons, féu un exaltat parlament d'abrandat patriotisme i d'homenatge a Guimerà.

Ultima hora

Explosió d'una cafetera

Ahir a la nit foren auxiliats al dispensari del Poble Nou, Francesc Batalla Colom, de 16 anys, i Pere Ferreny, de 26, de cremades a la cara i mans, de caràcter reservat el primer i lleu el segon.

Aquestes cremades se les produïren en esclatar una cafetera al bar instal·lat al carrer de Pere IV, núm. 341, on presten llurs serveis els lesionats.

Incendi en un garatge

Al garatge i magatzem de caixes d'embalatge que Salvador Andreu té establert al carrer de Casanoves, 87, es declarà, ahir a la nit, un incendi que prengué ràpid increment per la naturalesa de les matèries que hi havia a l'interior.

Acudiren les bombes de la Central, comanades pel cap senyor Sabadell, i després de mitja hora d'intensa actuació, els bombers aconseguiren dominar el sinistre.

Els danys materials són de certa consideració.

Atropellament per un taxi

Aquesta matinada l'auto 29035 B atropellà, a l'Avinguda Pearson, davant la Font del Lleó, Daniel Alsina, de 42 anys; li causà ferides greus a les cames.

Canòdrom Guinardó
(Darrera l'Hospital de Sant Pau)
AVUI, NIT
CURSES DE LLEBRERS
EL CANODROM DE LA MAXIMA VISUALITAT
ON ES GAUDEIX LA TEMPERATURA
MES AGRADABLE DE BARCELONA
TEMPORADA DE BANYS
La piscina oberta al públic tots els dies de vuit del matí a les tres de la matinada
A les cinc, te dansant. A la nit àpats a l'americana, amenitzats per l'orquestrina nordamericana
"CLARENCE NEMYR"
Entrada general, 0'50
Entrada al recinte i preferència, 1 pesseta
Mitjans de comunicació: Autobusos Roca, servei especial des del carrer de Pelayo; Autobusos Lesseps-Horta; Tramvia d'Horta: Servei collectiu de taxis des de la Plaça de Catalunya, a 0'60

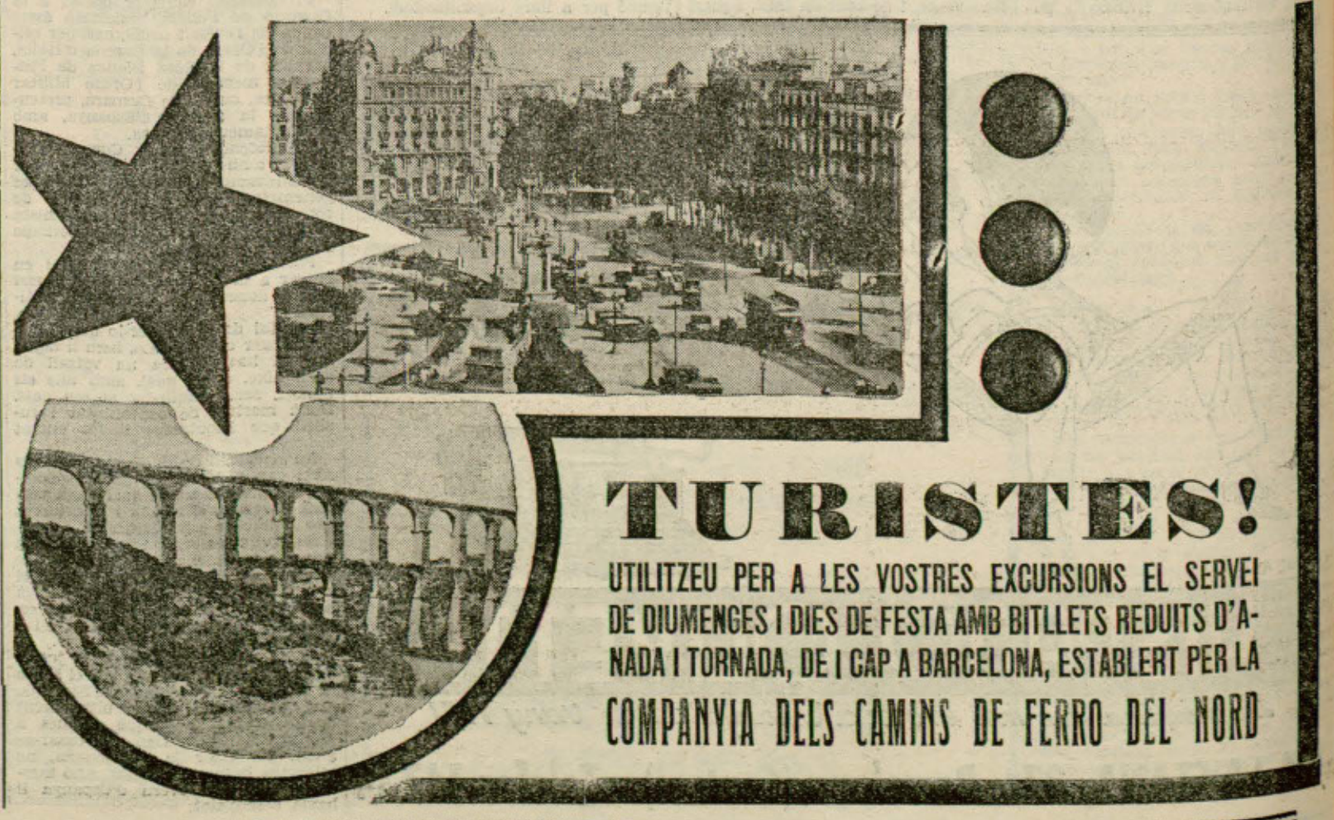

Catalanistes! Llegiu LA HUMANITAT

ANTENA

(Ve de la pàg. 1.)

senyor Estadella amuntega en la seva història. Llegiu el discurs, no perdreu el temps... Ja coneixíem l'emocionant fidelitat del senyor Estadella; amb tot, en veure-la ara evocada al final del seu discurs, no sabem trobar altra forma més adient d'elogiar-la que reproduint-la ací. Diu: «Tinc fe en el nostre cap, i mentre Lerroux visqui jo romandré al seu costat. Si no perd el seny, per a seguir-lo; si es tornés boig, per a consolar-lo. (Gran ovació).»

*

L'ORDRE PUBLIC

*

UN HOME DISPARA CONTRA EL SEU PARE, LA SEVA GERMANA I LA GUARDIA CIVIL

Al Jutjat s'ha tingut notícia del succés desenrotllat a Collblanc.

En una d'aquelles cases vivia Pere Soler i Casanovas, de 27 anys, en companyia del seu pare i de la seva germana.

A causa de la discussió que s'entaulà, perquè Pere pretenia que li donessin diners per tal de contreure matrimoni, agafà una escopeta i va disparar contra el seu pare i la seva germana. Sortosament, no féu blanc.

Al soroll dels trets, acudí la guàrdia civil, i en veure un individu que corria amb una escopeta a la mà, pretengueren aturar-lo. No va voler obeir i disparà contra la força. Llavors es creuà un nodrit tiroteig, en el qual prengué part la guàrdia civil d'Hostafrancs. Pere Soler resultà ferit de gravetat.

El ferit passà a l'Hospital Clínic.

ROBATORI I ASSASSINAT

En un dels solars del districte cinquè, fou trobat un home ferit, despullat de cintura en avall.

Conduït a la Casa de Socors del districte, li apreciaren unes ferides al cap, amb abundant pèrdua de sang.

Fou traslladat a l'Hospital Clínic, on acudí el Jutjat de guàrdia, i allí declarà que es deia Josep Cadena i Lliset, de trenta-cinc anys, fill i veí de Palou.

Afegí que havia arribat del seu poble i estigué menjant en un bar del districte cinquè, el nom i carrer del qual no recordava, i que va canviar un bitllet, després de treure'l, junt amb d'altres, d'una butxaca dels pantalons.

Sortí del bar i s'adreçà al Paral·lel, on trobà uns individus, amb els quals estigué conversant; el dugueren cap al lloc on fou trobat ferit, i amb un maó un d'ells li donà uns cops al cap, i ell quedà sense sentits.

Suposa que un dels lladres li prengué els pantalons i els diners que duia. La quantitat robada és de més de 450 pessetes.

A primeres hores de la tarda el ferit va morir a l'Hospital.

El Jutjat cursà les ordres escaients per a la detenció dels assassins.

INCENDI EN UN ESTABLIMENT DE CAMISERIA

A les tres de la matinada fou avisat el Jutjat de guàrdia que al carrer del Call, núm. 3, lloc on està instal·lada la camiseria Bellfort, hi havia un incendi.

El Jutjat hi acudí de seguida. Els bombers, que des dels primers moments hi havien acudit, ja havien dominat l'incendi el qual, segons sembla, començà en una habitació interior de darrera el taulell i que servia com a magatzem d'urgència per als articles més corrents.

Després de diverses hores de treballar, fou trobat entre les runes un cadàver, el qual, després d'identificat va resultar ésser el de l'amo de l'establiment, senyor Fèlix Bellfort, de 55 anys d'edat.

El jutge ordenà el trasllat del cadàver al Dipòsit Judicial, on li será practicada l'autòpsia.

Les pèrdues són de consideració, i llevat de la mort del senyor Bellfort, no hi hagué més desgràcies personals.

SUICIDI

En el seu domicili, carrer d'Enric Granados, es suïcidà disparant-se un tret en el cor August Gómez, de 29 anys d'edat.

El suïcida era empleat del Banc Comercial de Barcelona, i president del Sindicat d'Empleats de Banca i Borsa.

VENEDORS D'ENTRADES MULTATS

Han estat imposades tres multes de 25 pessetes a altres tants venedors d'entrades al Poble Espanyol, en el festival d'anit passada.

*

EL PROCES CONTRA ELS DIPUTATS A CORTS, SENYORS TOMAS I PIERA I ARAGAI

El Tribunal Suprem ha tramès al Deganat d'aquests Jutjats el sumari que pels successos d'octubre començà a instruir l'autoritat militar contra els diputats a Corts senyors Josep Tomàs i Piera i Amadeu Aragay.

Hom recordarà que després d'haver estat concedit el suplicatori per les Corts, el sumari passà al Tribunal Suprem i aquest ha designat el Jutjat núm. 1 perquè continuï la instrucció del sumari.

El senyor Tomàs i Piera està declarat rebel i el senyor Aragay en presó atenuada al seu domicili de Sant Cugat del Vallès.

*

Estranger indesitjable que es fa escàpol en assabentar-se que el seu soci està detingut

El soci del Dr. Rubens, propietari de la Granja Agrícola de Mataró, detingut per abusos deshonestos, arribà a la dita Granja procedent d'Alemanya, on es trobava i en assabentar-se que el seu soci estava detingut pel delicte d'immoralitat, abandonà les maletes que portava i va desaparèixer segons informes obtinguts, cap a la frontera francesa.

El fugitiu és igualment com l'anterior de nacionalitat alemanya, i s'anomena Guberta, i està reclamat per un Jutjat d'aquesta capital pel delicte d'estafa.

· GOVERN GENERAL ··

ELS GESTORS DE LA LLIGA NO ESTAN D'ACORD AMB PIC I PON, PERO ES SACRIFIQUEN --- EL PROBLEMA DE LA COTONERA SENSE RESOLDRE --- A BARCELONA NO HI HA POBRES, SEGONS EL SENYOR PIC --- TOTS ENS SACRIFIQUEM...

El Governador general, interí, va rebre ahir els periodistes, requerit per aquests que li preguntaren què hi havia de cert d'un rumor que ha circulat i confirmat per persones significades, referent al fet que els gestors de la Lliga, del Govern de la Generalitat, pensaven presentar la dimissió.

—No tinc cap mena de referència —respongué— que els consellers d'aquí ni els municipals de la Lliga, pensin retirar-se. Em sorprèn i m'estranya la versió, tota vegada que les gestions i els acords es porten a terme conjuntament, i ni l'èxit ni el fracàs no podrien atribuir-se a cap partit, per quan —repeteixo— som tots els que collaborem.

D'altra banda —continuà dient—, no hi ha cap negativa per part del Govern de Madrid que plantegi problemes en els afers de contribucions, traspassos, etc. Cal que siguem optimistes i procurar harmonitzar els interessos de Catalunya, i de moment ocupar-se del problema econòmic en general,, que és l'única cosa que ha de preocupar-nos a tots.

Un periodista ha preguntat què hi havia del problema de la Unió Industrial Cotonera, i el senyor Pic respongué que, per ara, bé. (Gràcies.) Afegí que es continuaven les gestions per tal de resoldre'l.

En aquest moment de la conversa, el senyor Pic fou cridat al telèfon, des de Madrid, i pregà als periodistes que es retiressin uns moments del despatx. Després d'uns minuts, El senyor Pic va manifestar que havia conferenciat amb el President del Consell de Ministres, el qual li havia preguntat si a Barcelona passava res d'anormal, i que ell naturalment, havia contestat al senyor Lerroux que no passava res digne de menció.

El governador interí va afegir que únicament hi havia hagut un tiroteig, el dissabte al vespre, a conseqüència que, com altres vegades ha passat, va ésser hostilitzada la guàrdia del polvorí, i aquesta contestà amb càrregues, que es generalitzaren entre les forces destacades pels voltants.

Anuncià que es redactava una nota, que seria facilitada a la premsa, relativa a la repressió de la mendicitat professional; afegí que de pobres no n'hi ha. (Més val així.)

Un periodista es referí novament al rumor de crisi a la Generalitat, per la possible dimissió de la Lliga; digué que tal vegada és com a conseqüència d'una nota política publicada per «La Veu de Catalunya» del passat diumenge, en la qual, entre altres coses, diu que la collaboració de la Lliga al Govern de la Generalitat és amb veritables sacrificis (?) i que no estan identificats, en certs punts, amb la resta del Govern. El periodista acabà preguntant:

—Què en dieu d'aquesta nota...?

—Doncs que no l'he llegida...

Després afegí: —Es una de tantes notes que es fan i, segons veig, no té importància... Tots ens sacrifiquem... —acabà dient, irònicament. I s'acomiadà dels informadors.

Material Fotogràfic — R. COSTA - Comtal, 8
Laboratori per a aficionats
Preus especials per als socis de les agrupacions

Els Consells de Guerra d'ahir

A GIRONA

Contra uns republicans d'Olot

Ahir matí, a la caserna d'Artilleria es va celebrar un consell de guerra per a veure i fallar la causa instruïda pel capità d'Infanteria senyor Antoni d'Ibarra, contra els ciutadans d'Olot senyors Ramon Aubert, Joan de Ganganta, Ramon Moret, Josep Canal i Ramon Calm, pel suposat delicte d'auxili a la rebellió.

Presidia el Tribunal el tinent coronel d'artilleria senyor Busquets.

De l'apuntament se'n desprèn que el dia 5 d'octubre del 1934, el senyor Ramon Aubert va rebre del delegat d'Ordre públic de Girona, senyor Oliva, un nomenament, en el qual el nomenava delegat d'Ordre públic a la ciutat d'Olot, i li encomanava la constitució d'una Comissió gestora, la qual havia de fer-se càrrec de l'Ajuntament integrada per ell i els altres processats.

D'acord a l'ordre rebuda, es reuní la Corporació municipal, i es verificà el traspàs de poders, de la qual cosa s'aixecà la corresponent acta.

Ramon Aubert, donà compte més tard de la proclamació de l'Estat Català a Barcelona, i recomanà els assistents que guardessin la major calma i ordura, evitant desordres.

El fiscal, en un curt informe, ha demanat la pena de quatre anys de presó correccional per a Ramon Aubert, i la de tres anys, també de presó correccional, per a cada un dels altres processats.

L'advocat senyor Joan Domingo i Alemany, ha llegit la seva documentadíssima i eloqüent defensa dels processats.

Rebat la qualificació fiscal la autors d'un delicte militar els processats. Diu que no hi hagué tal destitució de l'Ajuntament per part dels processats, ja que aquests obraven en virtut d'una ordre del comissari d'Ordre públic de Girona en ús de les seves facultats legals. Afegeix que el propi alcalde d'Olot, senyor Coll, s'apressà a donar possessió dels càrrecs als avui processats, prova evident que considerava el nomenament legal. Llegeix a continuació la còpia de l'acta aixecada.

Fa remarcar que a Olot no va haver-hi ni alteració d'ordre públic, ni víctimes, ni actes de rebellió. Prova que a Olot no va proclamar-se l'Estat Català, i que solament Ramon Aubert va notificar des del balcó de l'Ajuntament que a Barcelona s'havia proclamat l'Estat Català. No va afegir cap comentari i sí va recomanar que no s'alterés l'ordre públic. Cal remarcar que quan Ramon Aubert va fer aquesta notificació, tota la ciutat d'Olot ja la coneixia per mitjà de la ràdio.

Quant als altres processats, diu que no varen tenir cap intervenció en els fets.

S'estén en consideracions d'ordre jurídic per a provar la plena inculpabilitat dels processats dels quals fa un sentit elogi de les seves dots personals i intellectuals que els adornen ultra altres de valor moral que exposa.

El senyor Domingo acaba la seva substanciosa defensa demanant la lliure absolució dels seus patrocinats.

La vista ha quedat conclusa per a sentència, la qual no serà feta pública fins i tan no l'aprovi l'auditor.

A darrera hora ens assabentem que han estat absolts.

Contra un soldat, acusat del robatori d'una caixa de cabals de la III Esquadra d'Aviació Militar

Ahir al matí, a les onze, al Saló d'actes de l'edifici de Dependències Militars, va tenir lloc el Consell de guerra de Cos per a veure i fallar la causa instruïda pel comandant jutge senyor Josep Urrútia, contra el soldat de la III Esquadra d'Aviació Militar, Jesús Gonzàlez Feo, acusat del robatori d'una caixa de cabals del Cos a què pertany.

Presidí el Tribunal el tinent coronel cap de la III Esquadra, senyor Joaquim Gonzàlez Gallarza, i actuà de vocal ponent l'auditor de segona senyor Alfred Aguilera, i de fiscal el tinent senyor Albert Mestas. Defensava el processat el tinent del Regiment de Badajoz senyor Ernest Quevedo Racilla.

Els fets ocorregueren el dia 23 de desembre. En fer un reconeixement a la cambra del sots-oficial d'una de les dependències de l'Esquadreta, es va observar la desaparició d'una caixeta de ferro que contenia unes tres mil pessetes en rebuts com a avenços de paga i unes 900 en metàl·lic. Al mateix temps, s'observà que a la finestra de l'esmentada cambra hi havia un vidre trencat i feta malbé la persiana metàl·lica.

Com sigui que hom s'adonà que a la dita finestra hi havia uns senyals digitals, s'avisà la policia, la qual hi envià els tècnics, que examinaren els senyals i comprovaren que pertanyien al dit gros d'una mà del processat. Aquest, en les seves declaracions, nega el fet i diu que l'esmentat dia ell va estar a Barcelona, en companyia d'altres soldats, en diferents llocs d'erbarjo.

Un mes després de la desaparició, aproximadament, la caixeta fou trobada en mig d'unes peces de roba que es guarden en uns armaris de les oficines de la Companyia, i, oberta, es veié que el seu contingut era el mateix que en el moment de la desaparició, si bé, per declaracions del sumari, no s'ha confirmat si la caixa era la mateixa.

El fiscal, en el seu escrit d'acusació, considera el fet com a robatori i demana que li sigui imposada la pena d'un any, vuit mesos i vint-i-un dia de presó menor; allegà que com sigui que va ésser restituït el que contenia la caixeta, no es pot demanar responsabilitat civil i sí únicament la valoració dels danys causats en la finestra de l'esmentada cambra.

El defensor va dir que no hi havia proves suficients pel fet d'haver trobat una impremta en una finestra, perquè els soldats entren a tot arreu i toquen les coses sense preocupar-se que allò pugui servir per a descobrir res; afegí que ell admetria la prova si aquestes empremtes haguessin estat trobades en els bitllets o documents que contenia la caixa.

LA SENTENCIA

A les dotze, el Tribunal, en sessió secreta, procedí a deliberar i dictà sentència condemnant Jesús Gonzàlez Feo d'acord amb la petició del Ministeri Fiscal, o sigui, a un any, vuit mesos i vint-i-un dies de presó menor. Aquesta sentència no serà ferma fins que l'aprovi l'auditor.

Dr. CASASA BLENORRAGIA AGUDA I CRONICA, GUARIMENT TOTAL. — SIFILIS, PELL. LLAGUES DE LES CAMES
Tallers, 29, entresol - D'11 a 1 i de 5 a 8 - PREUS ECONOMICS

Narcís Guerra Buscarons

NATURAL DE ROSES (GIRONA)

Ha mort, a l'edat de cinquanta anys

Els qui el ploren: vídua Pura Monjonell, fill Pere, germans Joan i Josep, germanes polítiques Francesca i Josepa, nebots Josefina, Francesc i Narcís i família tota, en assabentar a llurs amics i coneguts tan irreparable pèrdua, els preguen la seva presència a la casa mortuòria carrer de l'Est, 16, 4rt. 2a. per tal d'assistir a l'acte de l'enterrament civil, que tindrà lloc avui, dimarts, dia 16, a les onze del matí, pel qual favor els restaran molt agraïts.

Després del discurs d'Azaña

COMENTARIS DE LA PREMSA MADRILENYA

«Ya» reconeix el camí que fan les esquerres, però vol desvirtuar l'èxit

Madrid, 15. — El periòdic «Ya» comentant el discurs pronunciat ahir pel senyor Manuel Azaña a Baracaldo, diu:

«Las Izquierdas se van animando. Cobran ànimos pasada la conmoción en que les dejó la aventura revolucionaria. El Sr. Azaña realizó sin dificultades su tourné. Ayer habló en Baracaldo. En el discurso hay que apreciar dos aspectos fundamentales: lo que ha dicho el orador y lo que no ha dicho. Acaso esto sea lo de más interés. ¿El público que se había congregado frente a la tribuna del ex presidente del Consejo, era de Izquierda republicana? ¿No se trataba por el contrario de masa auténtica y totalmente socialista? Era un público de segunda mano. Fuera de la liz los jefes socialistas, el Sr. Azaña hace el servicio de una interinidad en la agitación a fin de que esas masas no se desaliente ante la prolongación del silencio, y al mismo tiempo logra para la Izquierda Republicana auditorio que de otro modo difícilmente tendría. Por eso se saludaba con el puño en alto y las demostraciones de amnistía enfervorecían a las masas.

El matiz quedó perfectamente acusado.»

«Informaciones» empra el to rastrer de sempre

«Informaciones»:

«Con el pretexto de escuchar un discurso del Sr. Azaña, se reunieron ayer en Bilbao el matiz tan destacado, todos los elementos socialistas, sindicalistas que aparecen asociados para realizar la revolución social. El Sr. Azaña no fué màs que un pretexto buscado para lo de los puños en alto. Personamente no tiene fuerzas allí. Fué màs que nada el pago de los servicios del partido socialista. Por Bilbao nada podría hacer si se empeñaran los de la guerra social que allí tienen sus negocios. Por eso la mayor parte de su discurso se refirió a la impunidad de los complicados en los crímenes de octubre. Por eso no anunció ni aconsejó que fueran devueltos los millones robados en Oviedo que no han aparecido todavía. No sabemos si el orador se hará la ilusión de ser el jefe de estas masas. La realidad es que se trata solo de un sirviente, de un mandatario.»

«La Nación» parla dels desencerts de Gil Robles and Company

«La Nación»:

«El Gobierno actual que está controlado por el Sr. Gil Robles y tiene mayoría intensamente de derechas ha conseguido que el Sr. Azaña se situara francamente y quedara descubierto. Nuestra posición jamàs la hemos modificado. Le hemos combatido con el mismo tesón con la misma energía, con mayores energías desde luego cuando estaba en el Poder. Nosotros pues, no tenemos por que cambiar, pero hemos de ver que es lo que queda, que es lo que subsiste en el mapa político de España. Esos señores, con sus desaciertos, estàn determinando e incubando verdaderas catàstrofes y a ver con que crédito y con que cara se van a presentar ante la opinión pública.»

«El Siglo Futuro» fa l'elogi d'Azaña

«El Siglo Futuro»:

«Fiel a la alianza socialista, el Sr. Azaña, recordando que fué el Sr. Lerroux quien dió la ley de amnistía a los perseguidos por la sublevación del 10 de agosto ha pedido a sus masas que se abriesen las cárceles para los condenados por la revolución de octubre. De día en día, tiene que afirmarse más nuestra actitud resuelta, con Azaña o sin Azaña, porque al fin y al cabo es màs franco y leal el enemigo que se coloca enfrente. Para nosotros, del líder de la República para allà todos són iguales. De los enemigos que tenemos enfrente es quizàs el mejor el que ataca rudo desde su ala izquierda que el que realiza una maniobra envolvente desde su ala derecha.»

«Heraldo de Madrid» diu que el senyor Azaña ha exposat un programa de Govern

«Heraldo de Madrid» publica el text íntegre del discurs d'Azaña i diu que el senyor Azaña en el seu discurs ha exposat tot un programa d'obra de Govern. La seva defensa de la política escolar, de la restauració econòmica, de les classes humils sotmeses a la persecució econòmica i jornals de fam és tot un programa. Tot quant digué referent a les premisses que han de determinar la coalició s'ha d'acceptar també sense cap condició. Allò que ha dit és allò que esperava fa temps l'opinió republicana, ja que no és possible que cadascú vagi pel seu costat, perquè quan això succeeix governa la Ceda.

LERROUX OPINA SOBRE EL DISCURS D'AZAÑA

Diu que no ha tingut mai cap incident personal amb el líder republicà i que aquest és partidari de la violència

Madrid, 15. — En arribar el senyor Lerroux aquesta tarda a la Presidència, conversà uns moments amb els periodistes i comentà amb ells els actes que ahir se celebraren a tot Espanya. Parlaren especialment de l'acte de Lasesarre i el senyor Lerroux digué en referir-se al paràgraf que el senyor Azaña manifestà que l'incident amb el senyor Lerroux es resoldria amb un simple canvi de targes, que no recordava a quin incident podia referir-se. El paràgraf —afegí el cap del Govern— està una mica confús; tan poc clar que hauria d'esperar a la lectura del text taquigràfic per tal de poder fer un judici concret.

Mai—afegí—no ha existit incident personal entre el senyor Azaña i jo.

Al·ludí després el cap del Govern a una altra part del discurs en la qual tractava de la reforma constitucional i en la qual digué que si aquesta reforma havia de produir actes de violència, ell no aconsellaria moderació. Això vol dir —comentà el president— que el senyor Azaña és partidari de la violència. Pel demés s'ha de tenir en compte que el President de la República no féu més que proposar la reforma de la Constitució en alguns dels seus punts, que després el Govern convertí en una proposta més extensa. Jo no puc privar als altres del seu dret a proposar. El Congrés que després s'elegeixi d'una manera legal i constitucional, acordarà quins punts i articles han de revisar-se i quins no. Jo no estic d'acord amb els punts que abraça la proposta de reforma; alguns els impugnaré i altres els defensaré, i suposo que igual faran els altres partits.

*

Un article de «El Liberal»

DIU QUE HAN ARRIBAT A LA IDENTIFICACIO DE CRITERI ELS SENYORS AZAÑA, MARTINEZ BARRIO I SANCHEZ ROMAN

Madrid, 15. — Diu «La Libertad»:

«Los trabajos inteligentemente realizados por el ilustre ex presidente del Tribunal de Garantías don Alvaro de Albornoz han tenido como feliz consecuencia la unión invocada y planeada en el acto celebrado en la casa de «La Libertad» el día 31 de diciembre de 1934.

Hoy podemos dar a nuestros lectores, a los republicanos de izquierda de toda España, la fausta noticia. Los señores Azaña, Martínez Barrio y Sànchez Romàn han llegado a una completa identificación de criterio en cuanto a los puntos fundamentales del programa a realizar por los partidos de izquierda.

La redacción del documento-programa està terminada. El documento serà firmado por los tres jefes de partido después de haber sido sometido al estudio y discusión de los partidos, y una vez obtenida la total aprobación de éstos, serà hecho público — posiblemente en la semana entrante — para que hoy se celebre íntegramente.

Creemos que en el acto que hoy se celebra en Bilbao, el señor Azaña harà alusión al importante y trascendental acuerdo de las tres eminentes figuras de la República española.

Felicitamos con entusiasmo al insigne ex ministro don Alvaro de Albornoz por el resultado admirable de sus desinteresadas y acertadas gestiones. Y, modestamente, «La Libertad» también se felicita por haber visto sus esfuerzos logrados y plasmados en la anhelada unión de las izquierdas republicanas.»

La tragèdia de l'Hospital Clínic

UNES MANIFESTACIONS DEL MINISTRE D'INSTRUCCIO PUBLICA

Madrid, 15. — El ministre d'Instrucció Pública, senyor Dualde, en rebre els periodistes els parlà de la campanya de Premsa que es ve fent a Barcelona referent a la difícil situació econòmica en què es troba l'Hospital Clínic de Barcelona.

Digué el senyor Dualde que en dit afer s'han de distingir dos aspectes: un de benèfic, a càrrec de la província i del Municipi, i un altre de docent, que és el que afecta el Ministeri d'Instrucció Pública per la seva relació amb la Universitat.

—Pel que es refereix a aquest últim — digué el ministre — s'ha de fer constar que el Ministeri té destinades a dit Hospital 360.000 pessetes, que encara no han estat trameses per estar pendent de rebre els comptes de la Universitat de Barcelona de l'any 1934. Així que aquests es rebin, li serà lliurada dita quantitat, puix que el ministre desitja atendre ràpidament dita necessitat.

Referint-se al decret aparegut a la «Gaceta» creant un organisme consultiu i deliberant, compost pels rectors de les universitats, digué que el considerava de gran necessitat, ja que les universitats espanyoles necessiten una organització que les representi, puix que així ho exigeix l'ànima collectiva de les universitats. La creació de dit organisme ha obeït al resultat pràctic obtingut per les reunions particulars que ja celebraven els ministres amb els rectors per a canviar impressions sobre la cultura en els seus distints graus.

El IV aniversari de l'obertura del Parlament

Interessants manifestacions del primer president senyor Besteiro

Madrid, 15. — Ahir es complí el quart aniversari de l'obertura del Parlament Constituent. Parlant d'aquest assumpte, el senyor Besteiro ha dit:

—Probablement, el meu judici sobre les Corts Constituents haurà de considerar-se per molts com un judici massa parcial, i per aquest motiu, recusable. En efecte, estic massa lligat a l'existència de les Corts Constituents i al seu record, perquè jo mateix pugui tenir la seguretat que el meu judici hagi de resultar completament objectiu i impersonal.

No obstant, hi ha caràcters típics de les Corts Constituents que no crec puguin ésser negats per ningú. En primer rengle, entre aquests caràcters figuren el seu entusiasme, el seu amor als ideals, el seu desinterès, la seva dedicació incondicional a la tasca que li havia encomanat la nació en la més espontània, legítima i clara exposició de la seva voluntat per mitjà del sufragi.

Quan es pensa en la grolleria en què estava sotmesa la política oficial espanyola abans de la proclamació de la segona República; quan es pensa en la grolleria en què, si no s'ha sotmès ja, pugna desaforadament per a sotmetre's la política dels dies que corren, no es pot menys que tenir el record de les Constituentss, no solament amb entusiasme i amb amor, si no amb el desig que aquest esperit, aquesta tendència i aquest to moral, siguin els que a la fi prevaleixin a Espanya i els que no varíin més que per a engrandir-se i perfeccionar-se, mai per a negar-se i obscurir-se.

Avui es vol retocar l'obra de les Constituents. Els que ho intenten han de meditar-ho bé abans de realitzar el seu propòsit. Sobrats estan els temps de greus qüestions per a complicar-nos amb plets vells que solament poden contribuir a envenenar el problema actual i destruir totes les seves possibilitats de solució. El risc no és solament el d'alterar la pau interior, i per altra part, tampoc no és desitjable a tota costa. El risc és el de l'anquilosament i l'endarreriment nacional enmig de la història del món, en el qual la nostra nació a través de dificultats i de perills indudables, es troba en camí de realitzar el major progrés que ha pogut concebir la imaginació humana.

A les Corts Constituents no hi havia escèptics ni vius; si n'hi havia, no podien prevaldre en elles. Avui, és l'aspecte de la sorneguería, el desengany i l'indiferentisme moral. Es l'esperit de la restauració el que amenaça el cos de la segona República. Contra això i per a major sarcasme es vol ressuscitar en nom del patriotisme. S'ha de mantenir viu l'esperit de les Corts Constituents.

El 14 de juliol

Opinions sobre la significació d'aquesta festa

Madrid. 15. — «El Liberal» publica diverses opinions de personalitats polítiques allusives al 14 de Juliol:

Alexandre Lerroux:

«França celebra la seva gran festa nacional el 14 de Juliol i Espanya també en un dia 14, el que pertany al mes d'abril. Una i altra nació commemoren en aquesta mateixa data —l'espanyola en les primaveres lluminoses i la francesa en els estius de foc— la conquesta de les llibertats, el triomf de la Democràcia.

En la revolució del 1789, el poble de París, amb l'empenta del seu coratge i el poder de les armes, atacà, assaltà i destruí la Bastilla, emblema de la tirania i de l'opressió. En la del 1931, els espanyols, sense armes i sense lluita sagnant, acabàrem amb la tirànica dinastia dels Borbons.

Espanya ha donat l'exemple que la força irresistibles de les democràcies modernes està en la voluntat del poble. I ha demostrat, per al bé de la pau, de la civilització i de la dignitat ciutadana que les Bastilles d'avui es prenen amb les paperetes electorals a la mà i es destrueixen els comicis.»

Manuel Azaña:

«Està bé recordar en el seu aniversari la presa de la Bastilla, fet francès, encara que de ressonància universal, del qual, després de tot, s'aprofitaren molt poc els espanyols. Però les Bastilles es guanyen i es perden. A Espanya, no n'hem conservat cap. Avui fa quatre anys s'inauguraren les Corts Constituents, que també pensaven, i creien haver aconseguit, conquistar la nostra Bastilla.»

Didac Martínez Barrio:

"Després de molts anys, estan novament enfrontades —amb ombres de guerra civil— les dues Frances: la que prengué la Bastilla i la que va rendir-se lliurant la Bastilla.

Em preocupa aquest procés polític i el seu resultat, tant pel que representa per a la marxa de la República francesa com per als destins de la Democràcia europea.

Amb un o amb l'altre perfil el panorama general d'Europa és el mateix: recruament de la lluita entre les forces privilegiades de la societat i les classes populars, com si periòdicament necessités el món renovar per la violència el seu impuls alliberador.

Es possible que es perdin algunes batalles. Mers accidents de la guerra. Al final d'ella, però, la victòria quedarà altra vegada a mans dels pobles.

També opinen els senyors Bujeda, Barcia, Blasco Garzón, Alvar de Albornoz, Usubiaga, Lluís Fernàndez Clérigo, Eduard Ortega i Gasset, Marcos Miranda i Antoni Lara.

A LA PRESO DE PAMPLONA

Han estat traslladats els condemnats pels fets de Turon

Oviedo, 15. — Els condemnats pels successos revolucionaris de Turon han estat conduïts, convenientment escoltats, a la presó de Pamplona.

EL TEMPS A LA PENINSULA

Important incendi a Madrid als tallers de l'A. E. G.

Madrid, 15. — A dos quarts de set de la tarda es declarà un incendi als tallers de la Societat A. E. G. dedicats a la construcció d'aparells de ràdio i cinematografia.

A l'esmentada hora un vigilant observà que es desprenia un cable de la part alta, encès, i que quèia damunt de palla emmagatzemada en una de les naus dedicada a embalatge. Les flames es propagaren ràpidament a dues naus més, i després al sostre.

L'esmentat vigilant avisà immediatament els bombers, però abans que aquests arribessin ja s'havia enfonsat el sotre de l'edifici i les flames arribaven a l'edifici de la caserna de la guàrdia civil del carrer de la Batalla del Salado, i es cremaren les persianes d'aquest edifi. Els guàrdies amb galledes d'aigua aconseguiren evitar que l'incendi es propagués a la caserna.

Acudiren al lloc del sinistre totes les bombes de Madrid i treballaren fins després de les vuit del vespre.

Ha quedat destruït l'edifici i gran nombre d'aparells de cinema sonor.

Les pèrdues són importants. Tant el material com l'edifici estaven assegurats.

Durant els treballs d'extinció resultà ferit el bomber Josep Maria Arias i fou assistit el guàrdia civil Lluís Heras, de simptomes d'asfixia.

Durant els treballs d'extinció es produí alguna alarma perquè es sentien fortes explosions, però després s'esbrinà que era degut a les bombetes elèctriques de gran tamany que esclataven.

Miting socialista a Sevilla

Sevilla, 15. — En el Monumental Cinema, s'ha celebrat un míting organitzat per la U. G. T. Ha estat presidit per Manuel Adame, de Sevilla el qual en fer ús de la paraula fou amonestat diverses vegades pel delegat governatiu.

Rafael Medel, de Sevilla, féu un comentari d'Astúries i també fou amonestat pel delegat governatiu.

Josep Estrada, de Sevilla, censurà el capitalisme i digué que la classe obrera és objecte de persecucions.

El diputat socialista per Huelva, senyor Josep Tirado es referí a l'obra realitzada pels socialistes des del Govern i dedicà paraules d'elogi per al senyor Azaña.

Finalment féu ús de la paraula la diputada senyora Maria Lazarraga de Martínez Sierra la qual va dir que el primer que cal demanar al Govern és l'indult dels condemnats pels successos de Turon.

Acuña, Gonzàlez i Lamoneda parlen a Valladolid

Valladolid, 15. — En el teatre Pradera s'ha celebrat un míting socialista en el qual han fet ús de la paraula els senyors Acuña, Antoni Gonzàlez i Lamoneda.

Abans de començar l'acte els assistents han cantat els himnes de les Joventuts comunistes i socialistes i la Internacional.

El enyor Acuña ha dit que és precís enderrocar la tirania per tots els mitjans. S'ha referit a les persecucions que ha sofert el partit socialista, i que els caps dels partits de dreta, amb la seva actuació foren els que provocaren la revolució d'octubre. El feixisme és una conseqüència de la massa descontenta, i també ha dit que Rússia ha d'ésser acceptada per tots els socialistes.

Ha acabat manifestant que no creu que els minifundis constitueixin la solució per al problema del camp, ja que els petits propietaris no seran mai amos de la terra que treballen.

A continuació féu ús de la paraula el senyor Gonzàlez, de Valladolid el qual atacà els radicals per la seva collaboració amb la CEDA.

Per últim parlà el diputat senyor Lamoneda féu vots per la unió de les esquerres, ja que actualment es pot dir que la posició de les dretes és motivada a la divisió d'aquelles. Digué que les forces socialistes lluiten en l'actualitat darrera el sistema polític contra el sistema social. Combat l'actual Parlament i acaba dient que cal la perfecta unió de totes les forces d'esquerra.

Pombo continua el viatge a Mèxic

Madrid, 15. — Avui ha continuat el seu vol a Mèxic l'aviador Joan Ignasi Pombo.

A les set del matí, Pombo ha sortit de Puerto España amb rumb a Maracaibo.

Des de Caracas diuen que, segons telegrames rebuts de Maracaibo, a les 10 i 13 havia arribat allí sense novetat l'aviador Pombo, el qual fou rebut en l'aeròdrom pel President senyor Gómez, el ministre d'Espanya i altres personalitats.

Sanchili ha vençut Riambau als punts

Melilla, 15. — S'ha celebrat l'anunciada vetllada de boxa. El campió del món Sanchili, vencé per punts Riambau.

Primo Rubio ha batut per punts el melillenc Hugo.

DE LA RETIRADA DELS ESPANYOLS DE LA VOLTA A FRANÇA

El president de la U. V. E. de Castella diu que se'ls ha de castigar

Madrid, 15. — Referent a la retirada de la Volta a França, dels ciclistes espanyols, el president de la Unió Velocipèdica Espanyola, primeregió, senyor Emili Guiseris, ha dit:

—Es un cop molt greu per al ciclisme espanyol l'actitud que han observat Canyardo, Trueba i Ezquerra, però caldria tenir la seguretat de perquè han procedit així, i si efectivament, han obrat com es diu, aleshores castigar-los com cal, però abans, escoltar les explicacions que donen per a saber els motius de la seva retirada.

El directiu del Madrid F. C. i membre també de la U. V. E., senyor Lluís Coppel, ha dit:

—Si el que s'ha escrit es comprova; si és certa aquesta manca d'esportivitat, aquest entusiasme nul, aquesta manca de respecte per als colors d'Espanya, per unes mires purament financeres, caldrà castigar a tots tres amb la màxima de pena que el Reglament assenyali, sense tenir en compte el seu historial, perquè necessàriament caldrà assenyalar un exemple.

En cap llar catalana no ha de mancar LA HUMANITAT

LES ESQUERRES REPUBLICANES I SOCIALISTES, EN ACCIO

Amnistia, Reforma Constitucional, Llei electoral en projecte i necessitat d'una àmplia coalició d'esquerres són els temes bàsics del discurs d'Azaña

(Ve de la pàg. 1.)

a vuestra costa, no porque os lo paguen; venís aquí imponiéndoos duros sacrificios de carácter personal, que emocionan al que considera el esfuerzo necesario para brindar ese servicio a la causa pública; venís como hombres libres, no como esclavos de Corporaciones políticas o públicas, o de empresas o de caciques. (Molt bé); venís como hombres libres, pensando en vuestra libertad y en la de los demàs; no sólo por esto, sino porque cuanto màs subrayan y quieren contrarrestar el efecto de estas demostraciones victoriosas del republicanismo, màs se acentuarà y enaltecerà el valor que tienen. (Aplaudiments).

Hoy damos aquí el segundo paso y yo os prometo que por todos los àmbitos de la península las muchedumbres republicanas se iràn agolpando en torno de la voz que las llama al trabajo y al servicio de la causa pública, hasta que un día sean convocadas al gran comicio nacional donde los republicanos de España, los que han de defender la República, se presenten en la demostración definitiva de su poder incontrastable.

La iniciativa ha passat a les nostres mans...

Lo hacemos por nuestra propia iniciativa, por nuestra libre iniciativa, siguiendo un plan y un propósito que no tienen nada que ver con remedos ni emulaciones pueriles. La inciativa en la contienda política ha pasado ya a nuestras manos, condición indispensable para vencer en cualquier lucha. Vencidos moralmente, ya lo estàn, y lo demuestran su desconcierto. Para que lo estén legalmente sólo falta que el Poder público haga el acto decisorio que en justicia se nos debe, prestando las condiciones de legalidad y de imparcialidad para que la opinión pública pueda restaurar en las urnas electorales el régimen republicano en toda su pureza e integridad. (Molt bé).

Que se van a resistir a hacerlo no necesito yo descubríroslo. Imaginaràn todo género de tretas, desde las diabluras inspiradas en el màs viejo espíritu caciquil —de las que vamos a hablar aquí esta tarde un poco, nada màs que un poco—, hasta las tonterías campanudas que no son sino tardíos arrepentimientos de un fracaso por nosotros anunciado y por ellos no visto hasta que estén sumidos en él. (Molt bé).

La política sobre la roca viva de la voluntat popular

Pero el resultado que van dando estas demostraciones del republicanismo, lo mismo la de Valencia, lo mismo esta de hoy que las venideras, me mueve a hacer unas consideraciones sobre su propio valor.

Nosotros no venimos aquí ni hemos ido a parte alguna en estas aglomeraciones de las muchedumbres republicanas, en son de guerra, ni hemos venido a hacer ridículas imitaciones de formaciones militaristas o militarizadas, ni venimos a jugar a los soldados, ni a invocar entidades caducas o fenecidas en España, ni a traducir consignas que ni siquiera encuentran en nuestro idioma palabras con que expresarse; tan lejos estàn de nuestro modo de ser y de nuestra inclinación moral. Tampoco venimos aquí por el puro gusto espectacular de congregar una muchedumbre. No. En nuestro régimen, con nuestros problemas, la política hay que hacerla con las muchedumbres y operando sobre las muchedumbres para darles una organización interna, que no consiste, ni muchísimo menos, en encuadrarlas en unas formaciones ni en ponerlas bajo la disciplina de los comités, sino, además, en imbuirlas o descubrir entre todos el pensamiento común, en saber qué es lo que queremos hacer todos juntos y en poner en común los medios de lograr lo que queramos. Nosotros fundamos la política sobre la roca viva de la voluntad popular, no en combinaciones escondidas de gabinetes políticos, y a medida que en nuestro país, desmayàndose el impulso republicano en las esferas del Gobierno, las instituciones oficiales, los poderes de la República que legalmente representan la voluntad nacional, se apartan de ella, o se desmayan, o le vuelven la espalda. La presencia directa, física, clamorosa, de las muchedumbres es màs útil, màs necesaria y màs urgente. (Molt bé).

Els enemics es creien que ja no existíem

Que estos actos han producido en algunos ànimos fuerte sorpresa no lo podemos dudar; que la hayan producido en el ànimo de nuestros adversarios, no me extraña; pero que la hayan causado incluso en el ànimo de algunos republicanos, me llena de pasmo. Porque es un hecho, no sólo que los enemigos de la República se habían llegado a imaginar que ya no existíamos (y han hecho todo lo posible —reconozcàmoslo—, para que no existiéramos, incluso personalmente); no sólo los enemigos de la República se habían llegado a figurar que ya no existíamos en el orden político, sino que por lo visto muchas o bastantes personas de cuyo republicanismo no podemos dudar, también lo creían. Y es que yo advierto en algunas zonas del republicanismo español un desmayo tal de la voluntad, un encogimiento tal del carácter, que se dejan impresionar por las propagandas de sus enemigos y a fuerza de leer las procacidades y disparates que escriben contra nosotros, estàn sobrecogidas de espanto, y llegan incluso a temer que sea verdad nuestra propia anulación política y cuando ven el resurgir del movimiento republicano se llenan de sorpresa. A mí no me ha sorprendido. ¿Y a vosotros? Hemos llegado a un punto tal, que las màs resonantes demostraciones de la vitalidad republicana han sido objeto de disculpa y de excusa y se han buscado razones, pretextos, como para cohenestar estas brillantes aglomeraciones de republicanos en España, como si tuvieran un poco de rubor de su propia existencia o como si tuvieran que pedir excusa por existir. Y en este camino como para desfigurar el valor del acto de Valencia después de realizado, o para desfigurar el de hoy antes de que se realizase, se han vertido especies que a mí me importa recoger una vez sólo para destruirlas. Se ha supuesto y se ha dicho que estas asambleas populares eran tan ruidosas y tan fervorosas porque en ellas se trataba principalmente de hacer una demostración de simpatía a un político republicano a quien se ha visto perseguido por el Gobierno. A mí me molesta personalmente hablar de esto, pero como por lo visto lo que yo dije en Valencia no ha sido bien entendido por todos, voy a tratar de ello ligeramente por última vez.

EL SENYOR AZAÑA EN UN MOMENT DEL SEU IMPRESSIONANT DISCURS (Foto Alonso.)

Aquí y a todos los demàs mitines de este carácter que se convoquen y en los que yo hable como presidente de Izquierda Republicana y como propagandista de la República, que es un papel que todos los ciudadanos podemos tomar y el único que yo he tomado, se viene a hacer un acto estrictamente político, y nada màs. Aquí viene un partido republicano a decir a sus correligionarios o a los que simpaticen con él, o a los que tienen en él parciales coincidencias, lo que piensa de los problemas de España, de los problemas políticos y económicos de España, a proponer los caminos que le parecen màs convenientes para la solución, y el que esté conforme los aplaude o los suscribe y propala y el que no esté conforme que los refute o rechace. Pero aquí no hay ni habrà jamàs ni el menor atisbo de emoción personal y sentimental en torno de un solo individuo. (Molt bé).

Llegiu LA HUMANITAT

Demanda clara, sensata i prudent

Y dicho esto, que a todos nos pone cómodos, vamos a continuar los puntos de vista que ya expuso el Partido de Izquierda Republicana en el acto de Valencia, sin repetirlos, porque yo supongo que son conocidos en lo esencial de todos vosotros, y no voy a estar machacando siempre sobre el tema. Trazamos una línea que se compone de muchos puntos y tendrà su desarrollo, como tendrà su término. Delante de la situación en que se encuentra la República proponemos nosotros, pedimos nosotros, que se abra una consulta electoral. Os he dicho cuáles son los obstàculos, unos de índole de partido, otros de interés de Gobierno, otros puramente personales, que se oponen a la inmediata franquía de esta solicitud del pueblo republicano. Y delante de este problema y ante este propósito pacífico, absolutamente legal, puramente gubernamental y de orden, de querer encauzar las masas encrespadas del pueblo español por las vías del sufragio, último y màs importante servicio que pudiéramos prestar nosotros a la causa del orden dentro de la Constitución de la República, yo temo mucho tropezar con oídos cerrados, voluntariamente cerrados, a una cosa tan clara, tan sensata y tan prudente como la que nosotros proponemos. Para esta ocasión nosotros hemos propuesto la única tàctica posible: la coalición electoral. Y delante del vasto panorama de los problemas políticos pendientes, hemos señalado ya un punto de coincidencia común, que es nuestra repulsa al proyecto de revisión constitucional.

Un pla político

Pero no basta coincidir, no bastaría coincidir en una posición de repulsa y negativa. Y estimamos nosotros que de estas propagandas y de este cambio de ideas entre los fieles servidores del régimen republicano, ha de salir un plan político para continuarlo inflexiblemente en bien de la causa republicana.

A los argumentos que yo expuse en pro de cada uno de estos puntos nadie ha replicado, por màs que yo me figuro, y estaba por decir que sé, que algunos sienten ganas de refutarme, pero se las aguantan, y lo lamento. ¿Por qué planteamos nosotros por estas vías y en estos términos el problema político nacional? Pues lo planteamos siguiendo la línea de conducta que nos es propia desde que se instauró la República, y aún desde antes, por nuestro modo de entender el valor del régimen republicano, el valor de la entidad política República y lo que ha significado su advenimiento en la curva de la evolución política del pueblo español.

La República, expressió de realisme

Para nosotros, la República no es un ideal, en el sentido que el lenguaje vulgar da a esta palabra, como el de un bien remoto, casi inaseguible, al cual hay que contentarse con dedicar amatorias endechas de un estilo romàntico y casi desesperado; para nosotros la República es la màs terminante y rigurosa expresión de realismo político español de nuestros días; la República no es un mal menor, en vista de la imposibilidad de una dinastía, sino el único medio de nacionalizar la política y el gobierno de España, con un valor sustancial y propio, no para suplir una ausencia. (Molt bé.) La República no es un cambio en la persona del Jefe del Estado, sino una renovación en las costumbres y en los modos políticos y de gobierno del país; la República no es una mera enunciación de principios políticos o de doctrina política, que luego se archivan para hacer delante de ellos profundas reverencias de respeto, sin perjuicio de pisotearlos y de machacarlos descaradamente cuando el interés egoísta lo aconseja, sino un instrumento de reforma sustancial del Estado y de la Sociedad española; la República no es el fin de una evolución, sino el comienzo de otra; la República no es un aparato legal para crear un sistema de tutelar al pueblo español, a través de una red de intereses egoístas o de partido o caciquiles o de oligarquías, sino la emancipación definitiva de la democracia española, de tal suerte que si fuese menester, en la estructura de la República y en virtud de las experiencias adquiridas —porque también nosotros tenemos experiencia—, hacer una rectificación en las líneas fundamentales del régimen, no sería ciertamente para apartar màs de los Poderes públicos el poder de la democracia, sino para hacer que la presencia directa, inmediata y potente de la democracia misma fuese màs real y efectiva en los Poderes públicos, identificando todo lo posible, mientras lo consienta una estructura legal, el poder nacional con el poder representativo de la unidad del Estado.

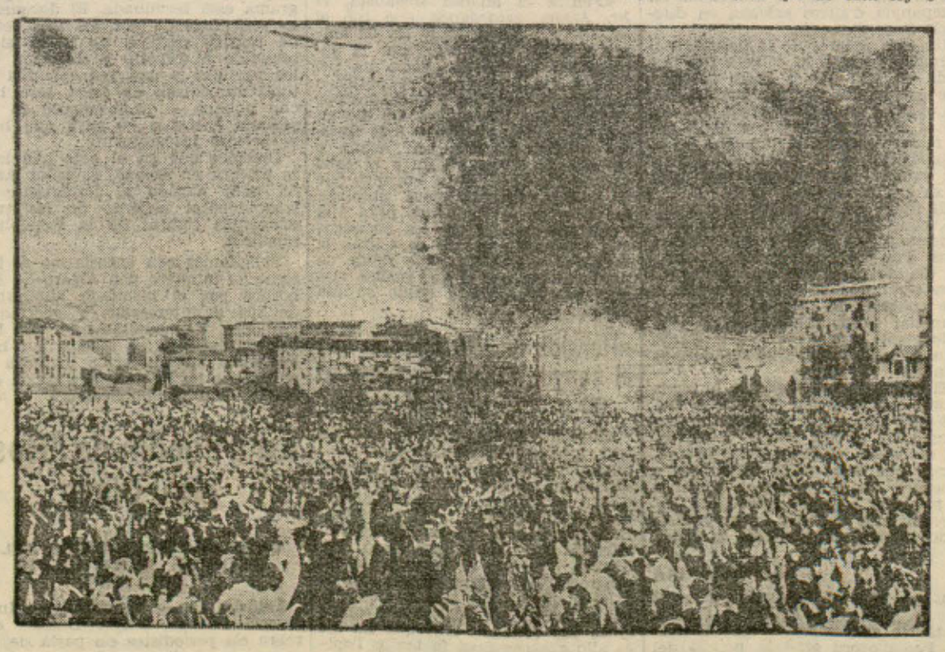

Una altra vista de Lasesarre, mentre evoluciona sobre la multitud una avioneta catalana (Foto Alonso.)

La transformació que cal

Viendo esto nosotros en la República, hemos considerado siempre que el advenimiento de la República era la condición necesaria y la ocasión única para realizar en el pueblo español, en su organización política, en su estructura política y en la crisis económica de la sociedad española, la transformación que es menester, pero nunca nos ha parecido a nosotros que el advenimiento de la República, por sí sólo, fuese una revolución, o lo era en poquísima parte. No; una transformación del Estado y de una sociedad, que valga la pena de ser intentada y cumplida, se realizan siempre desde el Poder. El acto por el cual se llega al Poder, sea el acto pacífico y legal de abril del año 1931, sea un hecho violento y revolucionario, no es por sí la revolución, sino la premisa indispensable para que esa transformación nacional se cumpla. "Molt bé.) El hecho republicano de abril de 1931 venía a insertarse en una línea de intentos y conatos del pueblo español, empeñado en ponerse en pie y en recobrar el manejo, o adquirir el manejo y dirección de sus propios destinos. Y por lo menos, en todo lo que va de siglo, diversos conatos o intentos de esta índole se han realizado o se han dibujado en España, unos con carácter legal, otros en forma violenta y revolucionaria; unos de carácter nacional, otros de carácter regional o local; unos pacíficos, otros bastante menos; unos con propósitos libertadores, otros con propósitos opresores; pero todos, sin excepción ninguna, todos se han engalanado delante de la opinión pública para adquirir su aprobación y su apoyo con el anhelo nacional que late en España desde hace ya muchas décadas de regenerar la vida política del país y emprender una ruta nueva. Todos han querido responder a este anhelo, màs o menos difuso, del pueblo español, y esto prueba que la República, si quiere cumplir su destino histórico y responder a su inserción en ese movimiento que señalo en el ànimo público español, no puede desmentir los fines con que vino a la vida real. Esto prueba, y demuestra, y justifica, el crédito y la expectoción que se concedió a la República a su advenimiento, y explica también que el advenimiento de la República no se le opusiera resistencia alguna. Y si esto es así, quiere decirse que si la República ha de responder a lo que el pueblo español esperaba de ella, y no sólo eso, si la República quiere justificarse históricamente —no legalmente, porque así se justificó por el hecho mismo de su nacimiento—; si quiere justificarse históricamente y ser algo fecundo y creador en la historia del pueblo español, no puede renegar de satisfacer ninguno de los anhelos de renovación, de libertad y de emancipación de la democracia española, que la inmensa mayoría de los ciudadanos, incluso adversarios de la República, habían puesto en ella. (Aplaudiments.)

Un espectacle extraordinari

Pero hemos asistido a un espectàculo extraordinario, y circunstancias especiales nos han deparado extrañas lecciones, que el pueblo español ha ido sacando hilo a hilo, poco a poco, con la discontinuidad propia de las muchedumbres que no están organizadas ni adoctrinadas en este particular. El hecho mismo de advenir la República en España por un movimiento pacífico de sufragio y ser recibida sin resistencia y haber causado en muchos ànimos la impresión de que aquello era un triunfo definitivo y que lo mayor estaba conseguido, menoscabó el ímpetu creador y renovador de la República, y la obligó a arrancar con vuelo bajo. Esto es cierto, y así se revelaba en la propia composición y hechura y métodos de su primer Gobierno provisional, Gobierno de plenos poderes, no se olvide, Gobierno revolucionario, Gobierno de composición difícil, que para subsistir y para que subsistiera la República, tuvo que adoptar una línea media de conducta, que nosotros creíamos que sería el mínimo de las concesiones hechas por la República a los anhelos del pueblo español. Nosotros creíamos que lo que hacía el Gobierno provisional de la República, en virtud de los plenos poderes que le había dado la voluntad nacional, compuesto aquel Gobierno por todos los matices de opinión que habían contribuído a traer la República y a sostenerla, de la extrema derecha de entonces a la extrema izquierda de entonces, dentro del campo republicano; nosotros creíamos que lo que hacía un Gobierno de esta potestad y de esta composición, todos los matices de opinión allí representados lo respetarían siempre, porque aquello trazaba, no de un modo tàcito, sino expreso, la zona de convivencia común de todos los demócratas españoles. ¡Ah! Pero hemos asistido al espectàculo contrario; a que parte de las fuerzas políticas allí encarnadas, pasando por las transformaciones que traen consigo las contiendas y las ambiciones de partido, y por otras causas a las que no quiero aludir, las mismas que contribuyeron poderosamente a dar al Gobierno provisional y a su obra un carácter moderado, transaccional, se han entretenido y se entretienen en destruir lo que entonces realizamos. (Aplaudiments.)

Campanyes absurdes

Y no sólo eso, sino que han echado sobre los Gobiernos republicanos, de las Cortes Constituyentes, el asomo de protesta, que el Gobierno provisional debió asumir entera cuando lesionaba intereses, en aras del interés común nacional. Por ejemplo, hemos asistido a una campaña furibunda contra las Cortes Constituyentes, contra los Gobiernos de las Cortes Constituyentes, porque se decía que nosotros, con las leyes sociales, hacíamos una política revolucionaria o marxista; y esto lo decían, y no sólo lo decían, sino que ajustaban sus actos responsables a este criterio, aquellos mismos que en el seno del Gobierno provisional aprobaban los proyectos de leyes de reforma social, que luego sancionaban las Cortes Constituyentes; y los aprobaban con entusiasmo, y no sólo los aprobaban con entusiasmo, sino que los pedían con interés, los llevaban al Consejo, se aprobaban en el Consejo y se iba con ellos a las Cortes. Y se ha olvidado que nuestro Gobierno no presentó al Parlamento ni una sola ley de reforma social que no hubiere sido aprobada por el Gobierno provisional entero. (Molt bé.)

Después de esto, cuando como era natural, los campos se dividen, cosa normal en un país regido por la democracia y por las opiniones que chocan; cuando los campos se dividen y unos quedamos en una izquierda, otros en una derecha, hay gentes colaboradoras de aquella política, coautores de aquella política, incitadores en algunas medidas parciales de aquella política que dicen: «Estos hombres son unos transformadores de la paz social y de la economía nacional».

Tenemos el ejemplo, no los voy a enumerar todos, en las reformas agrarias votadas en el Parlamento por colaboración de todos los partidos, sacadas penosamente de la discusión del Parlamento para hacer de la reforma agraria una ley moderada y que yo, desde el banco azul, califiqué de conservadora. Después hemos asistido a la demolición de la reforma agraria, no ya en sus obras comenzadas, sino que vamos a presenciar su demolición en los textos legales, con alguna particularidad tan escandalosa para mí, por mi propia experiencia personal, que yo me pregunto, cuando leo los textos sometidos a la aprobación del Parlamento actualmente, qué ha sido del espíritu de aquella mañana del 10 de agosto de 1932, cuando el Consejo de ministros, en presencia de los hechos subversivos contra la República, acordaba las medidas de justa represión del poder económico de las clases sociales insubordinadas contra la República, con aplauso, con emoción y colaboración de los mismos que ahora se proponen derogarla y destruirla. (Grans aplaudiments.)

La gran paradoxa

No se trata sólo de una diferencia doctrinal en el modo de encauzar los derroteros de la República. No; nadie ha podido aspirar a que dentro del respeto a las bases constitucionales del régimen, las opiniones fuesen siempre unànimes. Ni eso es posible ni conveniente ni útil. Que se formase dentro de la República, sirviendo lealmente a la República, un ala derecha, ni nos parece mal ni nos parece perjudicial. No; lo que me llena de estupor es que dentro del propio campo republicano, no del republicanismo agraz de estos últimos meses, sino del republicanismo que ya podemos llamar rancio, porque colaboró antes de la República a su instalación y la impulsó a veces de un modo decisivo en la opinión pública; que dentro de esta órbita se forme, se crie, un germen destructor, no ya de esta ley o de la otra, sino del valor moral de la propia República, de su ordenación interna, de su significación, de su pensamiento. Esto es lo que a mí me llena de estupor. Por eso yo no atribuyo este descontento del republicanismo a diferencias de orden doctrinal, sino a hechuras distintas e inconciliables del temperamento y del carácter. Que la República sea combatida desde fuera podrà ser una desgracia, podrà ser una dificultad, pero no es una anormalidad, ni tampoco es una anormalidad temible. Pero que sea desfigurada desde el interior, no ya por los que han llegado a ella recientemente, sino por los mismos que la crearon y fundaron y la dieron su carácter de moderación y transigencia al nacer, origina una situación paradógica, que es esta: el pueblo republicano, en toda la vasta amplitud de estos términos, està descontento, no le gusta lo que hace un gobierno republicano, y para que este Gobierno republicano pueda mantenerse en el Poder se oprime, se persigue y se castiga a los màs ardientes defensores del régimen. (Molt bé.)

Es perfectamente normal que un régimen emplee la fuerza contra sus enemigos, sobre todo si tiene autoridad legal y moral para emplearla; que emplee la fuerza en sojuzgar a sus enemigos. Pero que emplee no sólo la fuerza moral de la autoridad funcionando ordinariamente, sino la propia fuerza material y física contra los perseverantes y casi únicos defensores del régimen, es una monstruosidad que estaba reservada a nosotros contemplar.

Diferència irreductible

Esta situación extraordinaria viene principalmente de una diferencia irreductible en el modo de entender la función política y de una inadaptación radical, incorregible, al espíritu y a las normas propias del régimen republicano, de un régimen republicano, sea el que fuere. Hay un moderantísimo en la República que procede de formaciones políticas antiguas y que no depende de la edad personal de cada uno ni de la antigüedad o firmeza de sus convicciones políticas, sino de una hechura interior, de una forma, de una inclinación del temperamento que nada puede salvar ni corregir, porque cuando un régimen se hunde y desaparece, me he permitido decir màs de una vez que tiene que desaparecer el anverso y el reverso. La cara y la cruz, e incluso el canto, porque un régimen, como el monárquico español, extendía la sombra de sus alas hasta mucho màs allà de su àrea propia política y legal, mucho màs allà. Y hay temperamentos y formas del carácter y modos de servir en política que insensiblemente, sin que ellos crean que han cometido ninguna apostasía, restablecen las genuflexiones y las reverencias, restablecen los servicios personales, restablecen las confidencias, y si no rehacen o esculpen de nuevo la estatua de la monarquía, por lo menos reconstruyen la hornacina, y a falta de estatua que meter en ella, como el jefe del Estado, por la Constitución, se renueve cada seis años, cada uno de estos años estarà, seguramente, echando cuentas y yo creo que alguno las està echando —de las probabilidades que tiene de ocupar la hornacina y ser rey una temporada, aunque peor pagado. (Molt bé. Aplaudiments.)

La situació en 1930

Esta situación paradógica

Llegiu LA HUMANITAT

, nos trae a la memoria una situación parcialmente semejante a ésta, que es la del año 1930. También entonces había en España un Gobierno que vivía en la liquidación de la monarquía y que para liquidar tenía suspendidas las garantías constitucionales. Pero, naturalmente, este Gobierno, màs lógico que el actual, a quien sentaba la mano era a los enemigos de la monarquía. Sin embargo, todo el mundo presentía, y esta es la semejanza, que debajo de aquellas apariencias sofocantes de los últimos meses del año 30 y primeros del 31, se estaba fraguando una fuerza tal que algún día habría de romper, como creo que romperà ahora, a pesar de todo el peso, de la onerosa carga que el Estado oficial echa sobre nosotros. Esta es la semejanza, pero la mayor no està en eso, sino en alguno de los remedios que se proponen para salir de la situación, cabalmente inspirados por ese moderantismo nuevo en la República a que yo aludía antes.

Els constitucionalistes

Vais a ver por qué. ¿Os acordàis vosotros de los constitucionalistas? ¿No os acordàis? No vayais a creer que se trata de unos personajes políticos del siglo pasado, contemporàneos de Espartero. (Rialles.) Estàn muy cerca de nosotros. El año 31, hace cuatro años, los constitucionalistas tenían una gran importancia en los planes políticos que trazaba la monarquía para salvarse. Yo me acuerdo de ellos mucho. Entonces, los constitucionalistas, en el mes de marzo del año 31, se reían de quienes pronosticàbamos para en seguida el advenimiento de la República. Y yo me acuerdo de los constitucionalistas porque los veo ahora en el Congreso, convertidos en jerarcas de la República. Estos constitucionalistas de entonces, que no se habían enterado de cuàl era la situación crítica de la monarquía proponiendo unas reformas, unas medias tintas con las que se quedaban a medio camino de la República. Ahora, no por casualidad, sino por un influjo determinantes de las afinidades electivas, las mismas personas que entonces eran constitucionalistas, las mismas, proponen unos remedios para salir de la situación actual, que son unos ligeros retrocesos, quedàndose a medio camino de la monarquía. (Molt bé.) Y es natural que las mismas personas, con igual desconocimiento de lo que ocurre en el país, propongan soluciones anàlogas y parece lógico temer que las mismas personas que contribuyeron al hundimiento del régimen monàrquico que estaban obligadas a servir, vengan ahora a ensayar sus mañas en el cuerpo de la República recién nacida, a ver si la embalsaman para la eternidad. (Molt bé. Aplaudiments.) Esta forma del moderantismo que quiere administrar la República y fijar su orientación con arreglo a este criterio de timidez y obediente a esta falta de información, como no sea a un exceso de puntualísima información, que todo es posible, se produce en la vida pública actual y en los medios legislativos y en los instrumentos de Gobierno en dos formas, con dos propósitos de distinto valor: uno, el proyecto de reforma constitucional; otro, el proyecto de reforma electoral.

La reforma constitucional

Parece que el màs importante es el primero. Pues no, es el segundo porque el segundo, la reforma electoral, es el medio que ellos piensan para conseguir el primero.

Algunas observaciones me he permitido hacer ya en otra ocasión sobre el proyecto de reforma constitucional; pero entonces, no lo conocían màs que por referencias publicadas en los periódicos en el mes de enero de este año.

Y no teníamos el texto auténtico del proyecto. Ya lo conocemos. Tengo la seguridad de que la mayoría de vosotros no lo ha leído y hacéis mal. Yo lo leí ayer; estaba de mal humor y me he puesto contento. (Rialles.) Por este motivo: porque cuando la sinrazón se presenta brutalmente, escuetamente y se impone, por lo menos, si no se hace respetar se hace temer y a uno le queda siempre en el ànimo la duda de si algo habrà allí de respetable o de razonable—no puede uno creer en la pura sinrazón—; pero cuando la sinrazón, por un resto de pudor o por un artificio de hipocresía política, tiene la pretensión de dar sus razones y de justificarse, ¡ah!, entonces el regocijo puede permitirse todas las esperanzas. Y yo os aseguro que la justificación del proyecto de reforma constitucional ha sobrepasado con mucho todo lo que yo podía imaginar sobre el particular.

Resulta de la lectura de este documento una primera impresión y es que se parece como una gota de agua a otra gota de agua al mensaje de la corona que los Gobiernos monàrquicos ponían en labios del rey cuando se inauguraban las sesiones de Cortes. Es lo mismo, los mismos despropósitos, lo mismo de hechura, lo mismo de sentimiento interior, dibujado con el mismo optimismo irreal y con ese desconocimiento y alejamiento de las efectividades de la vida pública española, que se trasluce en la «Gaceta» a través de la prosa oficial. Es lo mismo.

Llegiu LA HUMANITAT

(Grans aplaudiments.)

En realidad, mensaje es, y el Gobierno, mensajeroú y al Gobierno se le podría ahora aplicar lo del viejo romance: «Mensajero sois, amigo. No tenéis vos culpa no!»

L'optimisme oficial

Se nos dice —digo «nos» porque bierno, mensajero; y al Gobierno me incumbe a mí— que las Constituciones suelen elaborarse en momentos de pasión, pero que después transcurre el tiempo, la pasión se calma, los choques se debilitan y es hora de corregir los excesos de aquella pasión. Ya véis hasta dónde llega el optimismo oficial. Resulta que las Cortes Constituyentes, en aquella jocundidad y confianza de los primeros meses de la República, estaban apasionadas, y que ahora, hoy, las pasiones en España han desaparecido. (Rialles.) Ya no hay pasión política, ya España es una Arcadia, ya podemos dedicarnos a corregir los excesos en que en un momento de arrebato aquellos terribles republicanos de las Constituyentes pudieron incurrir. Esto es optimismo y conocimiento del estado del país. Además, se nos dicen unas cosas que yo supongo y espero que sean el comienzo de una nueva dialéctica de la historia. Se nos dice que todas las Constituciones de la postguerra han sido reformadas, y como la Constitución española es de la postguerra, parece que cae bajo esta necesidad. Qué tenga que ver la Constitución del 31 con la postguerra, yo no lo sé, como no sea que ha nacido después de la guerra, ni que sea la postguerra, como si eso fuese una entidad que anduviese por el mundo laborando estragos y no una situación que, cuando màs se concrete, puede referirse a los problemas económicos políticos, etc., surgidos en los países que han estado en la guerra y que de rechazo alcanzan a los demàs. ¿Pero qué tiene que ver el advenimiento de la República ni la Constitución de 1931 con la postguerra ni con los problemas de la postguerra? También podríamos decir que se han derogado o reformado todas las Constituciones que se han hecho después del descubrimiento de América. No valdría màs un punto de vista que otro, ni como dialéctica de la Historia ni como posición política. (Aplaudiments.)

La literatura extraordinària del senyor president del Consell

Además, se nos amenaza, mejor dicho, no se nos amenaza, se nos hace entrever el peligro en que estamos si no se reforma la Constitución. Y aquí mis dudas de hombre político y de hombre habituado a leer textos y a desentrañarlos, aumentan de un modo gravísimo. Porque a lo largo de este documento se nos dice—si yo no he leído mal, ayer, precipitadamente, creo que no—que si no reformamos la Constitución en este sentido vamos a quedar «desterrados de nosotros mismos». Y yo no sé lo que esto es. Siendo el Presidente del Consejo de Ministros autor oficial de este documento, puesto que lo firma, yo tengo derecho a sorprenderme de que el Sr. Presidente del Consejo se nos revele ahora tan enrevesado psicólogo y nos haga unas muestras de literatura que yo, la verdad, declaro completamente impenetrables para mi crítica. ¿Qué es esto de quedar desterrados de nosotros mismos? Y ¡a dónde podemos ir desterrados moral o físicamente, sin que nosotros vayamos acompañados de nosotros mismos?

Este problema de psicología, difícil de resolver, porque es difícil de entender, nos lo plantean la «Gaceta» y el «Diario de Sesiones» de las Cortes, cosa inusitada, ya que no estamos habituados a que estos documentos oficiales nos transportasen a tan difíciles y fragosas regiones, ni nunca la prosa oficial había sido tan superferolítica, ni tan refinada como para desterrarnos de nosotros mismos, ni la pluma del Estado había trazado unos arabescos ni unos alicatados tan primorosos como esta frase del documento que suscribe el Presidente del Consejo.

Coses greus

Pero no debemos detenernos en estos prolegómenos del proyecto revisionista. Hay en su contenido cosas graves que hemos de examinar màs despacio, no todas hoy. Paso por las menos graves, por ejemplo eso de querer reformar los artículos de la Constitución y, por consiguiente, la ley orgànica que los aplicó, relativos al régimen de la familia. Parece ser, según se nos dice en este documento, que el divorcio ha suscitado en España ciertas reacciones de oposición. Supongo que no serà entre los divorciados. Y supongo que esto de la Ley del divorcio no estarà también concebido en un momento de arrebato y pasión de las Cortes Constituyentes. Màs bien hay que suponer que los arrebatos y apasionados serían los mal casados, que le deben a la República un poco de su felicidad.

Catalanista i republicà: el teu diari és LA HUMANITAT

EL GRAN DISCURS D'AZAÑA A BARACALDO

"Ara, nosaltres, els republicans, part dels quals foren els nostres companys ¡són al Poder, anem a oblidar-nos que també nosaltres hem estat amnistiats?"

Les autonomies i la reforma

Màs grave es lo estrictamente político, en que a título de experiencia se empieza por dar en el pie un hachazo al régimen de las autonomías. Aquí habrá muchos a quienes el problema les interese. A mí me interesa como republicano. A muchos de vosotros, como vascos. Socavar el régimen de autonomía y echar con esto un nuevo germen de discordia otra vez en el solar español, a pretexto o con motivo de que en el régimen autonómico implantado en Cataluña, sus representantes legales se han salido de la Ley, nosotros no podemos admitirlo, no ya como republicanos, sino como personas de buen juicio. Y menos podemos admitir que cuando los hombres que representan una institución infrinjan la ley, pague la culpa no ya los hombres, sino la institución misma. ¿Qué sistema es este de que cuando un hombre comete una infracción legal, política o no, la institución que él dirige y en nombre de la cual actúa va a pagar las penas, que no pueden ser más que personales, y no institucionales?

Ya nos habían habituado, meses atrás, cuando ocurrió lo de Barcelona, no a corregir ante la estricta justicia a los que habían infringido la Ley, sino a secuestrar un régimen constitucional y legal de todo un país español, tomando pretexto de una culpa para satisfacer propósitos políticos, infringiendo la propia Constitución y como esto es una infracción constitucional, ahora salimos con que hay que reformar la Constitución para cercenar la autonomía y hacerla punto menos que imposible. (Aplaudimetns.)

L'Església i l'Estat

Se pretende corregir la Constitución en la parte que se refiere a las relaciones del Estado con la Iglesia. ¿Con qué motivo? No se nos dice. Algo se insinúa a través del documento diciendo que los textos legales actuales, por su ambigüedad, no permiten celebrar un Concordato con Roma. Yo no sé si lo permiten o no, pero la República—es justo hacerlo notar, porque muchas gentes lo olvidan— no ha roto sus relaciones amistosas con el Vaticano en ningún momento, ni aun en aquellos en que se discutía la ley de Congregaciones o el artículo 26 de la Constitución. No estamos en ruptura con la Iglesia católica, ni hay por qué, ni motivo para estarlo, y nadie será más celoso de sus derechos que la propia Iglesia. No lo estamos. Y yo pregunto: El alegato, el pretexto de poder celebrar, no sé cuándo, un Concordato con Roma, ¿es motivo suficiente para volver a agitar a un país con el problema de su Constitución política? ¿O es que se pretende, abriendo esta brecha, sacar de la Constitución los principios que han consagrado en España la libertad de conciencia y la libertad de cultos? ¿Es esto? Operaciones de este tipo se dibujan varias en el proyecto de reforma constitucional. Ya las iremos examinando, pero os voy a llamar la atención sobre un punto que descubre el valor moral de proyecto de reforma.

Les amnisties

Se dice en este proyecto, y ya se nos había susurrado en el mes de enero, que hay que poner trabas y dificultades legales a la frecuencia en la concesión de amnistías. Y se quiere, o se insinúa, que se ha de establecer la necesidad de haber cumplido una parte—no se dice cuál—de las penas impuestas, o trazar unos plazos dentro de los cuales la concesión de amnistías no sea posible. En fin, dificultarlas. En teoría esto no está mal, o podría no estar mal. Y esta teoría, y el consiguiente texto legal, estarían muy bien venidos si esto se fuese a discutir y a votar cuando el país, en calma y en paz unos con otros y en normalidad la vida pública, no pudiera ver en ello una intención de mayor pesadumbre de las cargas, justicieras o no, persecutorias o no, que pesan sobre una parte de la nación: cuando todos estuviéramos en paz, en juego imparcial, sin contiendas entre unos y otros, bien podríamos decir: Ahora, en lo sucesivo, nos vamos a regir por estas normas.

Llegiu LA HUMANITAT

(Molt bé. Grans aplaudiments.)

La missió del Poder públic en aquests moments

No es esto sólo. No es esta observación de inoportunidad, llamémosla así, en el propósito de la reforma, observación que todo el mundo ha hecho, porque salta a la vista. Hay, además, una circunstancia no recordada, pero que a mí no deja de escarbarme en la memoria. ¡Cómo! Nosotros, los republicanos, en esta situación del país, doliente y ensangrentado por discordias civiles, en que, sin aprecio de razón de una parte o de otra, la misión del Poder público debiera ser, como nunca, paternal y pacificadora, ahora, nosotros, los republicanos, parte de los cuales fueron nuestros compañeros y están en el Poder, ¿nos hemos olvidado, por ventura, de que también nosotros hemos sido amnistiados? Pues, ¿cómo? ¿Los que están en las cimas del Estado y del Gobierno se han olvidado de que el Gobierno provisional se amnistió? (Grans aplaudiments.)

El Govern provisional va amnistiar-se

Por lo visto, se han olvidado de que el Gobierno provisional se amnistió a sí propio, porque éramos culpables de un delito político, y aunque el país, en las elecciones, virtualmente, había consagrado nuestra acción y no sólo nos había absuelto, sino que había florificado a los autores de aquellos delitos políticos, está por saber todavía lo que dirá el sufragio universal delante de los últimos delitos políticos cometidos. (Aplaudiments.) Y me parece un menoscabo intolerable del valor moral de la República que ahora se pongan, o se quieran poner, trabas —que no puede disimular el poder moderador de la hipocresía—, a una posible petición del sufragio universal, no nuestra, sino del sufragio universal soberano, por aquellos mismos hombres que fueron encumbrados a la grandeza política y al Poder gracias a los que ahora sufren y padecen en las cárceles, que con sus votos los amnistiaron de un delito político. (Grans aplaudiments.)

L'oposició al projecte

Esto os bastará para daros cuenta del propósito político de retroceso y de la calidad de la inspiración del proyecto de reforma constitucional. Nuestra oposición al proyecto, y la mía personal, es ya antigua, muy anterior a que el proyecto se formulase ni siquiera en rumor, ni siquiera en conciliábulo. En el mes de febrero de 1934, delante de mis correligionarios de Madrid, expuse este panorama: que el proyecto de reforma constitucional vendría y que nosotros no podríamos admitirlo. ¿Es que lo dije por adivinación? No, yo no soy adivino, pero es que conocía los antecedentes y recordaba los votos solemnes proferidos en las Cortes constituyentes respecto de la vigencia y duración de la Constitución. Desde entonces, desde el mes de febrero del año 34, me he permitido llamar la atención sobre la inoportunidad, sobre la ilicitud de la ocasión, sobre los peligros y sobre los trastornos seguros que traería el propósito y la tenacidad ciega de llevarlo a cabo.

Llegiu LA HUMANITAT

La declaració de la «Izquierda Republicana»

Pero hay que decir más y el Partido de Izquierda Republicana, lo dice aquí por mi boca. Habrá pensado alguien que, en esta partida de la reforma constitucional no arriesga nada, haciéndose la inocente cuenta de que va a tentar la aventura. Si ganan las elecciones y traen a las Cortes segundas una mayoría de derechas reformarán la Constitución, pero si pierden las elecciones y en las Cortes no tienen mayoría para reformar la Constitución seguirá rigiendo la actual. Esta es la cuenta que ellos se hacen y es una cuenta galana y así me arriesgaría yo a todas las partidas más desiguales del mundo: pudiendo ganar y no perder.

Eleccions!

Pero nos cumple a nosotros, republicanos, Partido de Izquierda Republicana, igualar la suerte. Si quieren jugar a ese juego, juguemos a ganar o a perder, y si ellos ganan las elecciones y tienen en las Cortes una mayoría como la actual, hagamos nosotros lo que hagamos, nos pondrán la argolla de una Constitución monárquica o poco menos. ¡Ah!, pero si nosotros ganamos, entonces reformaremos nosotros la Constitución. (Grans aplaudiments.) Entonces seremos nosotros los que reformemos la Constitusión, no para entretenernos en definiciones más o menos dogmáticas, sino para poner mano en los resortes que hayan fallado y para hacer efectiva, permanente, tenaz e indestructible la presencia de la voluntad de la democracia en el régimen y en la dirección de los destinos del país. (Clamorosa ovació.)

El projecte de reforma electoral

Que nos vengan ahora a decir que la Constitución del 31 es incompatible con el doctrinarismo político de 1840, tiene los caracteres de una burla, porque eso ya lo sabíamos. El doctrinarismo político de 1840 no sirve para gobernar a España en 1935. No sirve, y querer que ahora nosotros amoldemos el país a una estructura legalista propia de los moderados del año 40 del siglo pasado, es una monstruosidad tal, que como no se quiera que el país salte en mil pedazos y rompa no sólo ese molde hipotético, sino el actual, como no se quiera eso, no se comprende a dónde se va por este camino. Os he dicho antes que con ser tan grave e importante en el fondo del cuadro el proyecto de reforma constitucional, lo es más por su urgencia el proyecto de reforma electoral. Muchas veces me he permitido decir en mis propagandas políticas, después de las elecciones del año 33, que estaban en un error los que cargaban las culpas de la derrota electoral de noviembre a la ley electoral y les hice esta advertencia: «No insistáis demasiado en hablar de la ley electoral vigente, porque os van a tomar la palabra y os van a hacer una ley electoral en contra de vuestros intereses legítimos.» Ya la tenéis ahí. Este problema de la ley electoral tiene una gravedad que es difícil exagerar.

Es vol realitzar un frau?

No se trata aquí de diferencias de sistemas electorales. Nosotros hicimos una ley mayoritaria; otros podrán hacer, si les gusta y tienen fuerza para ello, una ley proporcionalista. No se trata del sistema teórico que se haya de elegir para llevarlo a la ley. Se trata de la lealtad del régimen que se establezca, de su pureza, de no hacer, un fraude desde el principio en la emisión del sufragio universal. Nosotros vivimos en democracia y en democracia republicana, y el compendio de la democracia es que las opiniones libremente profesadas y organizadas tengan la ocasión de manifestarse en las elecciones profesadas con el valor que tengan, lo mismo si se hace en coalición electoral que si no se hacen y que un partido o varios partidos, si llegan a preponderar en el país, tengan medios legales de conseguirlo y demostrarlo y de ser leales con sus electores y de servirlos y de responder ante el país entero de su gestión.

Ciutadans de dues categories

Para conseguir esto se toma un camino u otro. Lo que no se puede tomar es un camino de falsificación y de fraude y lo que se pretende hacer, según noticias publicadas en la Prensa, es un monstruoso fraude urdido por viejos caciques que saben que no pueden afrontar la libertad del sufragio y se están preparando a falsificarlo desde la ley, es decir, a corromper las fuentes mismas de la República en su origen, en su nacimiento, en el hecho electoral. ¿A quién se le habrá ocurrido esa novedad que yo he visto en los periódicos, de dividir a los ciudadanos españoles en dos categorías, unos que tengan un voto mayoritario y otros un voto proporcionalista? ¿A quién se le ha ocurrido semejante monstruosidad?

El secreto de esta mixtificación yo no necesito descubríroslo. Es secreto es que pretenden amoldar el sistema electoral según la fuerza que ellos calculan tener en unas comarcas o en otras, y se hacen esta cuenta: Donde tengamos la seguridad de ser derrotados, abramos un régimen proporcionalista más o menos auténtico, para llevarnos las minorías, pero en donde tengamos mayores probabilidades de ser vencedores, establezcamos un sistema mayoritario absoluto para aplastar a las minorías.

Esta es la elegante combinación que han discurrido los actuales directores de la República para estrangular el sufragio universal en su propio origen. Nada más que esto, que además de ser contrario a la Constitución, es, además, una inmoralidad manifiesta, intolerante, irritante, y motivo suficiente para que toda la democracia española vuelva la espalda a la institución que ahora se pretende vulnerar y corromper en su propio origen y les digamos a estos señores que así no cuenten para nada con nosotros.

Per a aquesta enganyifa no hi ha que comptar amb nosaltres!

No sé lo que harán los demás republicanos, ni sé lo que hará, en general, la democracia española; pero si se pretende urdir una legalidad de ese tipo para después imponérsela a la democracia y a los electores y agarrotarnos con esa legalidad, echándonos en el rostro que esa legalidad la hemos acatado todos y hemos de atenernos a sus consecuencias, ¡ah!, lo que es con nosotros, para esa engañifa, no hay que contar. Allá vosotros.

Esta es una ley o un propósito de tipo genuinamente caciquil español, nacido de la ignorancia en que viven respecto de la situación del país y de la ruindad de las concepciones políticas de quienes lo hayan concebido, que no quiero saber ni quiénes son. Con esta ley, si fuésemos capaces de consentir en su aplicación y prestarle con nuestra presencia una corporeidad que ella que por sí sola no podría tener, con esta ley se realizan los ideales de esa política que yo antes mentaba como propia de aquel viejo constitucionalismo y de este moderantismo corruptor que le ha entrado a la República.

Claro, con esa ley, fraccionando el país en pequeñas circunscripciones, fácilmente manejables desde Gobernación, a través de toda la red, que vosotros conocéis mejor que yo, se obtiene el dominio absoluto del país y nunca faltaría un hombre obscuro o sacado del ostracismo que fuese al ministerio de la Gobernación a prestar el servicio de aplicar esta ley pensando en futuras recompensas que, por lo menos, en el horizonte de las esperanzas, a nadie le está vedado concebir.

Sí, yo estoy viendo funcionar esta ley con los fines, no sólo de asegurar el predominio de unos ciertos partidos a costa de otros, falsificando su fuerza verdadera, sino con el propósito de restaurar hasta en su fondo y en sus formas más abyectas la política de componendas y de compadrazgos que le costó la existencia a la Monarquía; y estoy viendo ya a los hombres obscuros y modestos encargados de servicios especiales llamar a capítulo y a protección a los partidos de la oposición. Me estoy asimismo imaginando que alguien pensará que las izquierdas españolas van a ir al Ministerio de la Gobernación a contratar por éstos o los otros servicios políticos un cierto número de representaciones, y ya estoy viendo como se pretende erigir en España unas izquierdas gubernamentales que remeden en otro Pacto del Pardo, o de cualquier otro sitio real, la situación de los partidos turnantes de la Monarquía.

«No ens dóna la gana...»

Nosotros decimos que no nos da la gana. Si alguien se imagina que la izquierda española, una izquierda donde nosotros podemos estar, va a representar en el sistema político español, el papel de la luna girando en torno de un astro de mayor potencia que a ratos la ilumina con luz pálida, se lleva chasco. Quienes están en la luna son ellos. Nosotros no necesitamos pedirle permiso a nadie para existir. Nos basta nuestra presencia personal y física. Nos basta, además, nuestro derecho. Nos asiste la razón, y con los que seamos, muchos o pocos, viviremos y pesaremos en la opinión y en el gobierno del país. Si alguien quiere ahora, movido por no sé qué impulso de pesadumbre o de arrepentimiento, o por no sé qué concepto caduco de lo que es el gubernamentalismo, suscitar un partido de turno o un partido domesticado al cual se le den consignas y se le tracen líneas de las cuales no deba rebasar para ser bienquisto en todas partes, repito que con nosotros, para eso no se puede contar. Nosotros no queremos ser eso. O no somos nada o seremos todo lo que nuestro impulso y fuerza expansiva nos permita ser, sin quitarle a nadie el derecho de seguir siendo lo que quiera. Pero desfiguraciones en nuestra fisonomía política, claudicaciones, ni previas ni posteriores, abandonos de actitudes, velar la verdad de nuestro pensamiento, entrar en la componenda o en compadrazgo, falsificar la voluntad española, defraudar una vez más las esperanzas del país, que alguna vez ha de tener un partido que responda al anhelo nacional, eso sería tanto como nuestra propia deshonra, a la vez que nuestro suicidio político. Para eso, nunca. (Grans aplaudiments.)

De este panorama que os hago un esbozo y que seguramente es el panorama de los hombres hábiles —yo no soy un hombre hábil—, el panorama de los continuadores de aquel régimen de partidos de la Constitución monárquica, de este esbozo de panorama, nosotros debemos pasar a lo que es propio, nuestro, y decirnos que todo lo que se proyecte en este sentido será trivial, será fútil si nosotros, las masas republicanas, nos proponemos que lo sea.

No hay más que un procedimiento, que es el de poner en común el esfuerzo de todos para la defensa de lo que nos es común. Y nada es más urgente ni más extenso a todos que el propio régimen republicano.

La necessària coalició

He hablado ya repetidas veces de coalición electoral. Nadie, con autoridad hasta ahora se ha levantado en contra. Y no sólo eso, sino que percibo clamores en todas partes incitándonos a que se haga esa coalición electoral, y muchos de estos clamores vienen palpitantes de la emoción que les causa a las muchedumbres republicanas y proletarias la situación de los presos. Se nos dice: «Haced la coalición para libertar a los presos.» Y yo contesto: Eso no basta.

Interesante e importante es la situación de los delincuentes y de los perseguidos políticos, porque no todos los que están en prisión han infringido la ley. Importante es esto. Pero sobre que las medidas de clemencia que el Parlamento futuro pueda acordar no pueden ser ni deben ser, noblemente, objeto de transacciones entre partidos, sino que eso está por encima de todo, y creo que se me comprende; además de eso, no bastaría, ni ahora, ni mañana, ni el año que viene, con que un movimiento popular legalmente manifestado en las urnas extrajese de las prisiones a los delincuentes políticos o a los perseguidos por las pasiones políticas. No; no bastaría eso. Si no hacéis más que eso, habríais ganado la tranquilidad de unas semanas o de unos meses, pero nada más. El colapso de la opinión republicana del año 33 no se remedia con un arrebato pasajero del 35 ó del 36. No os hagáis ilusiones. Lo que hace falta es poner las cosas políticas en tal condición que la exasperación popular no vuelva a reproducirse y no se vean las masas españolas en el trance en que se han visto durante el año 1934. No basta con volver a poner el coche sobre las cuatro ruedas; es preciso repasar el motor y corregir la dirección, y mientrastanto no habréis hecho nada duradero ni útil.

Es necesaria una política continuada, persistente, creadora, organizadora y defensiva. Queda entendido que a nadie se le pide el abandono de sus doctrinas ni de sus disciplinas políticas, pero entre toda la inmensa masa de la democracia española, que, por más o por menos está acogida al régimen republicano, es sumamente fácil, y no sólo fácil, sino obligatorio en buena conducta y prudencia políticas, trazar el área de lo que nos es común, saber lo que nos es común, dejar fuera lo que no lo sea, y por lo que sea común y permanente y valedero comprometernos a no soltarnos nunca las manos para su defensa, quedando cada cual libre, fuera de esa área común, de proseguir su ruta con toda libertad, con la personalidad propia que nosotros empezamos por recabar para nosotros mismos. (Molt bé.)

La República no pot assentar-se sobre cap extremisme

Nadie se deje extraviar por los consejos de la pasión enardecida, ni por el apego a la doctrina política que nadie le tendrá más fuerza por la suya que yo la tengo por la mía. Que nadie confíe en España en que absteniéndose de esa colaboración en torno del régimen republicano y de sus puras esencias funcionales, va a conseguir victorias por un extremo. De ninguna manera. La República no puede asentarse sobre ningún extremismo. No puede asentarse sobre ningún extremismo con probabilidades de duración, ni de la extrema izquierda ni de la extrema derecha; porque el sólo hecho de llamarse extremismo prueba que tiene en contra las cuatro quintas partes del país.

Cal centrar la República en la democràcia

Hay que centrar la República en la democracia y en lo que nos es común a todos los demócratas españoles, y así podremos estar unidos todos dentro de la democracia republicana. Pero la política del mal mayor, la política de la exasperación, conduce a la ruina. Si vosotros, o algunos de vosotros, creéis que el exceso de las persecuciones, la brutalidad del sistema gobernante, el hambre de los trabajadores, la miseria, la dislocación de los intereses, van a suscitar una protesta airada que un día va a dar el triunfo a un movimiento revolucionario, estáis equivocados. El exceso de males no engendra más que nuevos males. La miseria y la opresión y la violencia engendran víctimas y perseguidos; y lo que hacen es abatir el espíritu público. El ciudadano no se forma en la opresión y en la cárcel, se forma en la libertad y en la ciudadanía, en la convivencia con la democracia, y nosotros, manteniendo la democracia, hacemos más por la futura emancipación de todo el pueblo español que los más exaltados extremistas pueden imaginarse, porque en las cárceles, repito, se engendran la miseria y el dolor, pero no se engendra más que el heroísmo personal en algunos casos. La masa entera se pudre, se corrompe y se hunde moral y físicamente cuando está pisoteada y maltratada y cuando los caminos de la libertad y de la democracia están cerrados. (Molt bé. Aplaudiments.)

A la defensa de esta área común dentro de la República, a esta formación de la ciudadanía, a esta emancipación del ciudadano, donde quiera que esté, sean cuales fueren sus doctrinas políticas y económicas, sean cuales fueren sus disciplinas políticas, es a lo que se requiere a todos los demócratas españoles.

Pongámonos en las vías de la democracia; esta es la verdadera fórmula de salvación de la República y de prosperidad de la ciudadanía española.

«Quan nosaltres ens indisciplinem...»

No hay otra, a mi entender. Cuando esto no se hace y cuando nos equivocamos todos y nos vamos cada uno por nuestro lado, creyendo cada cual que és es el que tiene la bandera de la victoria en su mano, cuando esto se hace, no triunfa el bien absoluto, según cada uno lo entienda con arreglo a su doctrina o presión política, no; cuando eso se hace no triunfa el bien absoluto; cuando nosotros nos indisciplinamos y nos vamos cada uno por nuestro lado, quien gobierna es la Ceda, como estáis viendo. (Grans aplaudiments.)

De suerte que el problema no puede ser más sencillo; si queréis sacar a la República del pantano en que está caída, las manos en las manos y el empuje común; si queréis que la situación se agrave y lleguemos no sé a dónde, seguid dispersos, cada uno por vuestro lado y unos aquí y otros allá seréis vencidos parcialmente y no quedará a la República ni un sólo defensor.

Se us requereix...

En la coalición electoral, por parte de los republicanos, no se trata de secuestrar a nadie sus programas, ni se pide que nadie arrie sus programas, como nosotros no toleraríamos que nos secuestraran el nuestro, ni que arriásemos nuestra bandera de partido, sino la defensa de unos cuantos principios y de unas cuantas normas legales que nos son indispensables para vivir libres. Se os requiere para la defensa del Estado y para la restauración y reorganización del Estado republicano. Habréis oído hablar continuamente, y es un tópico que suple la oquedad mental de muchas gentes, habréis oído repetidas veces hablar a las derechas españolas de la necesidad de hacer de España un Estado fortísimo. Y esto ¿qué es? ¿Qué es un Estado fortísimo? ¿Una fortaleza asentada sobre mazmorras y erizada de cañones? ¿Es este el Estado con que sueñan los conservadores o las extremas derechas españolas? Nosotros a eso oponemos una repulsa terminante. El Estado no puede pensarse más que en función del Derecho, el derecho del hombre, del hombre libre, encaminado y organizado el Estado para la defensa de la individualidad moral de cada ciudadano y dentro de esto, y puesto que estamos en un plano histórico, para la defensa y reconocimiento y consagración de los derechos históricos colectivos populares en España, hasta ahora y hasta el advenimiento de la República desconocidos, ultrajados y pisoteados y que la República por primera vez, ha elevado a la categoría de elementos fundacionales del Estado español.

Se os invita a la defensa de la República, no a la defensa de un partido ni de un ministerio, sino a la defensa de las instituciones del régimen; no sólo a la defensa exterior, contra agresiones a mano armado, rarísimas y destinadas al fracaso, sino a la defensa interna de la República contra las potestades de todo género, que han tenido siempre sojuzgado el Estado español, y que por haber intentado la República a su vez sojuzgarlas a ella, sometiéndolas a la Ley, han desencadenado contra la República la ofensiva a que estamos asistiendo con dolor y ellos con buen éxito.

Punts de comunitat

Se os invita a la defensa de la política escolar instaurada por la República, que es igual para los pobres que para los ricos, para los que trabajan como para los que no trabajan. El interés del porvenir está ahí y la escuela es el escudo de la República y el campo de siembra de los republicanos y de los demócratas del porvenir. Los hombres no nacemos republicanos ni socialistas, ni monárquicos. Los hombres, también las mujeres, son lo que los enseñan a ser y si nosotros no enseñamos a los que nos suceden ni formamos el espíritu de los niños desde la escuela, ¿en qué va a fundar la sociedad española sus instrumentos de renovación para el porvenir?

La escuela es un punto de coincidencia que yo supongo no costará ningún trabajo aceptarlo.

Nos interesa en común la defensa y restauración de la economía nacional introduciendo en ella aquel espíritu rector que al Estado republicano en sus primeros meses le valió la ofensiva desencadenada por todos los intereses abusivos que hasta entonces habían estado entronizados en el régimen económico español. Se nos debe la misma colaboración en la defensa de la política social de la República. Difícil será hacer comprender a las gentes de España que el mundo entero no está ahora atravesando una crisis económica pasajera, producida por el colapso del comercio o por otra circunstancia fortuita, que un día u otro va a desaparecer, y que van a restaurarse las fuentes irrestañables de la prosperidad y de la abundancia en el mundo. No es eso. El mundo padece revolución y se transforma la sociedad y el asiento del equilibrio social se cambia, y se cambia con un sentido nivelador. No comprender esto, oponerse a esto con la furza bruta o con la fuerza de una legislación estranguladora, es la negación más clara de la cualidad de político y de gobernante, y es nuestra obligación de republicanos ponernos al servicio de esta transformación social, no en interés de un partido, sino en interés mismo del interés nacional español, de la sociedad española, procurando hasta donde nos sea posible que esto se haga por los cauces legales en vista del interés común y de la justicia que se deben al trabajo y a la producción hasta ahora bárbaramente maltratados por las oligarquías que gobiernan. (Aplaudiments.)

No nos basta decir, ni bastaría a la República, que nos oponemos a los jornales de hambre, que nos oponemos a las persecuciones de carácter económico, que queremos establecer la protección a la clase trabajadora. Todo esto está bien, pero no basta. Es necesario que la República funde una política social de renovación y de transformación. No hay más remedio y ésta es una de las piedras fundamentales que tendrá que sentar la República restaurada.

La coalició, única sortida

Esta coalición que yo veo como única salida de la situación presente, no sé a qué resultados de ejecución conducirá ni me corresponde a mí decirlo. Algunos pensarán o estarán diciendo, si no lo han dicho ya: "Pero eso que usted propone es la restauración del bienio.» ¡Ah! no, de ninguna manera. A mí también me va a llegar el turno de hablar del bienio y las cosas que yo diré ese día puede que hagan hablar a las piedras. Pero estoy esperando, y la espera va a ser larga por lo visto, a que se acaben de decir todas las tonterías y simplezas que la política de las Constituyentes sugiere a nuestros adversarios. Después me llegará a mí el turno. Pero mientras tanto, bueno será decir que esta propaganda por la coalición electoral y con este plan político y parlamentario a desarrollar por todos los partidos que la integren, dondequiera que estén, con su fisonomía propia, mandando o no mandando, ya no es el bienio, ya no. ¡Cuántos que se horrorizan del bienio lo van a echar de menos! (Rialles i aplaudiments.) Sí. Todo lo que se ha desencadenado contra aquella política viene de que nosotros éramos depositarios de una confianza nacional, de una parte de la opinión nacional, porque nunca hemos tenido la pretensión que algunos tienen de absorber la opinión española en su totalidad; éramos depositarios de una parte de la confianza de la opinión nacional representada en un Parlamento y habíamos dicho desde el Poder y desde el Gobierno provisional unas ciertas cosas, unos ciertos propósitos y desde antes de venir la República los habíamos arrojado sobre el suelo español desde unos aeroplanos en unas proclamas firmadas por once o doce hombres en las que se establecían los principios rectores de la política republicana, y nosotros, tuvimos la obligación de conciencia y la necesidad de nuestro temperamento y de respeto de nuestra propia formalidad, de cumplirlo. Y lo que decíamos en aquel manifiesto del 15 de diciembre se tradujo en leyes y lo que dijimos en la presentación al Parlamento se tradujo en actos de gobierno y en leyes, de la que hice y dirigí personalmente y aconsejé y realicé ni rectifico una línea ni destituyo un pensamiento, ni tengo que arrepentirme del menor acto de gobierno ni tengo que rectificar absolutamente nada de lo que aquel Gobierno, para honra mía, hizo bajo mi dirección. (Molt bé. Grans aplaudiments).

Les circumstàncies han canviat

Pero las circunstancias han cambiado y ciego será y poca sensibilidad política tendrá quien no sepa adoptar o no reconozca la necesidad de adaptar a una situación dada los instrumentos de Gobierno propios de la situación. Aquéllo nació o se desenvolvió con los instrumentos propios del momento; y cuando la democracia republicana lleve a las urnas su victoria tendrá que crearse los instrumentos propios de su Gobierno y de su dirección. ¿Cuáles serán? No lo sé. Probablemente una mayor amplitud en el horizonte elegido y un procedimiento más estricto en la aplicación de los métodos de Gobierno y de la disciplina. Pero esto, allá los triunfadores y los que tengan la responsabilidad de ordenarlo sabrán lo que tienen que proponer. A mí no me incumbe más que, en mi papel de propagandista de la República, señalar las líneas generales que os acabo de indicar.

Todo esto para desarrollarlo sobre las dos categorías que para mí han presidido siempre la acción política; la categoría republicana y la categoría española. La categoría republicana por ser la República, con su Constitución actual, la que ha conseguido tender a las personalidades españolas diversas, a través de la historia, aquel lazo de unión moral y de satisfacción interior que sistemáticamente la monarquía les había negado y rehusado y cortado.

Y así como antes en la estructura unitaria del Estado español, las personalidades españolas, eran una rémora, un estorbo, un movimiento contrario a la colaboración con el Estado, como no se puede gobernar en contra de los caracteres permanentes de un país, y no se puede estructurar un país en contra de su propio genio, la República ha tenido la suficiente clarividencia para ordenar una Constitución dentro de la cual el movimiento centrífugo de las personalidades españolas debe convertirse en asociación y colaboración con el Estado español creador y originador de la grandeza y libertad de los españoles y del pueblo español. (Molt bé. Grans aplaudiments).

Prieto...

Voy a dejaros porque es tarde y muchos de los presentes tienen que hacer un viaje; voy a dejaros agradeciéndoos el concurso que prestais, no a mí, que no lo recabo personalmente, sino a la causa del bien público, simplemente en el régimen nacional. A esa causa es a la que venía a servir y en nombre de ella, puesto que ahora estoy hablando, yo os muestro mi gratitud y la esperanza que pone en vuestro fervor. Singularmente me dirijo a la democracia vizcaína porque ya en otras ocasiones he tenido el honor y la satisfacción de dirigiros la palabra. Ciertamente que en otras ocasiones he venido aquí en una compañía que vosotros y yo echamos de menos. (Se senten visques a Indaleci Prieto.) Lo echamos de menos, no sólo por lo que tiene de grato personalmente el recuerdo de un compañero y de un colega, sino por lo que su ausencia políticamente significa. Todos nosotros a través de los montes, le enviamos nuestro afectuoso saludo de compañero y de republicano, esperando que algún día, y no tardando, esté con vosotros y podáis rendirle el testimonio de vuestra amistad.

Y ahora, al separarnos, pensad todos que aquí hemos clavado otro hito en la marcha de la democracia republicana, en su emancipación total y en la reivindicación de las libertades de los españoles y del pueblo español. Que aquí hemos marcado un segundo paso, prólogo del que va a venir, antecedente del que va a venir, y que un día, tras las banderas republicanas desplegadas, nosotros podremos decir que hemos recogido para llevarlo a la institución nacional ese anhelo español de regeneración y de grandeza, de libertad, democracia y de Justicia social que late en el alma del pueblo, al que quisiéramos ofrendar nuestro esfuerzo personal para verlo consagrado en la ley de la República.

En acabar el seu discurs el senyor Azaña, que havia estat interromput freqüentment amb enormes ovacions, fou llargament aplaudit. Es donaren nombrosos visques i es veieren molts puny enlaire.

Acabat l'acte s'inicià la desfilada amb tot ordre, sense que es registrés cap incident.

Durant la celebració del míting s'hagueren de lamentar alguns petits accidents deguts a l'excessiva calor i a l'aglomeració de públic

EL DISCURS D'AZAÑA A BILBAO

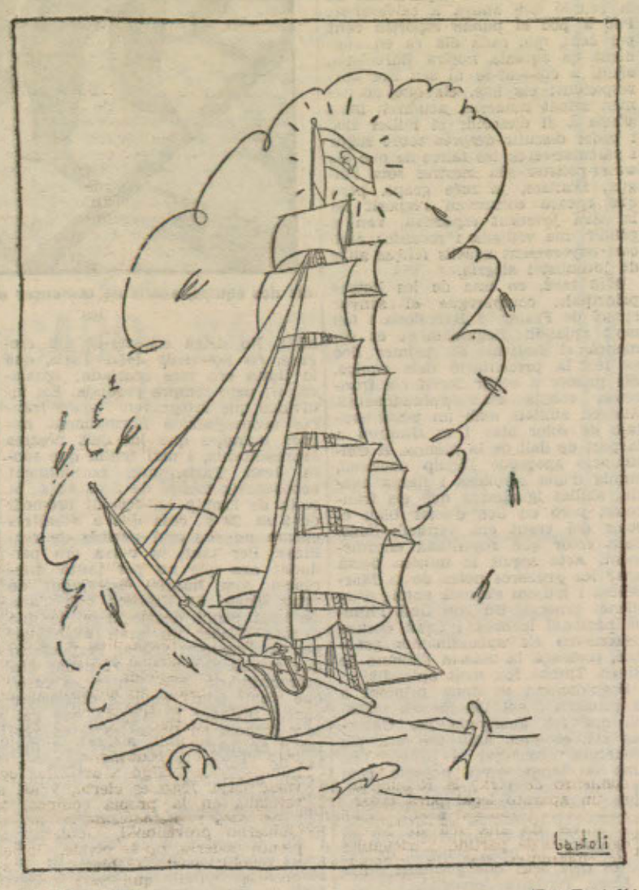

ENDAVANT! (Per Bartoli.)

l'adam
Passeig de Gràcia, 58
Telèfon 80321
CAMISERIA - CORBATES
DARRERES NOVETATS D'ESTIU
EXTENS ASSORTIT EN OBJECTES PER A PRESENTS propis per a regals

AIGUA VICHY CATALA i FONT ESTRELLA
Estòmac, Fetge, Melsa, Reumatisme, Diabetes
BALNEARI a Caldes de Malavella (Girona)
Preus reduits fins el 31 d'agost
Administració: Rambla de les Flors 18 - Telèfon 18552 - BARCELONA

LA HUMANITAT lluita pels ideals catalans i republicans

LA JORNADA ESPORTIVA DEL DIUMENGE

Ha mort Francesc Cepeda

Francesc Cepeda és mort. Ha mort després d'una agonia llarga que ha mantingut viva l'agonia dels esportius. La nova de la fi tràgica del ciclista basc ha plant en l'ambient com una ombra sinistra.

Un heroi més a la llista dels qui ofereixen heroicament la vida per l'ideal que els mou i els alena. Per-

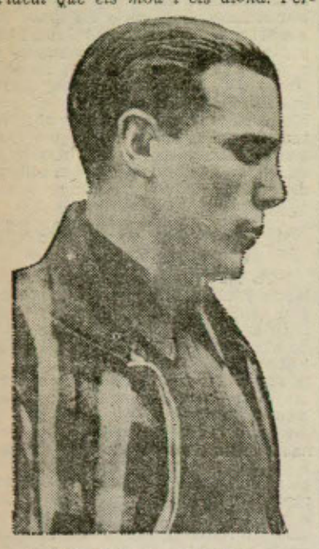

FRANCESC CEPEDA

què Cepeda tenia l'ínfima condició possible de professional del ciclisme. Era professional, naturalment; però el ciclisme era per a ell quelcom més que un medi, era una passió. I la mort ha volgut sorprendre'l en el moment que la seva dèria passional era més forta, més arrelada; en el moment que havia posat tota la seva fe, tot el seu entusiasme per tal de veure's consagrat en una gran competició internacional.

Dissortat Cepeda! ¡Dissortat tu, esportiu de convicció, amb qui el desti s'ha mostrat tan sever, tan ingrat! Jo et recordo en aquests moments; escric i sento encara viva l'emoció produïda pel telegrama que dóna compte del tràgic fi de la teva vida, jove encara. I en aquests moments em ve a la memòria aquella carta breu, senzilla, ingènua que em trameteres, l'any 1923, acompanyada de la teva primera fotografia de ciclista. He buscat a l'arxiu, l'he llegida ara, dotze anys després, i he sentit punyent emoció en veure la fi tràgica que has trobat en la professió a la qual vares lliurar-te amb tanta fe i entusiasme.

«El fotógrafo Amado—*em deies*—dice que va a enviarle mi fotografía y me pide que le adjunte una nota informàndole de mi historial. Difícil es esto, porque no lo tengo todavía. Me dedico al ciclismo desde hace un año y por ahora me he limitado a ganar algunas pruebas sin importancia y a figurar dignamente en otras de màs trascendencia. Soy joven, he abrazado el ciclismo con todo mi entusiasmo, y he de hacer todo lo posible, todo lo que esté de mi mano, para llegar a figurar dignamente entre los mejores especialistas españoles.»

Dissortat Cepeda! Tu que has estat un esportiu digne, un home excessivament digne per conviure en un ambient en el qual molt sovint es negligeixen aquests principis que han estat guia de la teva vida esportiva, has trobat per recompensa la mort. Tu somniaves figurar dignament entre els millors especialistes espanyols; aquesta era la teva aspiració màxima. Quan havies assolit el teu propòsit; quan els organitzadors de la més important manifestació ciclista mundial t'havien reconegut els mèrits que somniaves assolir, ara fa dotze anys, la mort ha vingut a cercar-te.

Amic Cepeda, descansa en pau. Tots et recordarem; tots recordarem la teva gesta màxima, aquesta que t'ha costat la vida. Tu has estat un esportiu model, com Josep Maria Armangué, com Colomer, com Gabiola, com Nicolau, com tants d'altres que han imprès el seu nom a la llista dels herois de la gran croada.

Descansa en pau, amic Cepeda.

LLUÍS MELENDEZ

Grenoble, 14. — Aquesta nit, a les 20'15, ha mort a l'Hospital, el corredor ciclista espanyol Cepeda, a conseqüència de les lesions sofertes en una caiguda durant la cinquena etapa de la Volta ciclista a França.

Ahir li havia estat practicada la trepanació, i han estat inútils tots els esforços fets per a salvar-lo.

DETALLS DE LA MORT DE CEPEDA

Grenoble, 15. — A L'hospital d'aquesta ciutat ha mort el desgraciat corredor ciclista espanyol Francesc Cepeda a conseqüència de la greu ferida que es produí al cap durant l'etapa Aix les Bains-Grenoble, setena de la Volta Ciclista a França, que es corregué el dia 11 de l'actual. Li fou practicada la trepanació i després altres delicades cures amb les quals no s'ha pogut salvar el pundonorós corredor bilbaí.

Pot dir-se que Cepeda no ha recobrat el coneixement des del moment de l'accident. Els qui han estat al seu costat diuen que el ferit mussitava freqüentment frases entretallades de les quals es pogué deduir que cridava la seva mare.

* * *

Grenobles, 15. — La mort de l'infortunat corredor Francesc Cepeda es produí a les set de la tarda del diumenge. En el moment d'expirar el voltaven el seu germà, el seleccionador espanyol, senyor Gervals i diversos membres de la colònia espanyola de Grenoble.

Immediatament de produir-se el temut desenllaç, els membres de la collectivitat espanyola de Grenoble prengueren l'acord d'encapçalar una subscripció a benefici dels familiars de Cepeda.

DISSABTE A LA NIT A LA PISCINA DE MONTJUIC

El IV França - Espanya es va resoldre amb un empat a 2 gols

FRANÇA GUANYA ELS 4 x 200 I ESPANYA ELS 5 x 50 I VA BATRE EL RECORD DELS 4 x 200

Els nostres pronòstics no fallaren; no tan sols a les possibilitats que el nostre equip de nedadors i water-polistes tenia davant l'equip francès, sinó també quant al nombrós públic que veuríem reunit per a presenciar aquest encontre emocionant. La piscina de Montjuïc, és precís remarcar-ho, oferia un aspecte imponent; pocs moments abans de començar tot estava preparat. L'aigua, neta i transparent, semblava un mirall ratllat de tant en tant i amb tota simetria per les llargues fileres de suros que marcaven un i altre carrers. Semblava com si ella mateixa volgués mirar-se i veure quin aspecte oferia, per tal d'arranjar el més lleu descuit, com si es donés compte de la importància de la reunió que anava a celebrar-se. Poc a poc el públic esportiu cent per cent, que cada dia va en augment en aquesta nostra Barcelona, acudí a collocar-se al seu lloc corresponent; els uns, els que no tenien selent numerat, acudiren molt abans a fi d'escollir el millor lloc i poder discutir després sobre segur i percatar-se de les faltes de què els water-polistes són mestres sota l'aigua. D'altres, ja més grans, però que encara conserven l'esperit de la seva joventut esportiva, van a gaudir una vetllada i recordar amb cert enyorament aquells feliços anys de joventut i alegria.

Més tard, en una de les llotges principals, compareguè el senyor cònsol de França a Barcelona i fou molt aplaudit. Seguidament es començà el festival. En primer lloc es féu la presentació dels equips. Els primer a sortir foren els francesos, rebuts amb aplaudiments. Anaven abillats amb un vestit-pantaló de color blau i es situaren a la part de dalt de la piscina. A continuació aparegué l'equip nacional, enmig d'una sorollosa i llarga ovació, abillat igualment que els francesos, però en lloc d'ésser blau el color del vestit era vermell, llampant color que ressaltava enormement. Acte seguit la música deixà anar les primeres notes de la Marsellesa i tothom s'aixecà enmig d'un silenci general. Un cop finit l'himne nacional francès, i quan encara ressonaven els aplaudiments generals, començà la música l'Himne de Riego. També fou molt aplaudit.

Seguidament es donà principi a la primera cursa 100 metres infantil, que fou guanyada per Cabrejas III, el qual, amb un estil ple d'energia aconseguí el primer lloc amb un temps força notable, com és el de 1 m. 20 s. Aquest petit nedador pot esdevenir un veritable campió si continua entrenant-se, contribuint així a enaltir el nom de la família, ja prou conegut de resultes dels seus dos germans Julià i Josep, veritables esportius.

La prova femenina dels 100 metres dors fou guanyada per Carme Soriano, la qual féu una cursa excellent, havent de forçar sempre la marxa, per la gran insistència a voler passar-la — cosa que no aconseguí — la seva adversària i recordman d'Espanya dels 400 metres dors, senyoreta Mary Bernet, del C. N. Atlètic. Aquesta nedadora va estar a l'altura de les seves possibilitats, i d'ací poc temps esdevindrà una perillosa contrincant de la nostra campiona Carme Soriano.

En els nostres comentaris d'avantmatx ja estàvem convençuts que la prova dels 4 per 200 metres relleus la perdríem. Així com del water-polo el nostre pronòstic era molt difícil de donar, ja que són moltes i diverses les cirumstàncies que predominen en un matx tan transcendental, sense oblidar el factor sort, punt essencial de tota manifestació esportiva o no, en les curses hom podia assegurar ja quelcom més positiu. No deixà d'haver-hi qui cregués, en no venir Jean Taris, que la lluita era més igualada; igualada, sí; però sempre perduda. Els individus que integraven l'equip francès aconsegueixen normalment millors marques que les dels nostres representants, i així tenim que sense Jean Taris, que normalment aconsegueix menys de 2 m. 18 s., la resta de l'equip ha fet un promedi de 2 m. 29 s., cosa que a nosaltres encara no ens està permès de realitzar. Per tant, la cursa era perduda; ara que no per tanta diferència com hauria esdevingut de venir Taris. Es llàstima que Taris no hagi pogut desplaçar-se, ja que a més d'ésser un gran avantatge per a l'equip francès, l'expectació que existia per a veure'l nedar era extraordinària. Són tantes les coses que s'han escrit aquests dies sobre aquest nedador privilegiat, que gairebé tothom en llegir les seves gestes li entraven unes ganes tan fortes de veure'l actuar que pocs saberen apartar-se d'aquesta temptació. Dissortadament assumptes particulars privaren l'esmentat nedador de poder complaure el seu Club i els aficionats a la natació, els quals serven tan bells records de les seves actuacions a la mateixa piscina de Montjuïc fa uns anys.

Els dos equips, abans de començar el matx, escolten els himnes nacionals

(Foto Centelles)

Així, doncs, la cursa es resolgué a favor de França. El primer relleu anà a càrrec de Navarre, per França i de Ruiz-Vilar per Espanya. Ambdós es coneixen ben bé prou, ja que són dos rivals en la lluita i dos cordials amics fora de l'aigua. L'un i l'altre s'han guanyat en diverses ocasions i aquesta vegada li ha tocat a Ruiz-Vilar, el qual emprà 2' 27" 2-10 i donà el seu relleu amb un metre d'avantage damunt Navarre que el féu amb 2' 28". Cairol no pogué aguantar el tren de Guerin, el qual el passà d'un metre en arribar al final. El primer d'ambdós nedadors, després d'una cursa excellent, emprà 2' 35" per 2' 33" 2-10 el francès. Nakache és l'encarregat d'augmentar l'aventatge obtingut per Guerin i malgrat l'esforç de Carulla, el qual féu una bona cursa amb el seu depurat estil, per tal de retenir-lo, no ho aconseguí i arribà Nakache amb un avantatge de deu metres. Aquest corredor aconseguí el millor temps dels relleus, o sia 2' 27" 1-10, després d'una gran cursa. Carulla emprà 2' 31" 2-10. Diener augmentà encara el seu avantatge en els primers 100 metres i la conservà fins acabar malgrat la bona cursa d'Andreu Lepage, el qual no pogué fer altra cosa que aminorar la distància. Els temps foren 2' 29" per a Duner i 2' 29" 6-10 per a Lepage. En sumar els temps parcials hom veié que s'havia batut el rècord d'Espanya, el qual estava establert en 10' 7" i que es rebaixava a 10' 3" 2-10. Aquesta gesta és força notable si es té present que és el primer rècord que es bat a la piscina de Montjuïc. França, 9' 57" 3-10.

En els 200 metres braça només Sapés, del Terrassa, s'imposà netament després de fer una demostració de les seves dots de nedador consumat, la qual cosa unit a la seva voluntat i assiduïtat en els entrenaments poden consagrar-lo novament en els propers Campionats d'Espanya com un valor definitiu i concret de la nostra península en el camp internacional. Sabaté, del Martorell, féu el segon lloc i guanyà a Zwiller, ja veterà. Els elogis que podríem fer d'aquest novell element del Martorell són tan extensos que serien diverses les quartilles que redactaríem per a explicar-ho tot. Valgui ara, de moment, la nostra més sincera admiració i si sens permet un consell, ben modestament li direm que no vagi de pressa per a ésser campió, poc a poc s'hi arriba més segur i hom s'hi manté temps, és prou jove perquè aquest no li passi. Zwiller, malgrat no estar entrenat, féu un bon temps.

Vicenç Olmos se'ns presentà altra vegada com un nedador en forma de la present temporada. 5' 40" 2-10 en una piscina de Montjuïc, sobre la distància dels 400 metres, és una bona marca. Salvó de la Faeet, el seu rival directe, emprà també un bon temps junt amb Amat del Terrassa i Martí del Barcelona. Tots els esmentats seran veritables espines en les primeres competicions en les quals llocs.

Enriqueta Soriano triomfà en els 100 metres braça després d'imposar-se en absolut. Cal remarcar la senyoreta Bassiner del C. N. T., la qual guanyà la senyoreta Gastearena malgrat l'esforç d'aquesta última per a aconseguir el segon lloc.

En els 100 metres lliures Sabaté, del Martorell, amb una facilitat extraordinària aconseguí un primer lloc i una bona marca.

La segona cursa internacional tingué lloc a continuació. Surt primerament Burcet per Espanya i Vandecasteele per França. Burcet aconsegueix un aventatge de 4 dècimes de segon, el qual el perd Canela II davant de Guerin que la passa al seu favor. Puig surt a tot tren i la torna al seu equip en desviar-se Busch de «carrera». Sabata la manté i augmenta molt poc davant de Diener. I finalment Sabater surt disparat augmenta l'avantatge aconseguit per Sabata sense que Nakasche, el nedador argelí pugui fer res per aturar-la. La formidable ovació que el públic tributà als esmentats nedadors i a l'equip fou impressionant.

Aquesta és una de les curses que sense ésser classificada internacionalment, és de les que més agrada el públic per l'emoció que desvetlla i que l'obliguen a seguir-la d'empeus.

Espanya, 2' 23" 4-10. França, 2' 24" 6-10. Temps parcials, (Burcet, 28" 8-10; Canela, 30"; Puig, 28" 3-10; Sabata, 28" 1-10, i Sabater, 27" 9-10). Com es pot veure, els temps obtinguts són superiors als aconseguits en les eliminatòries, però cal tenir present el nerviosisme que provoca la responsabilitat d'una carrera internacional per a comprendre-ho degudament. D'haver succeït com en les eliminatòries, s'hauria batut un altre rècord.

En els 100 metres dors homes, Martí, del Barcelona, recordman d'Espanya dels 400 metres, triomfà netament, seguit de Granada, del Barceloneta i de Bonacasa, del Barcelona.

Carme Soriano guanyà els 100 m. lliures, seguida de molt prop per Montserrat Ros, la qual sembla que està disposada a situar-se al nivell dels temps que assoleix la campiona d'Espanya d'aquesta distància. Ambdues feren una cursa entusiasta. Mary Bernet no desmereixé en res i afermà la seva vàlua.

La tanda de curses finalitzà amb una victòria francesa i una d'espanyola; total, empat. El partit de water-polo havia de desfer la incògnita i desfer els dubtes que tothom tenia. Abans, però, de començar, tingué lloc una exhibició de salts a càrrec de notables especialistes de diversos clubs. Seguidament aparegué l'equip espanyol i després el francès. Poc després l'àrbitre senyor Hoffmann donava el senyal de començar. Ningú dels allí reunits no deixava de comprendre la importància del matx que anava a tenir lloc, i el nerviosisme imperava en tots indrets. I gairebé puc dir que va anar «in crescendo» tot seguit, fins arribar a explotar en una veritable cridòria on l'apassionament jugava un paper força decisiu. Ara eren els francesos els que dominaven; més tard els espanyols, els quals tingueren moments propicis per a marcar, però la sort no els acompanyava pas.

Espanya jugà un partit emocionant i dominà en molts moments; gairebé podem dir que aquest partit l'hauria molt bé pogut guanyar. Com tot partit internacional, fou dur i àdhuc en alguns moments aparegué la violència; l'àrbitre hagué d'expulsar per dues vegades Padou. A la primera part les jugades es succeïren per una i altra part; destacà sobretot una bona parada de Cruells. Un xut ben collocat de Giménez obligà Delposte a cedir còrner en una jugada «in extremis». La defensa francesa actuà molt bé i interceptà moltes passades de la nostra davantera. Cuvelier llançà un revés de molt bona factura, però la pilota tocà el pal i anà fora. Ataca la davantera espanyola i Giménez llança un xut al travesser. Ara són els francesos els que ataquen i en una confusió de la nostra defensa, Vandecastecle aconsegueix el primer gol.

A la segona part, després de diverses jugades d'una i altra part, Cabrejas, d'un xut fortíssim imparable, aconsegueix l'empat. El públic s'entusiasma i aplaudeix fortament. En una ocasió en què França jugava amb sis jugadors, per haver l'expulsat l'àrbitre el jugador Padou, i quan els nostres tenien probabilitats de marcar, França aconseguí el segon gol. Sabata i Bultel són expulsats per l'àrbitre i més tard novament Padou, per cometre irregularitats. Gamper, després de sortejar alguns adversaris, marca l'empat. A poc, Cruells, en una magnífica parada, acredita la seva classe. Espanya domina fins a l'acabament del partit.

El públic, acabada la lluita, surt satisfet, tot comentant les incidències del IV matx França-Espanya, que acabà amb un empat total

Del nostre equip destacaren Gamper a la defensa, Brull i Cabrejas a la davantera i Cruells a la porta. Dels francesos ens agradaren Bulteel i Vandecastecle, i també Delposte a la defensiva. De l'actuació dels esmentats i de la dels altres en parlarem en una altra ocasió més detalladament.

Rebin un vot de confiança les Federacions, directius i totes aquelles persones que han intervingut en l'organització d'aquest IV matx França-Espanya, tots els quals han posat de manifest llur entusiasme i tot llur esforç per tal d'aconseguir el que han assolit: un èxit indiscutible, que ha estat el premi a la tasca feixuga d'una organització de tanta envergadura. A tots ells donem la nostra més cordial enhorabona.

Joan BRAU

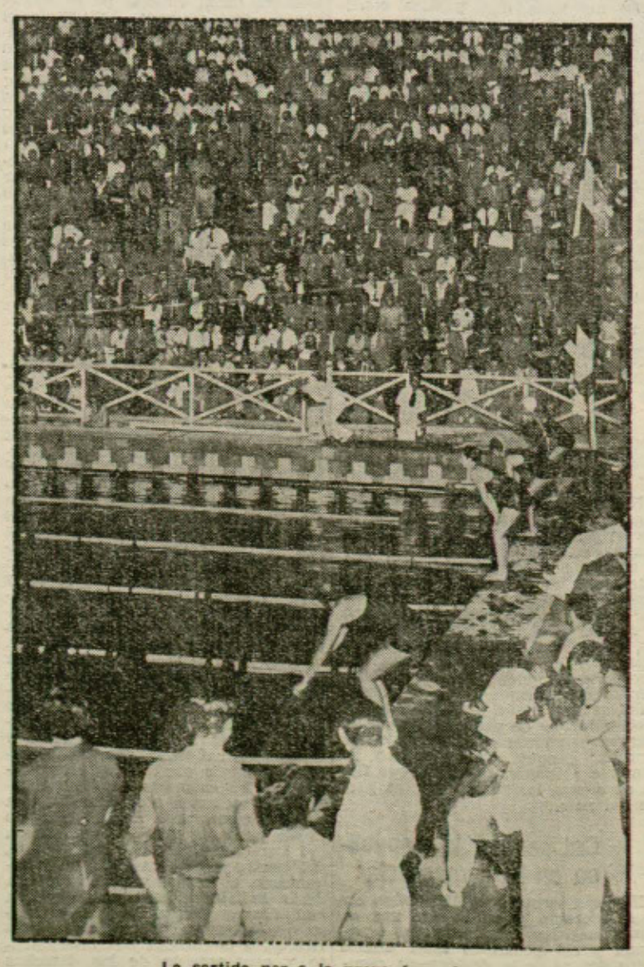

La sortida per a la prova femenina

(Foto. Puig Farran)

LA VOLTA A FRANÇA

El belga Aerts guanyà la desena etapa Digne - Niça

Niça, 15. — Ahir, diumenge, a les dotze del migdia, es donà la sortida, a Digne, als 58 corredors que segueixen disputant la Volta Ciclista a França, dels 93 que l'emprengueren a París el dia 4 de l'actual.

L'etapa, desena del «Tour», suposava el recorregut dels 156 quilòmetres que separen Digne de Niça.

Després d'alguns quilòmetres de marxa monòtona, per efectuar-se en grup, aviat es trencà el foc; el primer corredor que s'escapà fou el francès Moineau, el qual donà vida a la carrera, i féu que aquesta fos interessant en la major part del seu recorregut.

En efecte, l'esmentat corredor forçà la marxa fins assolir perdre contacte amb el grup, però aviat sortiren en la seva persecució Ruozzi, Aerts, Lapebie i Thierbach, els quals, després d'una breu caça, aconseguiren atrapar-lo.

Aquests corredors no volgueren pas reintegrar-se al gros del grup, i, apretant encara més la marxa, aconseguiren continuar netament destacats del grup.

Els cinc corredors esmentats, formant un petit grup de marxa uniforme, passaren per Castellet portant 1 m. 49 s. d'avantatge a un altre grup integrat per escàs nombre de corredors, del qual formaven part, entre altres, Romain Maes, Speicher, Camusso, Le Greves, etc.

A uns cent metres d'aquests, anaven altres molts corredors, amb l'italià Morelli i el francès Charles Pellisier al davant, els quals intentaven inútilment atrapar el grup que els precedia.

Passat Castellane, el francès Moineau punxa, i causa d'aquest accident, perd contacte amb el primer grup, el qual queda, per tant, integrat per Jean Aerts, Ruozzi, Lapebie i Thierbach.

Poc després, Ruozzi, per avaria de màquina, quedà quelcom enrera, però el brau turista-routier italià, pedalejant furiosament, pogué reincorporar-se al grup capdavanter.

Del segon grup destacaren aviat Speicher, Romain Maes i Le Greves, disposats a atrapar els fugitius. Els tres corredors batallaren furiosament i aconseguiren reduir a 30 segons l'avantatge dels escapats.

Per Grasse, a 118 quilòmetres de la sortida, passaren en primer llos Arts, Ruozzi i Lapebie, per haver quedat un xic enrera l'alemany Trierbach i el francès Moineau.

A pocs quilòmetres de l'arribada, Speicher i Le Greves, després d'una formidable persecució, pogueren atrapar els fugitius, i d'aquesta manera quedà en cap un grup de cinc homes, els quals, al famós Passeig dels Anglesos de Niça, disputaren un magnífic sprint final, que hauria resultat interessantíssim per l'actuació dels corredors i el bell marc en què es desenrotllava, de no ésser per la pèssima organització que es posà de manifest a l'arribada, que originà una gran confusió.

A 100 metres de l'arribada, anaven en primer lloc Aerts i Le Greves, disputant un formidable cos a cos, i en el moment que el segon anava a passar el belga, aquest l'agafà pel maillot amb gran energia i li aturà la marxa, al mateix temps que forçava el seu propi pedaleig. D'aquesta manera, Jean Aerts pogué trepitjar primer l'arribada, mentre que Le Greves sols aconseguia classificar-se en quart lloc.

Le Greves ha presentat immediatament una enèrgica protesta per l'acció de Jean Aerts, però aquest, al seu torn, ha pogut demostrar als comissaris de la carrera que si detingué el francès agafant-lo pel maillot fou perquè aquest tractava d'obstaculitza-lo a l'sprint, amb el conseqüent perjudici. Raonades haurien d'ésser les queixes del veterà i pundonorós corredor belga, quan els comissaris, no solament li confirmaren el primer lloc de la classificació de l'etapa, sinó que feren retrocedir Le Greves al cinquè lloc, o sigui al darrer entre els cinc homes que han disputat l'sprint final. A més, el francès ha estat penyorat amb 100 francs.

CLASSIFICACIO DE L'ETAPA

1. Aerts, en 4 h. 22 m. 35 s.
2. Lepebie, amb el mateix temps.
3. Ruozzi, amb el mateix temps.
4. Le Greves, íd. íd.
5. Speicher, en 4 h. 22 m. 45 s.
6. Morelli, en 4 h. 25 m. 3 s.
7. Pellissier, amb el mateix temps.
8. Teani, amb el mateix temps.
9. Thierbach, íd. íd.
10. S. Maes, íd. íd.

CLASSIFICACIO DELS ESPANYOLS

28. Prior, en 4 h. 31 m. 32 s.
54. Cardona, en 4 h. 47 m. 47 s.
55. Bachero, en 4 h. 48 m. 22 s.

Alvarez ha estat eliminat per haver arribat alguns minuts després d'haver-se tancat el control, però després ha estat novament admès per a seguir prenent part en la cursa.

Le Greves ha estat multat amb la quantitat de 100 francs i desqualificat del quart al cinquè lloc per haver molestat clarament un dels corredors en l'esprint final.

CLASSIFICACIO GENERAL DELS ESPANYOLS

28. Cardona, en 66 h. 49 m. 3 s.
43. Prior, en 67 h. 25 m. 55 s.
46. Bachero, en 67 h. 44 m. 11 s.

El combinat Athletic-Espanyol perd per la mínima diferència davant la selecció nacional argentina

Buenos Aires, 15. — Al camp del River Plate jugà ahir el seu tercer partit a Buenos Aires el combinat Atlètic-Espanyol. Assistí a l'encontre una gran gernació que emplenava completament l'estadi.

Els espanyols jugaren contra la selecció nacional argentina, que guanyà difícilment per la mínima diferència d'un gol a cap.

La davantera arribà en moltes ocasions dvant la porta argentina i xutaren molt però amb poca fortuna i en ocasions amb poc encert.

El partit, en general, fou força igualat.

De la selecció espanyola es destacaren netament Pérez i Pacheco, i seguiren, en ordre de mèrits, Solé i després Espada i Edelmiro.

El combinat s'arrenglerà com segueix: Pacheco; Corral-Pérez; Espada, Solé Edelmiro; Prat, Manolín, Elicegui, Chacho i Bosc.

El Moreno Montañez ha batut per abandonament el campió d'Europa, l'italià Orlandi

Milàn 15. — Al Velòdrom Vigorelli sha celebrat un combat de boxa entre el campió d'Europa del pes lleuger i el formidable pugil portoriqueny Montañez que venia precedit de gran fama.

Durant les primeres vuit represes del combat aquest fou igualat amb alguna tendència a favor del campió d'Europa per la seva millor escola.

En iniciar-se al novè round, Montañez ha aconseguit connectar un formidable cop de dreta a la mandíbula d'Orlandi que aconseguit de ple ha estat projectat a la lona. Transcorreguts alguns segons, l'italià s'ha aixecat, però ràpid Montañez ha repetit el cop i el campió d'Europa ha caigut una altra vegada. Als vuit segons, Orlandi s'ha tornat a aixecar i Mantañez ha collocat la seva fantàstica dreta per tercera vegada. Ha tornat a projectar Orlandi, aquesta vegada contra les cordes on ha quedat k. d. Quan tothom preveia el «knock-out» del campió d'Europa ha sonat el gong que ha vingut a salvar providencialment l'italià.

La desena represa sha iniciat enmig d'una gran emoció del públic. Tothom s'ha pogut percatar que el campió d'Europa encara no es trobava reposat i mentrestant, Montañez ha repres l'atac prodigant els seus cops de dreta amb tal contundència i precisió que els segons d'Orlandi han llançat l'esponja.

CURSES DE LLEBRERS
Les més competides, les de major interès i màxima emoció
KENNEL CLUB
Qualificat com un dels millors d'EUROPA
Apostes mútues — Quiniella americana
REUNIONS CADA NIT
DISSABTES I FESTIUS, TARDA I NIT
Servei de TAXIS COL-LECTIU i AUTOBUSOS lletra P.
Des de la Plaça Catalunya
GENERAL, 1 pta. PREFERENCIA, 2 ptes.

CICLISME

AL VELODROM DE REUS

Fombellida i Nieto, guanyadors de les tres hores a l'americana

Reus, 14. — Anit passada, al Velòdrom de Reus, tingué lloc la cursa de tres hores a l'americana. Hi participaren sis equips nacionals.

La reunió era esperada amb interès pels vells aficionats reusencs, perquè tornava a córrer el «Nano de Reus», Sans.

Els sis equips eren constituïts per Fombellida-Nieto (espanyols residents a França), Plans-Tarragó, Sans-Llombart, Vicenç Cebrian Ferrer-V. Albinyana, J. Cebrian Ferrer-Pujol i Ferrando-Pallejà.

Va vuanyar la cursa la parella Fombellida-Nieto, la qual va donar 737 tombs, i assolí 17 punts.

Albinyana-Ferrer II, 16 punts.

Ferrando-Pallejà, 8 punts.

Sans-Llombart, a dues voltes, 14 punts.

Plans-Tarragó, a tretze voltes, 10 punts.

Ferrer I-Pujol, a setze voltes, 7 punts.

Segons sembla, la parella Fombellida-Nieto no es mourà de Reus, per tal d'entrenar-se per al Campionat d'Espanya de Velocitat que tindrà lloc el dia 20 d'aquest mes a Mallorca. Sembla que el motiu de la vinguda a Espanya d'aquests corredors és que intenten fer-se amb el títol de campions d'Espanya.

L'italià Negrini vencé en el Critèrium du Midi

Tolosa (França), 15. — Sobre el recorregut Millau-Tolosa, de 316 quilòmeres, s'ha disputat la segona i darrera etapa de la dura prova ciclista denominada Criterium du Midi, que ha donat lloc com la primera etapa a una formidable exhibició de la representació italiana.

L'etapa es caracteritzà principalment per la impressionant escapada dels italians Scorticati i Negrini, herois també de la primera etapa, que aconseguiren arribar a Tolosa netamet destacats i coparen els primers llocs de la classificació de l'etapa i de la general.

La classificació de la segona etapa quedà establerta així:

1. Negrini, italià, en 10 h. 17 m. 58 s. (amb un promedi de 30'650 quilòmetres per hora).
2. Scorticati, a un llarg.
3. Chabard, en 10 h. 19 m. 15 s.
4. Bartali, en 10 h. 25 m.
5. Vanchendel, mateix temps.
6. Lauck, íd. íd.

En setè lloc es classifica ex-equo un escamot integrat per vint corredors.

La classificació general i definitiva és la següent:

1. Negrini, en 18 h. 24 m. 46 s.
2. Scorticati, mateix temps.
3. Bartali, en 18 h. 32 m. 38 s.
4. Lauck; 5. Gotti; 6. Molinar, etcètera, etc.

Antoni Montes vencé brillantment en la XII Volta als Ports

Organitzada pel Madrid F. C. i amb la collaboració de la U. V. E., diumenge al matí, fou correguda aquesta clàssica prova, sens dubte la més emocionant, interessant i bella del calendari ciclista madrileny.

La classificació fou la següent:

Primer, Antoni Montes, 5 h. 41 m. 24 s.; segon, Bernat Castro, el mateix temps; tercer, Ricard Montero, 5 h. 48 m. 57 s.; quart, Salvador Molina; Antoni Fernàndez, Josep Algovin, Fermí Trueba, Llucià Montero, Chafer i Telmo García, amb el mateix temps que Molina, Gómez, Salom, Américo, Tuero, Pérez, Granada i Trillo. Es retiraren deu corredors dels vint-i-set sortits, i hi assistí nombrós públic.

LA PROMOCIO A PRIMERA CATEGORIA

Resultats

Calella-Girona, 0-2.
Granolles - Badalona, 3-2.
Sant Andreu - Horta, 3-2.
Sants - Terrassa, 8-2.

Classificació

Girona	11	8	2	1	23	8	18
Granollers	11	7	2	2	22	10	16
Badalona	11	8	0	3	31	19	16
Horta	11	4	1	6	23	21	9
Sans	11	4	1	6	23	21	9
Terrassa	11	4	0	7	21	20	8
Calella	11	3	1	7	10	27	7
Sant Andreu	11	2	1	8	15	30	5

CANODROM-PARK
CAMP DEL «SOL DE BAIX»
Antics terrenys d'entrenament del F. C. Barcelona
TRAVESSERA DE LES CORTS
Avui, dimarts, a la nit, i totes les nits
Grans Carreres de Llebrers
Tramvies: Línies 7 i 15 --- Autobusos: Lletra E
Servei de taxis collectius, des de la Plaça de Catalunya i de la Plaça d'Espanya

Demòcrates! Llegiu LA HUMANITAT

LES SEMIFINALS DE LA «CHALLENGE» MAGI MATHEU

El Gironí i el B. U. C. en vèncer respectivament el R. A. C. i el Barcelona, aquest darrer per «forfait», queden classificats per a disputar la final

JAUME ANGEL, EN MAGNIFICA FORMA, VA BATRE AMPLIAMENT EL RECORD ESPANYOL DELS 1.500 METRES LLISOS

El passat diumenge, a l'Estadi, se celebraren els encontres semi-finals corresponents a la «Challange» Magí Matheu, entre el Gironí i el Rac de Reus, i el Barcelona Universitary Club i el Barcelona.

El primer d'ambdós encontres es resolgué a favor dels gironins, per un ampli marge de punts, ço que li permet disputar el pròxim diumenge el matx final amb l'equip del B. U. C., que també es classificà pel «forfait» de l'equip del Barcelona.

La no participació de l'equip blaugrana, més que la no presentació, fou motivada, per haver desqualificat la Federació Catalana d'Atletisme l'atleta Roca pel termini d'un any.

Tot i l'aprovació del B. U. C., que consentia la participació del veterà atleta, la Federació, en virtut del comunicat que adreçà el dissabte a les oficines del Barcelona en el qual donava compte de la desqualificació de Roca, desautoritzant el seu arrenglament, es registrà aleshores la retirada de l'equip blau-brana.

S'ha desqualificat Roca, per una incorrecció comesa en el transcurs d'un acte de repartiment de premis d'anteriors competicions; no tractem de voler disculpar Roca pel fet comès, que mal pugui ésser o no justificada la seva protesta, no deixa de tenir la seva importància; el que no trobem encertat és la durada de la seva desqualificació.

Roca, que sempre hem considerat un model d'atletes, per la seva perseverança, voluntat i ensems, ferma disciplina, que mai no ha regatejat els seus esforços quan ha defensat no solament els colors del seu club, sinó àdhuc els de Catalunya, no es mereixia tan severa sanció.

El que sí resulta interessant, és veure quina determinació prendrà la Federació davant la retirada del Barcelona, la qual cosa trobem mancada de fonament, malgrat que, la desqualificació imposada al seu «defender» pogués causar-li un greu perjudici.

La nota més destacada de la jornada anà a càrrec de Jaume Angel, el notable «miller» del B. U. C., que en el transcurs d'unes proves d'entrenament efectuades entre els atletes d'aquest Club en no efectuar-se el matx amb el Barcelona, millorà el rècord espanyol dels 1.500 metres llisos, que dies enrera Piferrer arrabassà a Cialceta.

La marca d'Angel no podia resultar més brillant; enderrocar un rècord per una diferència de gairebé de cinc segons, no pot dir-se'n un cas de sort; el fet és que Anguel, és un dels pocs corredors que tenen una especial cura en la seva preparació, ha aconseguit en la seva millor forma una marca de talla internacional.

Resultats tècnics de la jornada:

MATX REUS-GIRONI

100 metres

1, Gavaldà (R.), en 12 s.; 2, Perich (G.); 3, Viñas (G.); 4, Montlleó (R)

Pes

1, Llauró (G.), 10'56 metres; 2, Fort (R.), 9'94; 3, Montserrat (R.), 9'65; 4, Sàiz (G.), 9'61.

Llargària

1, Mas (G.), 5'57 metres; 2, Serrat (R.), 5'54; 3, Amat (G.), 5'33; 4, Montlleó (R.), 5'31.

Salt perxa

1, Amat (G.), 2'70 metres; 2, López (G.), 2'50; 3, Serrat (R.), 2'50; 4, Gavaldà (R.), 2.

Alçària

1, Segarra (G.), 1'65; 2, Viñas (G) 1'55; 3, Serrat (R.), 1'50; 4, Montlleó (R.), 1'45.

1.500 metres

1, Miramon (R.), en 4 m., 31 s. 3-5; 2, Sueseu (G.); 3, Esteva (G.); 4, Rosó.

400 metres llisos

1, Colomer (G.) en 56 s. 7-10; 2, Segarra (G.); 3, Gavaldà (G.); 4, Fort (G.).

Disc

1, Fort (R.), 30'48 metres; 2, Llauró (G.), 30'33; 3, Salvadó (G.), 28'28; 4, Montserrat (R.), 22'26.

Relleus olímpics

1, Gironí, en 3 m. 50 s. 6-10. (Suescu, Colomer, Amat i Perich).

2, RAC, en 4 m. 6 s. (Marimon, Gavaldà, Serrat i Montlleó).

4 per 100

1, Gironí en 49 s. (Perich, Viñas, Mas i Amat).

2, RAC, en 49 s. 4-10. (Muñoz, Serrat, Fort i Gavaldà).

Puntuació final

Gironí, 63 punts; RAC, 41 punts.

LES ALTRES PROVES

100 metres

1, Altafulla, en 11 s.; 2, Armando, en 11 s. 1-10.

Perxa

1, Consegal, 3'50 metres.

300 metres

1, Obon, en 41 s. 2-10; 2, Castellà, en 42 s. 2-10.

Salt d'alçària

1, Reñé, 1'60 metres; 2, Altafulla, 1'55 metres.

1.500 metres

Jaume Angel, en 4 m. 3 s. (Antic rècord: 4 m. 7 s. 9-10).

Disc

1, Cugueró, 32'78 metres; 2, Altafulla, 31'72 metres.

Salt de llargària

1, Altafulla, 6'81 metres; 2, Consegal, 5'83; 3, Armando, 5'40.

CLINICA MENTAL
(Torre de Campderà)
A LLORET DE MAR - GIRONA - TELEFON 10
Per a l'assistència dels malalts nerviosos, mentals i toxicòmans d'ambdós sexes
Metge Director Resident
Doctor Bernat Carreras

LA LLIGA AMATEUR DE FUTBOL

Va celebrar assemblea i va prendre importants acords

Al seu domicili social del carrer de Duran i Bas, la Lliga Amateur de la Federació catalana de Futbol Associació, va celebrar la seva assemblea extraordinària, amb assistència de delegats corresponents a vuitanta clubs de Catalunya.

Presidí l'acte el president de la Lliga Amateur, senyor Mas, acompanyat dels directius senyors Casals, Furró i Aguiló.

Sembla que el president de la Lliga Amateur va donar compte als assembleistes de la situació en què es troba l'entitat després dels acords recaiguts en l'assemblea extraordinària celebrada darrerament per la Federació Catalana, i que, precisament, com que coneix la vida de la majoria dels clubs amateurs de Catalunya, creu que a aquests no els serà fàcil de complir, malgrat tota la bona voluntat, el recàrrec que pesa damunt les fitxes amb destinació a la Mutual Esportiva de Catalunya.

Després d'haver parlat diversos delegats ratificant el criteri del senyor Mas, fou pres acord, per unanimitat — com tots els altres que prengué l'assemblea —, de proposar que no sigui obligatori per als clubs amateurs l'impost de fitxa destinat a la Mutual Esportiva, entenent que aquells clubs que no tributin en aquest sentit no tindran cap dret a l'assistència de llurs jugadors a la Mutual.

També ha estat possible de saber —per referències particulars — que la Lliga Amateur proposarà a la Catalana que el president de la Lliga ocupi de dret un lloc al si del Consell directiu de la Catalana, amb la seguretat que solament podrà intervenir en aquells casos que es refereixin a la Lliga Amateur. Si no prospera aquest criteri sembla ésser que els nostres clubs amateurs recaptaran de la Nacional el dret de poder concórrer-hi sense passar per la Catalana.

El dret de no promocionar amb els clubs no professionals i la no assistència a les assemblees de la Catalana, sembla que és acceptat amb la salvetat que sigui per a la propera temporada per a ratificar o rectificar-ho en l'assemblea de final de la temporada.

Finalment es parlà de la qüestió econòmica i de la creació d'una Comissió mixta entre elements de la Lliga Amateur i de la Federació Catalana per a la confecció del pressupost de la Lliga Amateur a base d'aportacions mensuals per a cobrir les despeses de sosteniment.

Hom creu saber que aquests foren en síntesi els acords que hom prengué per unanimitat. Després de contestar la Catalana les propostes de la Lliga Amateur, aquesta celebrarà una nova assemblea per a donar compte del resultat als clubs. Entre els assembleistes hi hagué la major cordialitat i entusiasme.

Mobles López Carme 44

AUTO-ESCOLA
Fundada l'any 1912
L'AS de l'automobilisme

Ensenyança completa de conducció fins a obtenir el Títol, Reglament, Mecànica i cotxe per a l'examen
TOT 75 PESSETES
Preu únic
Només aci. Rapidesa i economia. L'única que en vuit dies prepara els alumnes per a examinar-se de 1.ª classe i 1.ª especial
Si us voleu convèncer, consulteu oficines:
CORTS, 412

FARRE PIJUAN
METGE ESPECIALISTA
PELL -- VIES URINARIES
DEFECTES SEXUALS
Rambla de Canaletes, 11, primer

Bar Petit Miramar
Casa recomanable pel seu peix fresc i menjars d'encàrrec
Gran terrassa d'estiu pròpia per a banquets i festes
Avui, suculents coberts a preus molt ajustats
— PASSEIG NACIONAL, 62 —
Barcelona. — Telèfon 19235

LA FABRICA DE
NEVERES
"GLACIAL"
VEN BARATISSIM, DIRECTE AL CONSUMIDOR. Immens assortit per a tots els usos, des dels preus més infims
Neveres patentades de màxima refrigeració i sense mescla de gustos i olors, a preus mòdics.
Benet i Mercadé, 26 (al costat d'Estació Gràcia i Teatre Bosc)

VENDA I CLINICA
D'ENCENEDORS
CASA SUBIROS
Hospital, 42 - Tel. 13651

CLINICA GALLEGO - VIES URINARIES
Carrer Nou de la Rambla, 18 — PELL SANG VENERI PROSTATA MATRIU IMPOTENCIA DIATERMIA — Director: Dr. Riu Porta —
Consulta, 11 a 1, 4'30 a 9. F. 10 a 1

Ybarra y C.ª, S. en C.
Linies regulars de grans vapors per als destins que es detallen
SERVEI RAPID ENTRE BARCELONA I BILBAO
Sortides tots els DIMECRES a la nit cap a València, Alacant, Malaga, Sevilla, Vigo, Villagarcia, Corunya, Musel, Santander i Bilbao.
Alternant-se les escales de:
Tarragona, Ceuta i Hueiva cada dues setmanes
Sant Carles i Ferrol cada dues setmanes
SERVEI CORRENT ENTRE BARCELONA I BILBAO
cada dues setmanes
Sortides els DIVENDRES a la nit, cap a Tarragona, Sant Carles, Vinaroç, València, Cullera, Alacant, Cartagena, Aguilas, Almeria, Melilla, Motril, Malaga, Ceuta, Cadiz, Sevilla, Huelva, Vigo, Marin, Villagarcia, Ferrol, Corunya, Avilés, Musel, Santander, Bilbao i Pasajes
SERVEI ENTRE BARCELONA, SETE I MARSELLA
Sortides quinzenals els dijous cap a Séte i Marsella
Servei quinzenal cap a GENOVA
La càrrega es rep al Tinglado de la Companyia Moll del Rebaix
Telèfon 13585
SERVEI RAPID CAP AL BRASIL - PLATA
per moto-transatlàntics correus espanyols
Sortides fixes cada 21 dies
Cap a SANTOS, MONTEVIDEO i BUENOS AIRES sortirà el dia 23 juliol del 1935, la magnífica motonau
«CABO SANTO TOMÉ»
que admetrà passatgers i mercaderies
La càrrega es rep fins la vetlla del dia de sortida, al tinglado núm. 1 del Moll de Balears, telèfon 18274
Consignataris:
FILL DE ROMUL BOSCH, S. en C.
VIA LAIETANA, 7 TELEFON 22057

COMPANIA TRASMEDITERRANEA
MADRID: Passeig de la Castellana, 14. — BARCELONA: Via Laietana, 2
LINIA RAPIDA DE GRAN LUXE BARCELONA - CADIZ - CANARIES
Sortides setmanals els dissabtes, a les 12. Efectuaran el servei les motonaus
«CIUDAD DE SEVILLA» i «VILLA DE MADRID»
LINIA RAPIDA DE GRAN LUXE BARCELONA - PALMA DE MALLORCA
Sortides cada dia (llevat els diumenges) de Barcelona i Palma, a les 21 hores per les motonaus
«CIUDAD DE BARCELONA» i «CIUDAD DE PALMA»
SERVEIS REGULARS ENTRE TARRAGONA, VALENCIA, ALACANT I PALMA DE MALLORCA, BARCELONA - MAO I BARCELONA - EIVISSA
LINIA COMERCIAL AMB ESCALES A TOTS ELS PORTS DE LA MEDITERRANIA, NORD D'AFRICA I CANARIES. — Sortides quinzenals de Barcelona els dijous. LINIA COMERCIAL BILBAO - CADIZ - CANARIES, AMB ESCALA A TOTS ELS PORTS DEL NORD D'ESPANYA. — Sortides quinzenals de Bilbao els dijous. LINIA RAPIDA REGULAR ENTRE ESPANYA I TERRITORIS DE LA GUINEA ESPANYOLA (FERNANDO POO). — Sortides el dia 17 de cada mes, amb escales a València, Càdiz, Las Palmas, Santa Cruz de Tenerife i Freetown, Santa Isabel de Fernando Poo, Bata, Kogo i Rio Benito pels vaixells
«CIUDAD DE CADIZ» i «LEGAZPI»
LINIA REGULAR ENTRE BARCELONA - ALACANT - ORAN - MELILLA VILLA ALHUCEMAS - CEUTA i VICE-VERSA
Sortides de Barcelona cada diumenge, a les 8 hores; d'Alacant els dilluns d'Oran els dimarts; d'Oran cap a Alacant, els dimarts i d'Alacant cap a Barcelona, els dimecres.

VIATGES A MALLORCA
3 dies amb excursions ... ... 72 Pts.
Primer, C. Bellver; segon, Soller; tercer, C. Drac (amb entrada)
3 dies amb excursions ... ... 80 Pts.
Primer, Soller; segon, C. Drac (amb entrada); tercer, Inca-Pollensa i Formentor
4 dies ... ... 95 Pts. 5 dies ... ... 107'50 Pts.
Hotels de primera — Autos particulars (no autocars) — Sortida tots els dies des d'una persona — Reserva anticipada de passatges — Descomptes a grups, penyes i societats
Agència dels Hotels de Mallorca
Rambla del Centre, 35 : Tel. 15457 : Barcelona
Demaneu programes de 50 excursions per l'illa — Sollicitem agents pels pobles de Catalunya

Camiseria - Corbateria
Ferrer Batlles
36, Boqueria, 38
VESTITS BANY :: BARNUSSOS
CAMISES PLATJA :: Camisa RAGLAN (Patentada) : Mitges FERRO de garantia
PREUS BARATISSIMS

APARELLS FOTOGRAFICS
PRISMATICS - BINOCLES - CINEMES
PEL·LICULES PATHE BABY MAQUINES
FONOGRAFS DE TOTES MENES DISCOS, etc.
RELLOTGES - OBJECTES DE PLATA
JOIES - BRILLANTS
TOT de VERITABLE OCASIO
COMPRA, VENDA i CANVI
CASA BAGUES
Carrer de Sant Pau, 6 (prop Rambles) Tel. 14237
BARCELONA

MERCAT D'OCASIONS
COMPRA / VENDA / CANVI
DE MOBLES, PIANOS, RADIOS, CAIXES DE CABALS, MAQUINES D'ESCRIURE I DE COSIR, MALETES, DISCOS, etc.
TOT D'OCASIO
CORTS CATALANES, 414
Telèfon 30422 BARCELONA

Secció d'anuncis per paraules

Les dues primeres ratlles: 1 pta.; per cada ratlla de més, 0'30: els dimarts, dijous i diumenges, un 50 per 100 de descompte

OFERTES I DEMANDES

CATALA desitjo aprendre econòmicament. Esc. preu dues hores diàries al vespre. 4642, Vergara, núm. 11.

MOSSO O COBRADOR, desitja collocació 45 anys i bones referències. Escriure a LA HUMANITAT núm 534.

COMPTABLE, coneixedor treballs d'oficina s'ofereix tot el dia o hores. Esc. LA HUMANITAT núm 155

MOSSO, s'ofereix per mig dia, 40 anys, bones referències. HUMANITAT núm 519.

MARE I FILLA, s'ofereixen per cuidar-se de despatx o bé porteria. Esc. LA HUMANITAT núm 539

APRENENTA avançada roba blanca interessa. Entença. 125, 5è.

DISPESES

MENJARS VEGETARIANS i de règim vegetes. 2'50. Pelai, 12, pral. 2na.

SENYORA sola, desitja un o dos joves, dormir i rentar, molt econòmic. Raó: Badal, 95, 2on. 1ra. (Sants)

PENSIO de 6 a 9 ptes., 1xos. des de 150 ptes. tot confort. Pl. Maria. (8. pral.

30 $ t. estar, b., dutxa, tel., b. menjar. Borrell, 148, 1er. 2na

MENJARS VEGETARIANS i de règim veg. ptes. 2'50. Pelai, 12, pral. 2na.

EMPRESA MARES facilita gratis pensions i habitacions. Rambla de les Flors, 30, 1er. 2a.

HABITACIO independent, tot confort, b. carrer, tel. asc., Viladomat, núm. 138, 4rt. 2a.

DESITJO senyor tot estar Villarroel 28. 2n. 2.a

PER A TREBALLS, cosir o repassar roba a domicili s'ofereix senyora. Esc. LA HUMANITAT núm. 304.

PENSIO PRAT, habitació 2 llits, pensió completa. Abonament a menjar, 35 ptes. setmana. C. Nou Rambla, 12, 1er. 2.a

SRA. VIDUA amb informes desitja treball per a hores o tot el dia, despatx, clínica, etc. Esc. a LA HUMANITAT núm. 305.

PERSONA CULTA, cerco amb dues mil pessetes per a explotar un negoci per guanyar molts diners, sempre al seu poder, impossible perdre, proves. C/. Badalona, 10 (Sants).

PENSIO LLOBET, hab. per a senyor Abonaments a menjar. Canuda, 17, ascensor. Tel. 24322.

MENJARS per a estiu, 3 ptes. Ausiàs March, 31. principal segona.

PENSIO FUGAROLAS habitació per senyor o familia. Coberts a 2'50. Balmes, 22, pral. t. 12648.

PENSIO BELTRAN, 5 ptes. diàries, setmanals 30 ptes. Tot comprés. Carme, 64, pral. T. 24240.

ENFRONT UNIVERSITAT. Espléndides habitacions amb sòl, a tot estar, preu econòmic, bany, dutxa. Tel. 17068, Pelayo, 4, segon.

IDEAL PENSION, la més céntrica i confortable, menjar excellent, pensió completa des de 125 ptes. mes; diària, des de 5 ptes. Escudellers, 6, pral. prop Rambles, escala estanc.

PENSIO completa, 7 duros setmana i 25 duros mes, amb roba, dutxa. Urgell, 120, pral. prop Corts Catalanes.

HABITACIO sols dormir. Rbla. Flors, 16, 2a.

HABITACIO a 4 duros, Unió, 28, 2n. 1.a

PENSIO torre casa particular. Raó: Pl. Adrià, quiosc.

CARME, 72, segon, desitjo 1 ó 2 hostes tot estar o sols menjar, tracte familiar.

LLOGO habitació a senyora o senyoreta, amb referències, prop tramvia línies 12, 14, 15, 59 i 58. Escriure a LA HUMANITAT. núm. 303.

PENSIO SOLA, València, 169, pral. Muntaner-Aribau, restaurada de nou, habitacions a. corrent des de 60 ptes. Pensió completa des de 200, confort modern. Gran menjador amb jardí. Coberts des de 3 ptes.

PENSIO primer ordre, màxim confort, cuina immillorable. Rambla Canaletes, 6, 4rt. prop Plaça Catalunya.

SI DESITGEU pensió en pis o torre, visiteuns. Estalviareu temps i diners. Rbla. Flors, 11, 1er.

ESPLENDIDS coberts, entreteniments i 3 plats, a 3 ptes. i 2'75 per abonament de 15 àpats, servei acurat. Pensió Laietana. Pl. Berenguer, 2.

4'50 DIA 100 ptes. mes, pensió completa t. confort, menjar extra, bany, dutxa. Aragó, 67, pral.

LLOGUERS

PISOS amoblats, nous, tot confort, asc. tel. bany, preus molt reduïts. Rosal, 44, porteria.

14 I 15 DUROS, pisos casa nova, timbres, mosaic, safareig, aigua compresa preu del lloguer. Angels López de Ayala, 33, prop Pl. Espanya.

GRANS magatzems, 23 duros, Aragó, 62 i 64, pr. Metro Rocafort Calàbria.

PIANOS DE LLOGUER. Bruc, 78, entresol. C. Bieger.

BERLIN, 19 (S. G.) pisos moderns, espléndides vistes, ascensor, bany, calefacció, garatge, de 100 a 140 ptes. lloc preferit pels estrangers.

ADVOCATS

TOMAS JORDI BLANC, advocat, Procurador dels Tribunals. Psg. de Gràcia, 47, 3r. 1.a Telèfon 76163. Barcelona.

JOSEP LLISTOSELLA, advocat; Llúria, 93. Telèfon 78052. Barcelona.

JOAQUIM JUANOLA I MASSO, advocat; Llúria, 39. Tel. 19589. Barcelona.

MANUEL DOMINGUEZ, advocat. Corts Catalanes, 564, 1.r 1.a Telèfon 32171. Els divendres a Vilafranca del Penedès. C. Palma, 22.

MOLT ECONOMIQUES llogo habitacions. Tamarit, 82, pral. 3ra.

JOSEP M. PI I SUNYER, advocat; Rambla Catalunya, 67; Tel. 70623. Barcelona.

G. RAMOS DE LA REGUERA, advocat. Despatx de 6 a 8. Anselm Clavé, núm. 11. Tel. 15477.

METGES

Dr. PADROS DE GAONA. Metge oculista. Girona, 13 (xamfrà Ausiàs March). Tel. 23548. Barcelona.

Dr. V. L. FERRANDIZ. Metge naturista. Guariment absolut de l'asma. Mallorca, 236, pral.

Dr. BAUDILI GUILERA. Obstetricia i ginecologia. Rda. Sant Antoni, 33. — Telèfon 31333.

MALALTIES dels nens. Modern tractament. Doctor J. Sala. De 3 a 6. Corts, 282. - Tel. 35283.

Dr. JOAN CAMPROBI. Parts i malalties de la dona. Bruch, 49, principal. — Tel. 11622.

Dr. FRANCESC ORTES PARERA. Numerari de terna de l'Excm. Ajuntament de Barcelona. Especialista en malalties internes. Consulta de 4 a 5. Aragó, 224, pral. T. 10158.

Dr. J. FERRER ESPIGOL. Cirurgia en general. Plaça del Born, 19. Telèfon 25845.

VENDES

CASA prop de Correus, venc per 12.000 duros. Bona renda. Aribau, 177, entresol primera.

SOLARS a 6 duros mes c. Dante davant n. 14 i futur Mercat Horta. Canuda, 35, pral. 1.a, 11 a 1 i de 6 a 8.

GIRONA, venc magnific xalet. Raó: Bernat Boades, 3, segon, segona.

SANT CUGAT venc caseta moderna, garatge. Saló menjador, dos dormitoris, bany, amoblada. Ptes. 40.000. car. Villa, 59 (Sant Cugat).

TORRE espléndida, 4 dormitoris, bany, jardí, terreny, bon lloc d'Horta, per 22.000 ptes. Raó: Pl. Elvissa, 4.

A CERDANYOLA, urgeix vendre terreny. 8.000 pams a 0'25 ptes. lloc molt sà. 20 minuts Pl. Catalunya. 0'15 viatge amb abonament. Forn Girbau (Cerdanyola).

VENC CASA Elxampla; baixos i un pis 4.400 pams terreny per 20.000 ptes. Raó: Ausias March, 82, magatzem.

SOLARS, SITGES, enfront baixador Terramar. Vinya, algua, elect., edif. de 20, 30, 40 cms. pam a terminis des de 25 ptes. mes. Raó: Balmes, 54, 1er. 2a.

TERRENY Tres Torres, urgeix vendre. Raó: Font Sant Miquel,, 4, 2n. 1.a De dotze a cinc.

FARMACIA, carrer primer ordre, renda anual 20.000 ptes. venc per 35 mil ptes. per retirar-me. Tallers, 68, entresol, 2na.

POLLERIA, immillorable situació, benefici diari, 25 ptes. Tallers, 68, entresol, 2a.

TINTORERIA, Eixample, la millor de Barcelona, fa 7.000 números anuals, 1.200 ptes. netes al mes.

BARS, bodegues, ocasions des de 2.000 ptes. Roda, Carme, 14, entl.

CARNISSERIA amb 5 habts. lloguer 20 duros. Ocasió. Alcolea, 50, Sants

MERCERIA Eixampla, ocasió. Muntaner, 3, 1. 2.

ARMARIS LLUNA 15 duros, buffet, taules, cadires, llits. Sepúlveda, 95 porteria.

MOBLES per a oficina i pisos, liquidem baratissims. C. de Cent, 240-244.

MOBLES i matalassos a terminis, sense fiador. Car. Santa Anna, 18.

MOBLES ocasió, mobles preus inversemblants. No comprar sense visitar abans aquesta casa. Muntaner, 18.

GRAN ocasió mobles no compreu sense visitar-nos Borrell, 66, i Floridablanca, 90.

TENDA es traspassa per 700 ptes. Tallers, 82, de 5 a 9 de la tarda

QUIOSC RELLOTGER, traspasso, Aribau, 22.

DIVERSOS

CASTELLDEFELS. Espléndida caseta de bany, tocant al Restaurant «Mar i Sol» i lloc guarda cotxes, traspassaré per 3.500 ptes. Informes a LA HUMANITAT

PER A TOTA MENA de treballs de paleta, projectes d'obres i pressupostos, adreçar-se a Francesc Benavent, c. Angels López de Ayala, 66, 2a. Telèfon 35537.

VINS DE VALDEPEÑAS, a 5 ptes. els 8 litres, proveu-los. «Bodegas de Valdepeñas» Telèfons 54117 i 53977.

IMPREMTA Laietana. Diaris. Revistes. Periòdics i llibres. Opuscles i treballs comercials. Bou de Sant Pere, 9. Tel. 20257.

ANGEL MARTI. Taller d'enquadernació (Martínez de la Rosa, 17. Telèfon 75352 - Barcelona).

MALALTS. Pulmons, Cor, Medicina general. Sifilis, Raigs X, Sol artificial. Dr. Lluís Cuesta Urgell, 20, pral. Consulta de 3 a 6.

COMPTABLE, coneixedor anglès i francès i treballs d'oficina. S'ofereix tot el dia o hores. Esc. LA HUMANITAT núm. 157

RETOLS I ETIQUETES de totes menes per a aparadors Mercaders. 36.

GANGA, menjador nou per 450 ptes. venc. Balmes. 171, Ebenisteria.

BAR MENJARS traspasso per no poder atendre'l. Lloc céntric prop Rambles. Bon negoci. A. de Cabo. Francesc Layret, 124, bis. 4rt. 2na.

DISCOS gramofon nous des d'1 a 2 ptes. Clàssica, òperes, operetes, ballables, Bruc, 28, quart.

S'OFEREIX per a traduccions del francès a l'espanyol o català, persona apta. Escriure a La Humanitat, núm. 300.

JOVE, bona presència, desitja entrar en relacions senyoreta distingida, desinteressadament. Escriure a La Humanitat, núm. 301.

DESITJARIA pensió fora de Barcelona, preferentment muntanya, per un mes. Escriure a La Humanitat, núm. 302.

MOBLES ALTABA, elegància, duració, economia. No compreu sense visitar aquesta casa. Jovellanos, 2.

SENYORETA s'ofereix per a donar injeccions. Preus modestos. Duana, núm. 2, tercer.

SALA GASPAR. Galeries d'Art. Consell de Cent. 323.

PER A CASAMENTS. Autos Rovira, Calàbria, núm. 2. Tel. 32573.

HIPOTEQUES ràpides sobre cases renda, préstecs sobre terrenys i finques rústiques. Notariat, 7, entresol.

ULLS DE POLL? Callicida Kamnol!

LIMPIT: Senyora, guarirà flux i guanyarà bellesa.

MORENES, fistules, garanteixo guariment complet, useu «Morenol». Demaneu prospecte. Passatge del Crèdit, núm. 4.

«LADILLAS». Insecticida «Paradell» al minut. Una pesseta. Nou de la Rambla, 28. Farmàcia.

J. VILA FONTSERE. Impressor, tota mena de treballs comercials. Sepúlveda, 78. Tel. 34574.

COLMADO RAMBLA. El més assortit en vins i licors de marques nacionals i estrangeres. Recomanem els nostres cafès insuperables. Servim a domicili. Rbla. Catalunya núm. 85. — Tel. 76916.

CLINICA D'ENCENEDORS. Tota mena de reparacions. Venda de nous Casa Subirós. Hospital 42

LA PORTORRIQUERA. Torrefacció de cafès diària. Xuclà, 25.

ALIMENTS DE REGIM Casa Sorribes. Salmeron, núm. 222 i Llúria, 62.

ARQUES I BASCULES Arisó. Sants, 12.

JOSEP ORIOLA. Maletes metàlliques per a automòbils de tots els sistemes. Torrent Vidalet, 78. Tel. 77188. Barcelona.

UNIVERS. Tintes d'escriure i lacres de tipus corrent i aplicació industrial. Vendes a l'engrós. Consell de Cent, 428. Telèfon 55179.

BAR «LAS DELICIAS» de Paulí Colet. Especialitat en tota mena de peixos. Cobert comercial a 5 ptes. 4 plats a escollir. Pg. Nacional, 32. Telèfon 19637. Barceloneta.

J. COMA ROURA. Pau Iglésies, 47. Tel. 14298. Té els més riquíssims i selectes cafès torrats, que recomana per llur aroma i paladar fi.

RESTAURANT MIRAMAR. Unic a Barcelona per la seva temperatura agradable que s'hi gaudeix. Salons especials per a bodes i banquets.

PORTES metàlliques Viiar. Marià Aguiló, 56. Telèfon 53762.

COMERÇ D'OUS i aviram «L'Empordanesa», de Francesc Teixidó. Compra directa als mercats de l'Empordà. València, 334. Granja a Tel. 81816 Sant Miquel de Fluvià (Girona). Es reben llistes per telèfon. Servei a domicili.

JAUME QUERA, constructor d'obres. Projectes i pressupostos. Menéndez i Pelayo, 37. Tel. 74576. Barcelona.

RECLAMACIONS als ferrocarrils. Ramon Queralt. Casa fundada l'any 1900. Corts Catalanes, 521 1r. 1a. Tel. 32601. Barcelona.

SALO per a senyores d'Alfons Pujol. Permanents perfectes 12 ptes. Salmeron, 114, pral. 1er. Tel. 71153, Barcelona.

ES COMPREN autos vells per a fer ferro vell a Nàpols, 294. Tel. 52688.

IMPREMTA. Litografia. Relligats. Projectes Horta, S. A. Corts Catalanes, núm. 719. Tel. 50501.

BAR FELICIANO. Servei acurat. Salmeron, 80.

FERROS i metalls vells. Rafael Agustí. Sant Gil, 14. Tel. 22956. Barcelona.

MAGATZEMS de colonials. Moll d'espècies. Joan Subirs Serra, Consell de Cent 617 T. 55810

JOSEP CANUDES, sastre. Preus moderats, sempre els darrers models. Sant Pau, 10.

AVIRAM i carnisseria. Ramon Eroles, Vallespir, 112. Telèfon 30366. Sants.

IMPRESOS de tota mena. Gell. La Granada, 1. Tel. 71083. Barcelona.

RELLIGATS patentats «Saturno». Llibres rat-llats. Sobres. Estotgeria i manipulats. Consell de Cent, 141. Tel. 30865 Barcelona.

ARTICLES per a viatge, els trobareu a l'acreditada casa Ramon Olivella, suc. de F. Castelltort. Hospital, 141. Telèfou 17365.

OLIS I SABONS. Josep Salvador Porta. Servei acurat a domicili. Cojomines, 6. Telèfon 14946.

L'ESCOCESA, Faixes i cotilles ortopèdiques. Hospital, 133.

CAFE-BAR. Menjars casolans. Can Massana. Massini, 77. Telèfon 31782.

MAGATZEMS de mobles «La Unió». Vendes a terminis i al comptat. Carrer de Sants, n. 125 (prop del Mercat de Sants). No deixeu de visitar-nos. Telèfon. 31704.

PERE SIMON. Articles ortopèdics. Carme, 51.

MERCAT D'OCASIONS. Compra-venda, canvi. Tot d'ocasió. Corts Catalanes, núm. 414. Tel. 30422.

CASA BAGUES. Joies, rellotges i joies de totes menes. Sant Pau, 6. Telèfon 14237.

CLINICA GALLEGO. Pell, sang, veneri. Director: Dr. Riu Porta. Nou de la Rambla, 18. Consulta popular, 10 a 1.

ALIMENTS DE REGIM Casa Santiveri. Call, 22.

LLIBRES D'OCASIO i nous, a preus reduïts i lots a preus baratissims, els trobareu a la Llibreria Central, Muntaner, n. 42.

PREU UNIC per aprendre a conduir auto: 115 ptes. Corts Catalanes, 412 (xamfrà Vilamari).

UN NOM I UNA ADRECA que cal recordar per vestir amb distinció. Creu Coberta, 99. Sastreria «El Negrito».

REPARACIONS en gas, aigua i electricitat. Casa Bachero. Carrer Gall, 70, Hostafrancs.

TRANSPORTS per a la construcció. Joaquim Mañes. Consell de Cent, 18. Telèfon 31826.

CONSTRUCCIONS de fusteria. Mobles i decoració. Josep Chiva. Carrer Vilardell, 18. Hostafrancs.

ORXATES Vda. Espluges són les preferides pels bons paladars. Creu Coberta, 32.

TALLER de pedra artificial, dipòsits i mosaics, paviments i tots els derivats de la construcció. Francesc Borreda. Gavà, 37 i 39. Telèfon 30670.

DIPOSIT DE CALÇAT «L'Estrella» Gran existència de calçat especialitzat en la mida. Josep Calderó. C. Torre Damians, 2 (xamfrà Creu Coberta).

Republicans! Llegiu LA HUMANITAT

Dimarts, 16 de juliol del 1935

la humanitat

Barcelona — Any IV — Número 1.057

LA JORNADA DEL DIUMENGE A PARIS

L'aniversari de la presa de la Bastilla fou celebrat sense incidents

El Front Comú de les esquerres reuní la més gran manifestació --- De cinc-cents mil homes, segons els seus periòdics; de cent cinquanta mil, segons els de dreta --- Els «Creus de Foc» aconseguiren portar a la manifestació cinquanta-dos mil homes --- Entre els elements del Front Comú hi figuraven oficials de la reserva d'uniforme

UNA VERITABLE MANIFESTACIO DE FORÇA MILITAR

París, 15. — La jornada del 14 de juliol, aniversari de la presa de La Bastilla i festa nacional francesa, es desenrotllà dintre d'un ambient d'absoluta tranquillitat i amb gran brillantesa.

Les enormes precaucions adoptades pel Govern, concentrant a París policia, guàrdies mòbils i gendarmes de provincies i aquarterant alguns contingents de tropes, resultaren afortunadament inútils.

A primeres hores del matí s'inicià l'afluència de ciutadans que s'estacionaren a les vies que havien de recórrer les tropes que anaven a prendre part a la gran revista tradicional. L'Avinguda dels Camps Elisis, la Plaça de L'Etoile i l'Avinguda del mariscal Foch, principalment, estaven abarrotades de públic.

Un dia veritablement esplèndid contribuí a donar més relleu als esdeveniments de la jornada.

L'entusiasme patriòtic es posà de relleu des de primeres hores quan el poble ovacionà amb entusiasme els regiments que junt amb la música es dirigien a l'Arc de Triomf.

Miler i milers d'edificis apareixien engalanats amb banderes, gallardets i domassos tricolors.

Es calcula que en menys de mitja hora es congregaren diversos centenars de milers de parisencs entre les places de la Concòrdia i L'Etoile.

Quan a la Tribuna presidencial hi havia ja el Govern en ple, acompanyat del Cos diplomàtic presidit pel seu degà el Nunci de S. S. monsenyor Maglione, dels agregats militars, navals i aeronàutics estrangers i d'altres autoritats civils i militars, arribà el president de la República, el qual fou rebut a toc de clarí. Immediatament s'executà "La Marsellesa", que el públic escoltà descobert, i en acabar l'himne nacional esclatà una formidable ovació.

A continuació i amb gran solemnitat es procedí al lliurament de banderes a les noves unitats i el president de la República condecorà nombrosos caps i oficials.

Tot seguit s'inicià la magna desfilada de tropes que resultà, sense cap mena de dubte, la més important de totes les efectuades fins ara i que el públic esperava amb veritable impaciència.

Obria la marxa la música de la guàrdia republicana i immediatament, en brios cavall, seguia el governador militar de París, general Gouraud. El general Gouraud es col·locà davant la tribuna per tal de saludar amb l'espasa i en aquell moment sorgí de la multitud un immens rumor de visques a l'exèrcit i a França que es confonien amb les notes de l'himne de guerra "Sambre et Meuse". El moment resultà de gran emoció.

Successivament desfilaren els alumnes de l'Escola Politècnica, Escola de Saint Cyr, guàrdia republicana, guàrdies mòbils, bombers de París, enginyers telegrafistes, carros d'assalt, tropas de desembarc de l'Armada, veterans de l'Escola Naval, orfes de la marina, etc., etc.

Era esperada amb particular interès la desfilada dels aviadors que en aquesta ocasió estrenaven el seu nou uniforme. Després desfilaren els caçadors d'a peu, zuavos, metralladores, artilleria colonial, guàrdia republicana d'a cavall, etc.

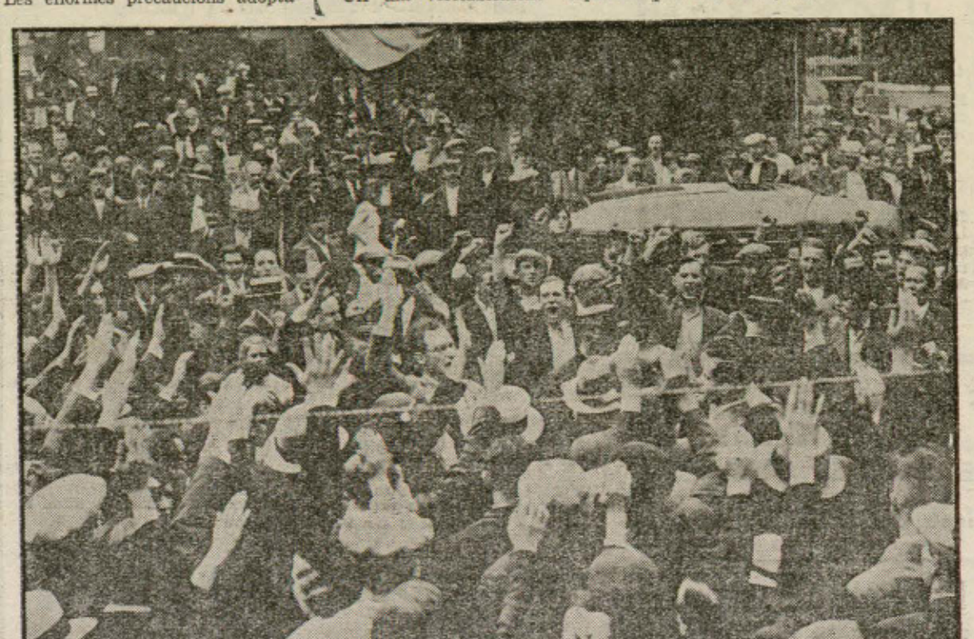

Un moment de perill, als carrers de París. — Manifestants del «Front Popular» i dels «Creus de Foc» es troben a la Plaça de la República. Uns i altres, amb el braç estès o el puny enlaire, criden els seus visques antagònics... sense més incidents (Foto Sànchez-Català.)

La imponent massa de màquines voladores formà al cel un immens triangle i avançant en aquesta forma en línia d'esquadra canvià després de formació i es col·locà en dues formidables rengles.

La música continuava tancant, però els seus sons quedaven apagats pel soroll dels motors que també ofegaven les constants ovacions de la gernació.

A poca alçària evolucionaven 30 grans avions de bombardeig dels que posseirà dintre poc l'Aeronàutica francesa unes 98 unitats. Es tracta d'aparells que poden transportar 2.000 quilos de bombes i cobrir 1.000 quilòmetres a la velocitat mitjana de 250 per hora.

Acabat el magne alardó aeri s'anuncià que l'any vinent, en la revista militar del 14 de juliol evolucionaran sobre París 1.000 aeroplans.

Mentre l'armada aèria desfilava pels aires, per terra ho feien les darreres unitats, que eren tropes motoritzades. Cridà l'atenció el fet que l'oficial banderer que amb l'esquerra feia volejar l'ensenya nacional, portava a la destra un revòlver.

Després dels auto-canons amb torretes blindades giratòries i dels tractors, que arrossegaven els canons de 155, desfilaren els dragons, carros d'assalt i autometralladores a gran velocitat. Tancava la desfilada la guàrdia republicana d'a cavall.

Tot just acabada la desfilada militar, el president de la República felicità el general Gouraud i marxà a l'Elisi entre les aclamacions de la gernació, que prorrompia en patriòtics visques.

Pot dir-se que la nota característica de la desfilada militar d'ahir, a part la importància extraordinària d'aquesta, la constituí l'entusiasme veritablement extraordinari amb què la multitud aclamà l'exèrcit i victoreja França.

MITING I MANIFESTACIO DEL FRONT COMU

París, 15. — Al velòdrom de Buffalo, completament atapeït, se celebrà ahir el míting d'esquerra denominat de la pau i de la llibertat.

Durant els discursos que es pronunciaren, el públic en moltes ocasions, saludà alçant el braç amb el puny clos a l'estil comunista.

Els diversos oradors propugnaren el desarmament i la dissolució de les lligues feixistes, la destrucció de totes les Bastilles i l'arrabassament a l'Estat dels feudalismes econòmics.

En nom del Comitè nacional d'aquesta concentració d'esquerres obrí i tancà l'acte el senyor Victor Basch, el qual al final d'aquell llegí davant del micròfon el text del jurament que demanava a l'assemblea i que era el següent:

"En nom de tots els partits i agrupacions de llibertat i de les organitzacions obreres i camperoles, en nom del poble francès, congregat avui a tota l'extensió del territori de França, nosaltres, els representants mandataris o membres de la concentració popular del 14 de juliol del 1935, animats per la mateixa voluntat de donar pa als treballadors, treball a la joventut i pau al món, jurem solemnialment romandre units per a desarmar i dissoldre les lligues faccioses, en defensa i desenrotllament de les llibertats democràtiques i per tal d'assegurar la pau humana."

El públic prestà aquest jurament i després d'executar-se "La Internacional" com s'havia fet en altres moments de l'acte, es donà aquest per acabat i s'inicià la desfilada amb ordre i silenci.

A les dues de la tarda, s'inicià la manifestació del "Front Comú", en la qual figuraven infinitat de banderes, estendards i cartells en els quals es demanava principalment el desarmament i dissolució de les lligues considerades feixistes. També es velen junt a les més nombroses banderes vermelles, algunes banderes tricolors.

Una gran part dels manifestants es cobria amb gorros frigis. El cant de "La Internacional" ressonava constantment i eren molt freqüents els crits demanant la mort del cap dels "Creus de Foc", coronel La Rocque.

Cridà l'atenció la presència a la manifestació d'alguns oficials de reserva vestint uniforme.

A la presidència de la manifestació figuraven Lleó Blum, Pierre Cót, Daladier, els diputats comunistes, etc., etc.

La manifestació desfilà davant La Bastilla sense que es registrés cap incident digne d'esment.

Les organitzacions d'esquerra celebraren també manifestacions a provincies, les quals es desenrotllaren igualment sense incidents.

Durant les manifestacions del front d'esquerres celebrades ahir a París i a provincies es pogué comprovar que els comunistes s'han fet per complet d'aquell. La bandera roja amb la falç i el martell i el cant de "La Internacional" presidiren tots els actes d'esquerra.

LA MANIFESTACIO DE LES DRETES, MOLT INFERIOR A LA DE LES ESQUERRES

París, 15. — Després de la manifestació del front d'esquerres es desenrotllaren els actes organitzats pels invàlids, ex-combatents, solidaritat francesa i "Creus de Foc" que desfilaren davant la tomba del Soldat Desconegut.

Per l'Arc de Triomf desfilaren els "Camises Blaves" de la solidaritat francesa. El seu comandant, Jean Renaud, després de fer el senyal de la creu, diposità un ram de flors sobre la tomba del Soldat Desconegut i seguidament desfilaren els "camises blaves" en rengles de quatre i saludant amb el braç aixecat a la romana en creuer davant el monument.

La desfilada més important fou la dels «Creus de Foc», «briscards», voluntaris nacionals i Joventuts Patriòtiques, que s'inicià a mitja tarda, aproximadament a les sis.

Al front dels "Creus de Foc" hi anava el seu cap el coronel La Rocque. Aquest reanimà la flama del record davant la tomba del Soldat Desconegut i tots els presents observaren un minut de silenci, després del qual, l'escorta del *coronel* diposità dues corones de flors sobre el monument.

La desfilada dels "Creus de Foc" sota l'Arc de Triomf durà més de cinc hores i es calcula que hi prengueren part uns 35.000 homes.

L'acte es desenrotllà dintre de l'ordre més absolut.

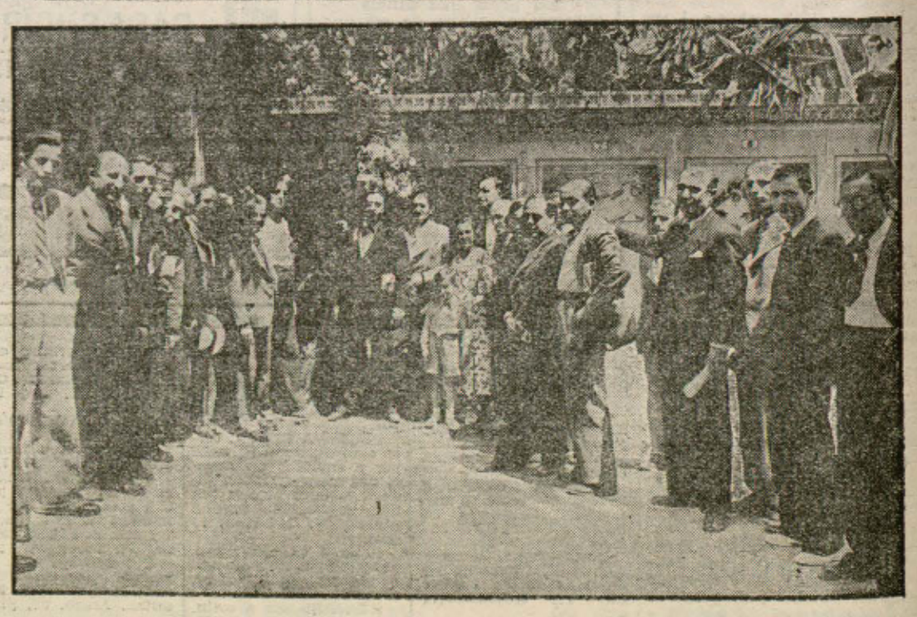

Un grup de patriotes, presidit pel diputat català senyor Colldeforns, dipositen l'ofrena de flors a la tomba de l'insigne dramaturg i gran català (Foto Maymó)

ELS DEMAGOGS DE LA LLIGA

Els desertors del Parlament català, aproven implicitament els llançaments d'arrendataris

Tries de Bes i Vidal Guardiola es distingeixen d'una manera especial

En el debat interessantíssim soore la proposició de Llei contra els llançaments en massa dels quals es fa víctimes centenars d'arrendataris i parcers, el diputat senyor Trabal intervingué breument per a manifestar la seva conformitat i adhesió als signants de la proposició.

La intervenció del diputat català doná lloc a un viu incident — ja reportat al seu dia pel nostre diari — en el qual intervingueren especialment els diputats de la Lliga Catalana amb un esperit decididament contrari a la justíssima proposició. Mereix ésser destacada als ulls del poble de Catalunya aquesta actitud dels diputats catalans — els mateixos desertors del Parlament autonòmic —, que defensen vergonyosament els egoismes de la propietat feudal, a desgrat que intentin després dissimular-ho amb contra-proposicions i maniobres.

Reprodu'm del «Diario de Sesiones» el text íntegre de l'incident:

«El Sr. PRESIDENTE: Tiene la palabra el señor Trabal.

El Sr. TRABAL: No sorprenderá seguramente a ningún Sr. Diputado que unamos nuestro voto favorable a la proposición que defendió ayer el Sr. Irazusta. Nuestro partido se ha preocupado siempre esencialmente de restablecer el orden y la paz en el campo. (Exclamaciones. — El Sr. Villalonga: Eso no lo cree nadie; ni S. S. siquiera. El señor Trias de Bes: Decoro, decoro, Sr. Trabal.) De decoro hablaremos... (Grandes rumores y protestas.)

El Sr. PRESIDENTE: Señor Trabal, no abuse S. S. de las paradojas; es un consejo de la Presidencia.

El Sr. TRABAL: Muchas gracias, Sr. Presidente. Precisamente porque opinaba yo, en mi modestia, que éste era el debate de las paradojas, he dicho paz y orden y debí añadir justicia, pero no la paz y el orden que quisieran aquellos que han tenido y tienen el Poder, muchas veces detentándolo, y que han impuesto su paz y su orden, que son precisamente la conculcación de la verdadera justicia. (Rumores y protestas.)

Ayer se hablaba aquí del espíritu cristiano. ¡Con cuánta satisfacción lo oía yo! (Rumores.) Me acordaba del contenido de la encíclica «Cuadragésimo Anno» (Exclamaciones y protestas.), de la encíclica «Rerum Novarum» y de las magníficas lecciones de la Escuela Social Católica fundada en Lovaina o en Malinas por el cardenal Mercier, y admirablemente reportadas en libro del Padre Ruten. Y, recordando todo eso, pensaba en lo lejos que está la mayoría y lo lejos que están la mayor parte de los propietarios españoles de estas sanas doctrinas, que, si se aplicasen, coincidirían con la mayor parte de nuestro credo de reforma social. (Grandes exclamaciones. — El Sr. Echeguren: Eso lo ha traído S. S. de la Universidad de Murcia.) Su señoría, en cambio, no lo trae de ningún sitio.

No me negarán los Sres. Diputados de la minoría vasconavarra, queridos amigos y compañeros en doctrina nacionalista, que más de una vez han defendido ese credo con notable valentía y con independencia de criterio que honra su espíritu católico y cristiano, que yo tengo plena autoridad para decir esto precisamente por la ejecutoria laica que caracteriza mi liberalismo. (El Sr. Pérez Madrigal: ¡Abajo los consumos! — Grandes risas.)

El Sr. PRESIDENTE: Vamos a la proposición.

El Sr. TRABAL: Para significar nuestra adhesión a ella estoy hablando; para decir que la Unión de Rabassaires ha protestado contra los desahucios que se están haciendo e intentando en los campos de Cataluña, sin que la censura permitiese publicar su razonada exposición, y nosotros lo hacemos ahora de los que se hacen y se preparan en España.

Decía el Sr. Trías de Bes que corresponde al Poder judicial dictaminar... (El Sr. Trías de Bes: No, resolver.) Bien; dictaminar primero y después resolver. (Denegaciones y protestas.)

El Sr. PRESIDENTE: Diríjase S. S. a la Cámara, Sr. Trabal, y deje los diálogos para Barcelona.

El Sr. TRABAL: Señor Presidente, en la Cámara se han dicho cosas que yo debo recoger. Sabe S. S. perfectamente que se nos ha acusado de asesinatos y de cosas peores, y en Cataluña hemos visto cómo, «manu militari», por un general del Ejército español se ha invadido la esfera del Poder judicial y se ha impuesto a la fuerza, no una ley, sino la voluntad de un sector social que entrañaba un sentido distinto y opuesto al votado y establecido en una ley por el Parlamento catalán. (El Sr. Vidal Guardiola: Después de haber asesinado.) Eso lo dirá S. S. (El Sr. Trías de Bes: Lo digo yo.) Yo no he asesinado a nadie ni nuestro partido tampoco. (Entre varios Sres. Diputados se cruzan frases que no se perciben y que impiden continuar al orador.)

El Sr. PRESIDENTE: ¡Orden, señores Diputados! Continúe el señor Trabal.

El Sr. TRABAL: Voy a terminar. Señores de la Lliga catalana, Sus señorías, desplegados en guerrilla y bajo la dirección de viejos parlamentarios, ejercen ahora la fiscalización de la obra del Gobierno español, como nunca vinieron a ejercerla en el Parlamento catalán. (El Sr. Vidal Guardiola: ¡Mentira, mentira! — Rumores.)

El Sr. PRESIDENTE: Señores de la Lliga, dejen SS. SS. también esos diálogos para otro momento. (Continúan los rumores. — El Sr. Trías de Bes pronuncia palabras que no se perciben.)

El Sr. TRABAL: Su señoría explicará esa palabra, que debe retirar ante la Cámara. (Siguen los rumores.)

El Sr. PRESIDENTE: La frase está traducida por el Presidente: quiere decir que no se ajusta rigurosamente a la verdad. (Risas. — Protestas y rumores en la izquierda. — Aplausos en varios lados de la Cámara.) ¡Orden! La Presidencia no puede contestar a las voces, contesta a las razones. La Presidencia dice ahora que toda la vida, el Presidente, cuando se han producido incidentes de la naturaleza del que ahora contemplamos, ha interpretado las palabras que se consideraban ofensivas o molestas, y si el que las había pronunciado asentía a la interpretación del Presidente, como en este caso, el incidente estaba terminado. (Rumores.)

El Sr. TRABAL: Se entiende que queda retirada. (Siguen los rumores.)

El Sr. PRESIDENTE: Interpretada por el Presidente (Protestas.), se reduce a su verdadero alcance.

El Sr. TRABAL: Su señoría no me puede decir a mí embustero.

El Sr. PRESIDENTE: No se me ocurre siquiera, ni tal es el caso.

El Sr. TRABAL: Pero, en fin, señores Diputados, no quiero alargar más esta brevísima intervención mía. Conste bien claro que SS. SS. no acudieron al Parlamento catalán a defender su criterio para tratar de modificar el nuestro durante el debate sobre la ley de Contratos de Cultivo. Sus señorías, después de predicar durante treinta años catalanismo y regionalismo, vinieron aquí a escamotear a nuestro pueblo la ley del Parlamento catalán, invocando la intervención del Tribunal de Garantías. Cataluña, en su día, juzgará a SS. SS. definitivamente, si es que no les tiene ya juzgados. (El Sr. Trías de Bes pronuncia palabras que no pueden percibirse. — El Sr. Presidente reclama orden).»

RECORD BATUT

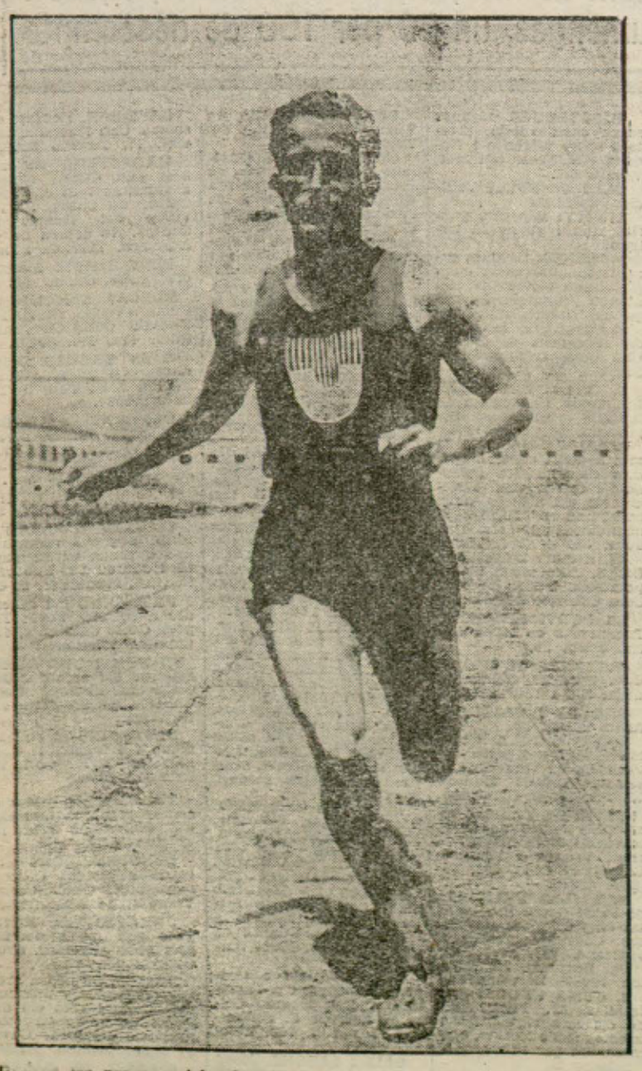

Durant les proves celebrades diumenge, a Montjuic, Jaume Angel enderrocà el record peninsular dels 1.500 metres del qual era posseïdor Piferrer L'atleta, durant la cursa (Foto. Puig Farran)

LA VENDA DE DIARIS A BARCELONA

LA HUMANITAT, diari de les esquerres catalanes, ocupa el segon lloc

UNA ESTADISTICA DEL MAJOR INTERES

Per tal de facilitar la distribució al carrer de la Premsa de Barcelona als quiosquers i venedors, l'"Associació d'Empreses Periodístiques" acordà establir, ja fa unes setmanes, diversos llocs centrals de distribució en punts estratègics del perímetre de la ciutat. La relació d'aquests llocs, es consigna en l'estadística.

Setmanalment s'estableix oficialment el total de venda de cada diari en tots i cadascun dels llocs de distribució. A part dels efectes de caràcter administratiu, l'estadística oficial que publiquem a continuació dóna la posició precisa de l'expansió i venda de cada diari. Les xifres totals —és clar que sense comptar la venda a la resta de Catalunya ni la subscripció— corresponen a la setmana passada.

Heu-vos ací l'estadística de referència:

Emplaçament	Vanguardia	Humanitat	Diluvio	Mundo Deportivo	Noticias	Día Gràfico	Publicitat	Renovación	Veu de Catalunya	Correo Català	Matí
Passeig de Gràcia-Salmeron...	21.025	8.140	4.115	3.995	1.150	1.288	2.335	229	455	428	209
Plaça del Clot	15.805	6.425	5.550	2.700	1.200	1.600	1.240	50	25	25	
Plaça Urquinaona	23.778	6.850	6.635	4.400	1.340	1.470	1.555	260	365	56	200
Plaça Universitat	39.480	12.435	13.775	8.600	4.690	3.560	2.510	835	770	541	
Plaça d'Espanya	12.800	5.100	5.200	4.250	1.215	1.085	1.040	150		150	
Muntaner - Diagonal	9.025	2.500	2.175	2.005	620	610	940	120	156		
Plaça de Palau	11.503	4.546	4.877	2.946	995	848	682	258	154	78	48
Mercat de Sant Antoni	16.100	6.150	5.950	3.650	1.500	975	1.100	300	245	120	60
	149.516	52.146	48.277	32.546	12.620	11.436	11.402	2.202	2.170	1.398	517

Barcelona, 15 de Juliol del 1935.

Obrer català conscient: el teu diari és LA HUMANITAT